

Giới thiệu Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió

Hán Việt: Phu quân trung phong dĩ hậu

Converter: Hannyyu.

Editor:yêu Hồ Đại nhân (LinhLan601)

Tình trạng: Hoàn.

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Báo thù, Trọng sinh, Sáng văn, Ngược tra, Và mặt.

Tô Ngọc Dung cảm thấy thành hôn là một chuyện cực kì bi ai. Trước khi gả cho người càng mơ ước về cuộc sống sau này bao nhiêu, sau khi đến nhà chồng thì chết lặng bấy nhiêu. Trượng phu lãnh đạm hờ hững với nàng. Không chỉ vậy còn sùng thiếp diệt thê. Tô Ngọc Dung một mình trong căn phòng trống, chảy nước mắt mỗi đêm..

Nhưng ngày lành của nàng đã tới rồi!!! Hắn trúng gió ngã xuống. Nàng cảm thấy quả nhiên ông trời cũng mở mắt.

Nàng nhìn lão già mất nét nằm trên giường, chỉ có tròng mắt còn có thể động đậy, cười sâu kín: “Phu quân, khát sao?”

Lão gia hóa bị phản trừng lớn tròng mắt: Ta không khát!!

Nhưng nháy mắt tiếp theo, nước thuốc đắng tựa hoàng liên được rót đầy miệng hắn.

Sau khi bị trúng gió, mỗi ngày Phong Vu Tu đều muốn chết, để thoát khỏi ma chướng của Tô Ngọc Dung. Nhưng dần dần hắn phát hiện, dường như bản thân chưa từng hiểu biết về thê tử đã sống chung nửa đời cùng hắn.

thì ra, nàng lại là người nhất gan thích khóc, làm nũng cọ người như vậy.

Khi sét đánh, nàng sẽ bị dọa khóc. Khi uống thuốc lại giống tiểu hài tử không chịu há mồm, trên người có chút không thoải mái, nàng cũng sẽ ụy khuất rót nước mắt. Hoàn toàn không giống lúc trẻ tuổi, là nữ nhân lạnh nhạt và khắc nghiệt, dễ dàng làm người ghét.

Nhưng sau này, nữ nhân làm hắn chán ghét nửa đời ấy lại đi trước. không còn ai lấy cớ bắt muỗi đánh lên bàn tay hắn, cười xấu xa cho hắn ăn quýt chua, thương tâm lúc cho hắn uống nước thuốc đắng ngắt. rõ ràng hắn nên cao hứng. Nhưng hắn lại cảm thấy tâm tình không tốt. Giường quá lạnh lẽo, hắnrất cô độc.....

Lại lần nữa mở mắt ra, trở lại ngày tân hôn. Tô Ngọc Dung nhìn nam nhân cẩn thận từng chút một cầm lấy bàn tay bị bông của nàng, khuôn mặt vận vẹo: “Người làm cái gì vậy?”

Phong Vu Tu nhìn nàng thật sâu: “Giaoan, ta thôi thôi cho nàng, liền không đau.....”

Tô Ngọc Dung:..... Ai có thể tới nói cho nàng biết, người nam nhân này, rốt cuộc là làm sao vậy!!!

Gỡ mìn —— bốn vẫn không đổi nam chủ,

người không thích mời nhân dấu X.

Tag: Và mặt, sáng văn báo thù, ngược tra

Vai chính: Tô Ngọc Dung, Phong Vu Tu | vai phụ: | những người khác

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Cầu nam nhân bị trúng gió! thật đáng mừng!

Edit & Beta: yêu Hồ Đại nhân (LinhLan601)

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua cửa sổ mở một nửa, chiếu vào phòng, từng tia nắng rơi xuống mặt bàn sát cửa.

trên bức tường đối diện với chiếc bàn có đặt một ban thờ, phía trên là một pho tượng Bồ Tát. Trong lư hương khắc hoa trên bàn đồng thau, làn khói nhàn nhạt lượn lờ bay lên, hờ hững tỏa ra bốn phía trong phòng

Tô Ngọc Dung gần 60 tuổi, đầu tóc hoa râm, giờ phút này thành kính quý gối trên đệm hương bồ, cầm Phật châu trong tay, mặc niệm kinh văn.

Nhóm tiểu nha đầu trong viện vừa bận rộn, vừa thấp giọng trò chuyện với nhau. Trong ngoài một mảnh an bình, hài hòa.

Nhưng không được bao lâu, tiếng nói chuyện bên ngoài dần trở nên lộn xộn. Tô Ngọc Dung nhíu mày, mở mắt ra. Nàng chống tay lên mặt bàn, mặt lạnh đứng dậy. đang muốn đi ra ngoài giáo huấn nhóm nha đầu ầm ĩ, thì A Du, thị nữ hồi môn của nàng, mái tóc cũng đã điểm hoa râm, vội vã đi đến: “khôngtốt, lão phu nhân. Lão tước gia trúng gió[1]!”

[1] Trúng gió (nguyên gốc là: 中風): Từ này cũng có nghĩa là đột quỵ. Về cơ bản, Trúng gió và Đột quỵ hay bị nhầm với nhau, vì những triệu chứng tương tự. Bệnh mà nam chính trong truyện này mắc phải là Đột quỵ.

Phong Vu Tu trúng gió?

hắn vậy mà lại trúng gió?

Đây là chính là báo ứng ông trời cho hắn!

Trong nháy mắt ấy, đôi mắt mờ mịt của Tô Ngọc Dung trừng lớn, ánh mắt phức tạp mừng như điên, hỏi: “đã chết chưa?”

A Du lắc đầu, lau mồ hôi mỏng trên trán: “không chết, chỉ bị hôn mê. Lúc này đại phu đã tới cửa, người mau chóng tới xem đi! Làm bộ làm dáng cũng được.”

không chết thì gặp cái gì.

Tô Ngọc Dung xoay người, ngồi ở trước gương đồng, nhìn mái tóc mình đã phủ kín hoa râm, nhớ tới đủ chuyện thời trẻ cùng Phong Vu Tu, bên môi nở nụ cười châm chọc.

Năm đó, mỗi người trong kinh đều nói Tô Ngọc Dung năng mệnh tốt. Từ nhỏ chính là đích nữ nhà cao cửa rộng, thân phận tôn quý, phu quân tương lai cũng là hầu bá chi tử, tiền đồ vô lượng.

Khi đó, nàng được người nhà chiều chuộng trong lòng bàn tay, tâm tư đơn thuần, đồng thời cũng tâm cao khí ngạo, cho rằng lấy thân phận cùng tư dung của chính mình, nhất định có thể làm phu quân khuynh tâm đối đãi.

Nhưng kết quả thì sao?

Phong Vu Tu ghét bỏ nàng kiêu căng, đối với nàng lạnh nhạt. Nàng tâm cao khí ngạo đương nhiên là không chịu cúi đầu nhận thua, lấy lòng hắn. Căng thẳng nhiều năm, cuối cùng trở mặt nhìn tiểu thiếp sinh cho hắn hai nhi tử.

Mỗi lần nhìn thấy nụ cười khi ôm hai đứa con của tiểu thiếp trên mặt hắn, trong cổ họng nàng giống như bị mắc kẹt một cây gai, nhỏ không ra nuốt không trôi, khiến nàng ngày đêm thống khổ.

Về sau, ngay ở thời điểm nàng không thể tiếp tục chịu đựng, muốn cầu phụ thân đồng ý cho nàng hòa li, mẫu thân liền ra tay nhốt hắn ở trong phòng nàng. Suốt nửa tháng ấy, trong nước đều trộn lẫn các loại đồ vật, cơm canh mỗi ngày cũng đều là những món đại bổ.

Nửa tháng si nhục như vậy, phần nộ, bắt đầu dĩ, thống khổ lúc ấy, cho tới bây giờ nhớ lại, trong lòng nàng vẫn khó có thể đè nén.

Về sau, nàng thực sự mang thai, hoài thai mười tháng sinh hạ nữ nhi Thanh Thanh. Khi đó, bà mẫu[2] đã bệnh nặng, trước khi chết lôi kéo tay nàng, nước mắt đầy mặt mắng nàng không biết cố gắng, mắng nàng không có bản lĩnh sinh hạ cho Phong Vu Tu một đứa con vợ cả.....

[2] Bà mẫu: Mẹ chồng.

Mà cũng từ sau sự kiện kia, nàng và Phong Vu Tu đã hoàn toàn chán ghét lẫn nhau. Nàng không cho hắn sắc mặt tốt, còn hắn không có việc cũng sẽ không tới sân nàng, ngay cả nữ nhi cũng không được hắn sủng ái. Sau khi lớn lên, bị hắn gả đi rất xa, ba mươi lăm năm cũng chưa về được một lần.

Đây là việc nàng hận nhất. Nữ nhi duy nhất của nàng, hắn lại nhẫn tâm, tuyệt tình gả đi xa như thế!

Tô Ngọc Dung cúi đầu, nước mắt từ hốc mắt ề ảm rơi xuống. Những chuyện cũ đó đều đã từ rất lâu, theo lý nàng nên sớm phai nhạt mới đúng. Nhưng những ký ức ấy, lại giống như sinh linh có máu thịt, cắm rễ thật sâu ở trong đầu nàng.

Hiện tại nàng và Phong Vu Tu đều hận đối phương không thể chết sớm một chút, tốt nhất là vĩnh viễn không phải nhìn thấy khuôn mặt mà mình chán ghét.

Bây giờ thì tốt rồi, hắn bị trúng gió, ngày ngày tháng tháng về sau chỉ có thể nằm ở trên giường, rốt cuộc cũng đừng nghĩ có thể đứng lên đi nữa bước, đừng nghĩ có thể nói một lời, cũng đừng nghĩ, mắng nàng một lời nữa chứ!

Nàng lau lau khóe mắt, bình phục tâm tình, đem trang sức bằng vàng trên tóc đổi thành một cây ngọc trầm xanh biếc, lúc này mới cười lạnh, hỏi A Du: “đang yên lành sao lại trúng gió? Hôm qua không phải còn sinh long hoạt hổ, ngủ trong phòng Liễu tiện nhân một đêm sao?”

A Du tiến lên giúp nàng cố định ngọc trầm, nói: “Nghe nói sáng sớm nay lão tước gia ở trong viện chơi thương[3], bỗng nhiên liền ngã xuống đất. Bệnh này tới quá nhanh, Liễu di nương sợ tới mức đi đường đều là người đỡ, sắp khóc tới hôn mê rồi!”

[3] Thương (槌): có hai nghĩa là khẩu súng và cây thương/cây giáo dài (bình khí). Ở đây chỉ cây thương.

Tô Ngọc Dung nghe vậy, cười lạnh: “Người còn chưa có chết, à ta đã vội vã khóc tang, thật đúng là cái đồ không lên được mặt bần!”

Nhớ rõ một năm kia khi vừa mới thành hôn, tiện nhân này phạm là ở nơi của nàng chịu chút ủy khuất, liền bày ra dáng vẻ khóc lóc kịch cõm, chạy tới trước mặt Phong Vu Tu cáo trạng. Vì thế mà nàng và Phong Vu Tu không thiếu những lần cãi nhau. Hiện giờ vài thập niên trôi qua, nước mắt của tiện nhân này vẫn tiện nghi như thế. Nghĩ đến đây, Tô Ngọc Dung khinh thường cười lạnh, đứng dậy, đi về hướng tiểu viện của Liễu di nương.

Bên ngoài cửa viện, có không ít nha hoàn và gã sai vặt đang đứng tụ tập, vừa thấy nàng đi tới, lập tức giống như đàn chim bị kinh sợ, toán loạn chạy đi. Nàng xù mặt bước vào, liền thấy hai đứa con vợ lẽ đang ở sảnh ngoài nói chuyện cùng đại phu, nhìn thấy nàng, cả hai lập tức tiến lên hành lễ: “Gặp qua mẫu thân.”

Nàng xua xua tay, làm bộ vạn phần lo lắng, đi đến trước mặt đại phu, ánh mắt đau thương, hỏi: “Xin hỏi đại phu, hiện giờ lão gia nhà ta cũng chỉ có thể nằm ở trên giường?”

Đại phu sờ sờ bộ râu hoa râm, bắt đầu dĩ thời dài: “Bệnh của lão tước gia chính là bất ngờ bộc phát nặng, nói vậy, lão phu nhân hẳn cũng từng nghe thấy, loại bệnh này một khi mắc phải, hoàn toàn không có phương pháp trị liệu tốt.....”

Tô Ngọc Dung vừa nghe thấy lời này, ánh mắt lại càng thêm đau lòng: “Ý của đại phu là, về sau lão gia nhà ta cũng chỉ có thể nằm ở trên giường?”

Đại phu gật gù đầu, thờ dài: “Mong rằng lão phu nhân bảo trọng thân thể, chớ bị thương quá nhiều.”

Tô Ngọc Dung nghe được lời này, liền xoay người vọt vào nội thất, ghé vào trên người Phong Vu Tu, khóc kêu: “Phu quân số khổ của ta, sao người có thể mắc phải loại bệnh này.....”

Liễu di nương khóc tới hai mắt sưng đỏ ở một bên, thấy nàng kích động như vậy, còn đề nghị trọng phụ, lập tức tiến lên nâng dậy: “Lão phu nhân, ngài chậm một chút, đừng nóng vội

hông thân mình.....”

Bớt ở chỗ này hư tình giả ý kêu khóc, mau chóng tránh ra, đừng không biết tốt xấu đề lên lão gia như vậy!

Hai nhĩ tử của Liễu di nương ở trong sảnh thấy vậy, liếc nhìn nhau, âm thầm cười nhạo.

Lão đại Phong Viễn Hoàì: Đề xem, bà ta khóc thật thương tâm

Lão nhị Phong Viễn Dương: Đề cá nhất định là bà ta giả vờ.

Hai huynh đệ sau khi tiễn đại phu ra cửa lại trở về, Tô Ngọc Dung đã ngừng khóc, an vị ở mép giường, còn Liễu di nương và Lan di nương an tĩnh đứng ở phía đuôi giường.

Phong Viễn Hoàì đến gần, liếc mắt quét mẹ cả một cái, phát hiện vành mắt nàng căn bản là không hồng, xác định vừa rồi nhất định là nàng diễn trò cho đại phu xem, trong lòng vô cùng khinh thường. Tuy vậy, trên mặt hấn lại là một bộ kính cẩn, hiểu thuận, hỏi: “Mẫu thân, hiện giờ phụ thân mang bệnh nằm trên giường, không thể ở lại tiền viện thư phòng, ngày đêm đều phải có người coi sóc. Mẫu thân thấy nên đem phụ thân an trí như thế nào mới tốt?”

Tô Ngọc Dung chỉ chờ hấn nói câu này, nàng cầm khăn lau lau khóe mắt không có một giọt nước, nhàn nhạt nói: “hiện giờ lão tước gia ngã xuống, cần người tình tâm chiếu cố, gánh nặng này tự nhiên là do chính thể ta tới chọn.”

Lời này rơi xuống, trong mắt Phong Viễn Hoàì hiện lên một tia chán ghét. hiện giờ phụ thân ngã xuống, tương lai phủ Bá tước này chính là thiên hạ của Phong Viễn Hoàì hấn. không có nhĩ tử chống lưng còn nắm vị trí chính thất không chịu buông, sớm muộn gì cũng cho người ăn khổ đầu tiên!

Phong Viễn Dương đứng ở một bên cũng mang ánh mắt như nhìn kẻ ngốc đối với Tô Ngọc Dung. Bà già kia, lẫn lộn ba mẹ con bọn họ cả đời, có biết ngày lành của người sắp kết thúc hay không!

Lúc này, Liễu di nương đứng ở một bên nhẹ nhàng khụ một tiếng. Ánh mắt hai mẹ con giao nhau một cái, hấn liền hiểu rõ ý tứ mẹ đề, lập tức tiến lên một bước, lấy lòng nói: “Mẫu thân, nhĩ tử có ý này, hiện giờ phụ thân bệnh nặng, tự nhiên là không thể hoạt động, mà thân mình mẫu thân ngài cũng không được tốt, nếu chiếu cố phụ thân, nhĩ tử cũng sợ ngài sẽ mệt mỏi chết, không bằng... Trước đưa phụ thân an trí ở chỗ di nương, để di nương chiếu cố. Ngài cảm thấy chủ ý này như thế nào?”

“không thể nào, đây là cái chủ ý ngu xuẩn gì!” Tô Ngọc Dung lạnh lùng mở miệng, nhìn sắc mặt Phong Viễn Hoàì đột biến, một chút cũng không để vào mắt. hấn ta cho rằng lão đầu từ kia ngã xuống, phủ Bá tước này chính là thiên hạ của hấn, muốn thế nào liền thế nào?

Xuy, thật là ý nghĩ kỳ lạ!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Sợ? Yên tâm, ta sẽ không để cho người chết

Edit & Beta: yêu Hồ Đại nhân (LinhLan601)

Trong lòng nàng hừ lạnh, ngoài đầu nhìn Liễu di nương một thân xiêm y màu đỏ tía thêu chỉ bạc đứng ở một bên, sự chăm chọc trong giọng nói không chút nào che giấu: “nói ra thì Liễu di nương so với ta còn lớn tuổi hơn nhĩ? Bệnh vật trên người nàng còn nhiều hơn cả ta. Người đề cho mẹ đẻ người chiếu cố lão tước gia mà không sợ nàng ta mệt mỏi... Điều này chứng tỏ lão đại người đứng là một đứa trẻ hiểu thuận, cư nhiên lại có thể suy nghĩ vì mẫu thân như vậy. Xem ra những năm gần đây không uống công mẫu thân thương người một hồi!”

Những lời này lập tức khiến trong lòng Phong Viễn Hoàì trào lên một trận ghê tởm, lại bức bối, khuôn mặt vốn dĩ đã âm trầm lúc này lại càng khó coi.

Tô Ngọc Dung nhìn về mặt của hai mẹ con bọn họ, cười lạnh: “Lại nói, phủ bá tước là chốn hiển quý, nhà cao cửa rộng, là nơi chính thể chủ mẫu ở. Người lại muốn cho lão tước gia ở lại trong viện thấp thẳm, cũng không sợ sự tình không quy củ bức này bị truyền ra, để cho người khác cười rớt răng hàm!”

Nàng vịn cánh tay A Du đứng dậy, bước tới trước mặt Phong Viễn Hoàì, ánh mắt lạnh lùng, quả mắng: “hiện giờ lão tước gia ngã xuống, tương lai người chính là người thừa kế tước vị, là đương gia của phủ bá tước này. Cho dù là làm chuyện gì, nói lời gì, cũng đều phải suy nghĩ cận kề, thận trọng từ lời nói đến việc làm! Trăm triệu lần không thể qua loa trong hành sự và ngôn ngữ. không thể ném uy danh của phủ bá tước! Ném thể diện của lão tước gia! đã hiểu chưa?”

Lời răn dạy này không chỉ vừa có lý lại nghiêm khắc, mà còn thập phần khắc nghiệt, chăm chọc. Phong Viễn Hoàì bị mắng đến mặt đỏ tai hồng, khom người không dám ngắt đầu, chỉ có thể thừa nhận: “Mẫu thân giáo huấn phải, nhĩ tử nhất định ghi nhớ trong lòng.”

Tô Ngọc Dung nhìn bộ dáng nhận sai của hấn, khê hừ nhẹ một tiếng, mắt thấy sắc mặt khó coi của Liễu di nương, nàng híp mắt lạnh lùng nói: “Liễu thị, thu thập đồ đạc của lão tước gia một chút, sau nửa canh giờ, để hạ nhân nâng lão tước gia tới viện của ta. Nhớ rõ phải làm việc cẩn thận một chút. Nếu để lão tước gia có một tia không ổn, cũng đừng trách ta không cho người thể diện!”

Liễu thị nghe vậy lập tức cúi đầu hành lễ: "Vâng, thiếp thân lập tức thu thập."

Tô Ngọc Dung nói xong liền mang theo A Du nghênh ngang rời đi. Lan di nương thấy vậy cũng tìm lý do rồi vội vàng đi khỏi, chỉ để lại mẫu tử ba người Liễu di nương trong phòng.

Liễu di nương so với Phong Vu Tu còn lớn hơn hai tuổi, tóc trên đầu đã sắp bạc hết, nàng ta ngồi ở mép giường, hai mắt đã sưng lên vì khóc lúc này lại bắt đầu rớt nước mắt, tức giận nói: “Ông trời đúng là đui mù, vì sao không để cho tiện nhân đáng chết kia bị bệnh này! Còn muốn cùng ta cướp việc chiếu cố lão gia, à ta hoàn toàn không có tâm tư tốt đẹp gì!”

“Ngần ấy năm trời, mỗi lần lão gia nhìn thấy à đều là trừng mắt, trợn mắt, đều chán ghét à muốn chết, sao có thể nguyện ý ngồi trong viện à dưỡng bệnh?”

Liễu di nương nói xong, lau nước mắt nhìn hai nhĩ tử: “Viễn Hoàì, Viễn Dương, từ trước tới nay tiện nhân kia đều không muốn nhìn lão gia sùng ái mẫu tử chúng ta. Lần này buộc chúng ta đưa lão gia tới viện của à, nhất định là không có ý tốt. Các con phải nhanh chóng nghĩ biện pháp, không thể để tiện nhân kia thực hiện được âm mưu! Vạn nhất à làm chuyện bất lợi với lão gia thì phải làm sao bây giờ?”

Phong Viễn Dương nghe vậy, vội vàng đi đến phía sau Liễu di nương, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ta, an ủi: “Nương, người đừng có gấp, không phải đại ca đang suy nghĩ biện pháp sao?”

hắn nói xong, nhìn Phong Viễn Hoàì: “Đại ca, người đừng có xụ mặt nữa, mau suy nghĩ biện pháp cho nương đi.”

Phong Viễn Hoàì nghe vậy liền bực bội ngồi xuống: “Có thể có biện pháp gì? Nữ nhân kia là chính thất vợ cả, bà ta chiều cổ phụ thân là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Lời này của hắn vừa thốt ra, Liễu di nương lại khóc lên: “Vậy người liền thật sự mặc kệ sống chết của phụ thân người sao? Người biết rõ nữ nhân kia tuyệt đối sẽ không chiều cổ tốt lão gia!”

Phong Viễn Hoàì thấy vậy vội vàng khuyên giải, an ủi mẹ ruột: “Nương, kỳ thật người nghĩ sai rồi, nữ nhân kia cường ngạnh muốn chiều cổ phụ thân như vậy không phải là muốn hại phụ thân! Hoàn toàn tương phản, bởi vì bà ta không có nhi tử, không có chỗ dựa, cho nên hiện giờ chỉ có thể dựa vào việc chiều cổ tốt phụ thân, ngóng trông phụ thân sống lâu trăm tuổi, như vậy bà ta mới có ngày lành sống trong phủ này”

“Bà ta hiểu rõ, hiện giờ phụ thân ngã xuống, sau này chờ nhi tử tập tước, trong phủ này chính là thiên hạ của mẫu tử chúng ta! Cho nên hiện tại bà ta mới một hai phải không chế phụ thân trong tay mình. một là sợ tương lai sau khi nhi tử tập tước sẽ trở mặt tính nọ cũ. Hai là nhắc nhở phụ thân còn sống, tước vị này trong chốc lát còn không thể rơi vào tay nhi tử. Bà ta muốn mẫu tử chúng ta thấy rõ thân phận của bản thân, kẹp chặt cái đuôi làm người. Dù sao hiện tại phụ thân bỗng nhiên ngã xuống, nhi tử muốn tập tước cũng chỉ có thể cầu lão tiện nhân kia thượng tấu thỉnh phong.”

Giải thích một phen, Liễu thị cũng không khóc nữa, so sánh với trưởng phu đã nằm một chỗ, đương nhiên là tước vị và tiền đồ của nhi tử quan trọng hơn.

Nhưng trong lòng bà ta vẫn không thoải mái: “Vậy nương nghe con, tạm thời chịu đựng, chờ đỡ được tiện nhân kia thượng tấu tập tước cho con xong, lại thu thập à không muộn!”

Phong Viễn Hoàì thấy mẹ mình không tiếp tục náo loạn, lúc này mới nhẹ nhàng cười: “Nhi tử vô dụng, để nương chịu ủy khuất.”

“Chỉ cần con có thể tập tước, ủy khuất gì nương cũng đều có thể chịu đựng.”

*

Hoàng hôn, ánh nắng chiều hoa mỹ phía chân trời dần phủ xuống, trên bầu trời, từng đàn chim chóc bay qua, cũng đã đến thời điểm chúng về tổ.

Trong căn phòng yên tĩnh, trên giường gỗ khắc hoa cổ xưa, nam nhân đầu tóc hoa râm chậm rãi mở hai mắt.

Hai tròng mắt già nua có chút mờ mịt, hắn nhìn túi phúc treo trên đỉnh màn có chút quen mắt, cảm thấy hình như đây là phòng của thê tử. Nhưng rõ ràng hắn đang luyện thương ở tiền viện. Luyện thương!

Đúng vậy, lúc ấy hắn đang luyện thương, đột nhiên đầu đau muốn nứt ra, lập tức té ngã một cái. Rốt cuộc sau đó đã xảy ra chuyện gì?

hắn muốn đứng dậy tìm người hỏi rõ ràng, nhưng bỗng nhiên phát hiện thân thể mình không thích hợp!

Vì sao cả người hắn đều không thể cử động! Ngay cả đầu cũng không thể di chuyển! Há to miệng muốn nói chuyện, lại chỉ phát ra được một tiếng a a loạn ngữ!

Vì cái gì? Tại sao lại như vậy?

đang lúc hắn vạn phần hoảng sợ, bên ngoài bình phong truyền đến tiếng bước chân thong thả. hắn lập tức chuyển động tròng mắt, giây lát sau liền thấy Tô Ngọc Dung ngồi ở mép giường, nhìn hắn âm trầm cười: “Tình rồi sao.”

Phong Vu Tu vừa thấy lão ác bà này, lập tức không ngừng a a kêu to, giống như đang hỏi: Vì sao ta lại biến thành như vậy?!

Tô Ngọc Dung thấy hắn phẫn nộ, kinh hoàng lại hoàn toàn bất lực như thế, cười vô cùng thoải mái: “Phong Vu Tu, nói cho người một tin tức tốt, người bị trúng gió.”

Phong Vu Tu nghe vậy, trong cặp mắt vẫn đục tràn đầy không thể tin tưởng.

Làm sao có thể. Thân thể hắn vẫn luôn rất tốt, mỗi ngày còn có thể luyện thương hơn nửa canh giờ, sao hắn có thể mắc loại bệnh này?

Tô Ngọc Dung nhìn vào mắt hắn liền biết trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, cười mỉa: “Nhìn bộ dáng kia của người quả là đáng thương vô cùng, thật đúng là thảm. . . Người bị trúng gió về sau sẽ như thế nào, chắc hẳn người còn không biết đi?”

“Hiện tại ta liền nói cho người biết, sau khi trúng gió, người đã triệt để trở thành một phế nhân. Mỗi ngày chỉ có thể nằm ở trên giường, giống như hài tử mới sinh cái gì cũng không biết. Chờ người cho người ăn uống, chăm sóc cho người. Chắc chắn, có phải người cảm thấy rất si nhục, rất muốn chết hay không?”

“Bất quá, người yên tâm, ta sẽ không để người chết! Ta sẽ không cho người dễ dàng giải thoát như vậy! Ta sẽ phái người cẩn thận, tỉ mỉ chiều cổ người, cho người cơm ngon thuốc tốt. Ta muốn người nằm ở trên chiếc giường này, sống lâu trăm tuổi!”

“A! Oa a!” Tiện nhân độc ác! Chờ ta tốt lên ta sẽ không bỏ qua cho người!

Tâm tình lúc này của Tô Ngọc Dung vô cùng thoải mái: “Phong Vu Tu, hiện tại có phải người đặc biệt không muốn nhìn thấy ta hay không?”

“A! A!!!” Phong Vu Tu hỗn loạn kêu lên: Người lần! Người lần! Lần càng xa càng tốt, cái đồ nữ nhân độc ác này!

Tô Ngọc Dung nhìn hắn điên cuồng muốn kêu to, nhìn bộ dáng hận nàng lại không thể làm được gì của hắn, cười đến rơi nước mắt: “Nhìn người lúc này mà xem, giống như một con heo chỉ có thể kêu bậy. Ta nhìn mà hả giận! Rốt cuộc cũng đợi được đến ngày người nằm trong tay ta!”

“Oa! A!” Phong Vu Tu lung tung kêu lên, tròng to đôi mắt, rốt cuộc cũng xuất hiện một tia hoảng loạn: Lời này của người có ý gì? Người muốn làm gì với ta? Người không được xằng bậy!

Tô Ngọc Dung nhìn ánh mắt hắn, nhướn mày châm chọc cười: “Ừ, người đây là đang sợ hãi sao?”

Phong Vu Tu phẫn nộ trừng mắt: Ai sợ! Gia mới không sợ lão ác bà nhà người!

Tô Ngọc Dung vươn bàn tay già nua, nhẹ nhàng vuốt mặt hắn. rõ ràng nên là một màn ôn nhu, thế nhưng ánh mắt nàng lại toàn ý cười âm u, lạnh lẽo: “Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn người. Bởi vì chỉ khi người còn sống, ta mới có thể báo đáp những việc tốt mà người đối với ta lúc trẻ tuổi!”

Giờ khắc này, Phong Vu Tu nhìn ánh mắt nàng, miệng há to nhưng không thể phát ra một chút âm thanh, chỉ cảm thấy cả người phát lạnh.

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay bắt đầu ổn định đời mới. Kinh hi không? Bất ngờ không? Vui không?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Lão ác bà, cúc đi! Đừng có lại gần ta

Vì Tô Ngọc Dung nói phải chăm sóc tốt cho lão tước gia nên trong phòng liền bày hai chiếc giường đối diện nhau, một giường sát tường phía nam, một giường sát tường phía bắc. Cũng may phòng đủ lớn, giữa hai giường có thể kê thêm chiếc bàn rộng rãi.

Về già, Tô Ngọc Dung thích yên tĩnh, hạ nhân trong viện cũng rất ít, trừ A Du có thể cùng nàng nói chuyện tuổi già ra thì người hầu hạ cũng chỉ có ba đại nha đầu thấp thân là Tiểu Cửu, Hòe Nhi và Tinh Vân.

Đây là ba đại nha đầu đắc lực bên người nàng, nàng tiếc ba bảo bối như hoa như ngọc này, không nỡ để chúng đi hầu hạ lão nhân đáng chết kia ăn uống tiêu tiện.

Vì thế nàng hạ lệnh cho quân gia đưa tới tám nha đầu hiểu chuyện, chia làm hai ca ngày đêm, mỗi ca bốn nha đầu thay phiên hầu hạ lão gia hỏa kia.

Trước khi trời tối, trong phòng cùng gian ngoài đều đã bài trí ổn thỏa. Ngoài đại sảnh, Tô Ngọc Dung cho người làm đem những vật dụng không cần thiết cất đi, sau đó kê thêm một chiếc giường mềm cạnh cửa sổ, bên giường đặt một chiếc bàn, trên bàn bày lư hương, chung trà, bình hoa. Nàng quyết định sau này ban ngày không có việc sẽ ở chỗ này giết thời gian, buổi tối sẽ trở lại phòng ngủ.

Qua một chốc, com chiều được dọn lên, ba mận sáu nhạt hai canh, com, bánh, cháo đều đủ. Răng của nàng không tốt nên đồ ăn trên bàn cũng đều lấy mềm mại là chính. A Du cũng đã lớn tuổi, cứ đến hoàng hôn sẽ ra phủ về nhà nên người hầu hạ chính bên người nàng chính là Hòe Nhi.

Sau khi thay phiên buổi tối, bốn nha hoàn hầu hạ Phong Vu Tu đều chờ ở trong phòng, thời thời khắc khắc đều nhìn kỹ lão tước gia đang nằm trên giường. Chỉ cần lão tước gia hơi há miệng, kêu một tiếng, bốn nha hoàn lập tức đi làm việc.

Một người bưng chung trà, một người đi lấy tã, một người xốc chăn lên xem có phải lão gia tiểu tiện hay không, một người nhanh chóng đi chuẩn bị nước ấm để rửa sạch.

Phong Vu Tu tức giận trừng mắt nhìn nha đầu rót nước cho hắn, xốc chăn cười quần thay tã, cuối cùng nha đầu còn lau rửa mông

Hắn muốn chết, vạn phần vạn phần muốn chết.

Hắn vốn là tước gia, một thân nam nhi bảy thước, đỉnh thiên lập địa. Vậy mà giờ phải lưu lạc đến bước đường này, một chút tôn nghiêm cũng không có. Sống như vậy so với chết còn thối khổ hơn vạn phần.

Nhưng mà giờ ngay cả chết hắn cũng làm không được, toàn thân trừ hai tròng mắt có thể di động thì đều không thể nào cử động được, đến cả việc cắn lưỡi tự sát hắn cũng không làm được, quả thật là bi ai!

Hòe Nhi bưng cho nàng một chén canh cá, nhìn bên trong thấy nha hoàn hầu hạ đang mang một chiếc đệm mới đi vào bèn thấp giọng hỏi: “Lão phu nhân, Lão tước gia cũng nên dùng com, ngài thấy lão tước gia nên ăn gì thì thích hợp ạ?”

Tô Ngọc Dung nhìn trên bàn bày đầy đồ ăn, đều được làm rất tốt, thực hợp khẩu vị của nàng. Ánh mắt nàng dạo qua một vòng, dừng ở chén cháo trứng vịt Bắc Thảo thịt nạc.

Tuy rằng nàng vào Phong Vu Tu không có tình cảm phu thê, nhưng nàng vẫn nhớ rất rõ, đồ ăn mà Phong Vu Tu ghét nhất chính là trứng vịt Bắc Thảo. Hắn luôn cảm thấy thứ này thật ghê tởm, từ trước tới nay cũng không chịu ăn 1 chút nào.

Tô Ngọc Dung chọn xong, híp mắt cười, chỉ vào chén cháo trứng vịt Bắc Thảo thịt nạc nói: “Hòe Nhi, cháo này có thịt, có trứng, lại mười phần mềm mại, không những tốt cho thân thể còn tốt cho dạ dày, mau kêu nha đầu ở bên trong mang vào cho Lão tước gia ăn”.

Hòe Nhi không rõ lắm sở thích của Phong Vu Tu. Thực ra Phong Vu Tu rất lâu cũng chưa ở chính viện dùng com, cho nên nghe vậy liền xoay người, kêu nha đầu bên trong đến mang chén cháo vào.

Nha đầu bưng cháo đến trước mặt Phong Vu Tu, vừa múc một muỗng để bên mũi của Lão tước gia liền thấy hắn tròn mắt làm cho người khác vô cùng sợ hãi. Nha hoàn tay run lên, suýt chút nữa làm đổ cháo.

Phong Vu Tu sắp tức chết, hắn tròn mắt trừng nha hoàn: Ta không ăn thứ ghê tởm này, đổi món khác, mau đổi món khác cho ta!

Quan trọng là nha hoàn không hiểu ý của hắn, nàng còn tưởng rằng là nóng, đặt bên mũi thổi thổi, lại đem thìa cháo đút vào cái miệng bị lệch, không khép lại được của lão tước gia. Nhưng nháy mắt sau, cháo vừa đút vào đã bị nhổ ra, cháo liền chảy vào cổ áo của hắn, hắn ghê tởm đến thiếu chút ngắt xù.

Nha hoàn đứng bên cạnh liền lấy khăn đến lau. Nha hoàn bưng cháo thấy đã lau khô thì tiếp tục đút cháo, nhưng đút cháo vào nhất định lão tước gia sẽ nhổ ra. Cứ như vậy rất nhiều lần, Phong Vu Tu vẫn không chịu ăn một ngụm, nằm im mắt tròn tròn.

Nha hoàn Tiểu Lương không có cách nào đành phải khóc lóc bưng chén cháo ra ngoài thưa chuyện với Tô Ngọc Dung: “Lão phu nhân, đều do nô tỳ vô dụng. Lão Tước gia không ăn cháo nô tỳ đút ... Ô ô ...”

Tô Ngọc Dung vừa ăn com xong, đang uống trà tiêu thực, thấy Tiểu Lương bị Lão Tước gia giận sợ đến rơi nước mắt, trong lòng cười sung sướng nhưng trên mặt lại ra vẻ u sầu nói: “Lão Tước gia từ trước tới nay là người kiên cường sắt đá, không chịu ăn chắc là do chưa chấp nhận sự thật này, đang muốn tuyệt thực ...”

Tiểu Lương lau nước mắt, dùng sức găt đầu, vạn phần tán đồng với ý kiến của Tô Ngọc Dung.

“Đừng khóc, ta biết ngươi là một nha đầu tốt, chuyện này không trách ngươi, ngươi đưa cháo cho ta, ta đi đút cho lão gia”. Nói xong nàng liền chậm chạp đứng dậy, nhận chén cháo

trong tay Tiểu Lương rồi vào nội thất.

đi tới mép giường, nàng thấy Phong Vu Tu trừng đôi mắt tràn ngập tơ máu, trong lòng không khỏi tràn ngập hã giận cười không dứt, lại làm ra vẻ đau lòng nói: “Ngài nói có phải ngài muốn tuyệt thực? Tiểu Lương dứt cháo cho ngài ngài không uống, lại còn dọa hài tử khóc! Hiện giờ ngài đã thành như vậy rồi, tuyệt thực cũng không phải biện pháp, tặc ngữ nói, chết từ từ cũng không bằng sống. Mau nghe lời, ăn hết chén cháo này đi.”

Nàng vừa nói vừa múc một muỗng cháo dứt vào miệng Phong Vu Tu, quả nhiên hấn giận dữ trợn tròn đôi mắt, ánh mắt đó như đang nói: Lão ác bà, ta biết ngươi cố ý bắt ta phải ăn thứ ghê tởm đó, ta tuyệt đối không khiến ngươi hài lòng! Dù đói chết ta cũng không ăn.

Tô Ngọc Dung nhìn thấu ý nghĩ trong lòng của hấn, híp mắt cười lạnh. Khi còn trẻ, ngươi vì tiểu thiếp mà không ít lần làm ta tức giận. Bây giờ mới chỉ cho ngươi ăn chén cháo mà ngươi không thích thôi vậy mà ngươi đã tức giận muốn chết. Ta nhất định phải cho ngươi ăn, xem ngươi có thể gây khó dễ gì được cho ta: “Tiểu Lương, đi lấy một chiếc muỗng dài ra đây”.

Sau một lát, Tiểu Lương vừa cầm một chiếc muỗng bạc được làm dài phần tay cầm dâng lên Tô Ngọc Dung vừa có chút nghi hoặc nhìn nàng.

Tô Ngọc Dung thấy Phong Vu Tu dường như hiểu nàng muốn làm gì, híp mắt lạnh lùng cười: “Tiểu Lương, ta lấy muỗng để đầu lưỡi của lão gia, ngươi nhân lúc đó dứt cháo, ngươi hiểu không?”

Tiểu Lương gật gật đầu, bụng chắc chén cháo, tư thế như muốn nói nàng đã chuẩn bị tốt.

“A! A!” Phong Vu Tu nhìn muỗng dài trong tay Tô Ngọc Dung, hận không thể dùng ánh mắt giết chết nàng! Lão ác bà, cút đi! Đùng có lại gần ta.

Tô Ngọc Dung nhìn ánh mắt mờ mịt của hấn cười, biểu tình trên khuôn mặt trong nháy mắt chuyển thành bi thương “Lão Tước gia, ta biết trong lòng ngài khó chịu, nhưng dù sao thì vẫn phải ăn cơm, nào ngoan, há miệng, a ~ ~ “.

Tô Ngọc Dung vừa nói vừa dùng tay hung hăng nắm cằm, đem muỗng bạc dài nhét vào miệng Phong Vu Tu, dùng sức đè nặng đầu lưỡi của hấn: “Tiểu Lương, mau lên”.

Chỉ một lát, một chén cháo đã bị dứt hết sạch, Tiểu Lương vui sướng nhìn Tô Ngọc Dung: “Vẫn là cách của Lão phu nhân hay, nếu không sợ Lão Tước gia sẽ đói là mất thôi!”

Phong Vu Tu sớm bị tức chết: Đại gia không đói bụng! Đại gia muốn nhổ ra! Muốn nhổ hết ra!

Tô Ngọc Dung tươi cười nhìn Phong Vu Tu đang đem toàn bộ sự phẫn nộ tập trung nơi tròng mắt, cầm khăn tay sẵn sóc lau khóe miệng cho hấn: “Tuy rằng phương pháp có chút thô lỗ, nhưng để Lão Tước gia có thể khỏe hơn, ta cũng chỉ có thể dùng biện pháp này, hy vọng Lão Tước gia có thể hiểu sự khổ tâm của ta.”

Tiểu Lương cảm động rớt nước mắt: “Lão phu nhân đừng lo lắng, Lão Tước gia nhất định có thể hiểu tâm ý dụng tâm lương khổ của ngài”.

Nội tâm Phong Vu Tu thời khắc này đang kêu gào: Tiểu Lương ngươi thật sự quá ngu ngốc! Quá đần độn! Tô Ngọc Dung mà dụng tâm lương khổ sao? Có mà tâm địa rắn độc! Kịch độc ấy!

Tác giả có điều muốn nói: Cứ đứng sáu giờ, mỗi ngày mở mắt ra liền thấy sự đổi mới, ta yêu mọi người quá đi.

P/s: Mong nhận được sự ủng hộ của mọi người. Hi hi hi.

Nhìn thấy thông báo có người like bài viết của mình, mình vui lắm luôn. Yeah!!!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đấu với ta? Xem ngươi lấy gì đấu với ta?

Tô Ngọc Dung thấy hấn tức giận thì trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái. Nàng đi qua ngồi xuống mép giường của mình. Một lát sau, Tiểu Cửu bụng tới thau nước đã được ngâm kỹ được tháo cho Tô Ngọc Dung ngâm chân, nhẹ nhàng xoa bóp chân cho Tô Ngọc Dung.

Tô Ngọc Dung không có việc gì bèn nhìn chăm chăm lão gia hóa đang nằm phía đối diện, hấn hiện tại nhắm hai mắt, an tĩnh nằm giống như chết. Mấy nha hoàn hầu hạ rất đặc lực, thương xuyên xốc chân lên xem hấn có đau dầm hay không.

không lâu sau Tiểu Thần bê chén thuốc uống trước khi ngủ, ngồi ở cuối giường nhẹ nhàng thổi rồi nhìn Tô Ngọc Dung: “Thưa Lão phu nhân, đây là chén thuốc cuối cùng của Lão Tước gia, bây giờ nô tỳ xin dứt Lão Tước gia uống thuốc.”

Tô Ngọc Dung gật đầu, khẽ ừ: “Ngươi cẩn thận chút, đừng làm Lão Tước gia bị sặc.” Nhỡ đâu bị sặc chết ta biết tìm ai tính sổ ...

“Thưa vâng”. Tiểu Thần cùng Tiểu Mỹ, một người đỡ đầu Phong Vu Tu, một người dứt thuốc. Có lẽ là Phong Vu Tu chưa muốn chết, hoặc có thể là không muốn bị tra tấn bằng muỗng bạc dài nữa nên giờ đây ngoan ngoãn uống bát thuốc khó nuốt kia.

Tiểu Mỹ thấy đôi mắt Phong Vu Tu nhú chặt, lưng trước được Phong Vu Tu cảm thấy đáng, liền cầm viên đường đã chuẩn bị sẵn trên bàn chuẩn bị nhét vào miệng hấn. Tô Ngọc Dung vừa thấy vậy lập tức ngăn đón, trong mắt nàng u quang chợt lóe: “Tiểu Mỹ, đừng cho Lão Tước gia ăn, đường vừa tròn vừa ngọt, miệng Lão Tước gia hiện chưa tốt, nhờ may bị sặc đường thì ngài sẽ không ốm mất.”

Tiểu Mỹ nghe vậy, thấy chút nữa thì mình phạm sai lầm liền sợ đến mức mặt biến sắc, lập tức đem đường lấy đi. Nhưng Phong Vu Tu đang nằm trên giường lại dùng sức tròng mắt với Tiểu Mỹ: Đem đường tới! Đại gia đang sắp chết! Đại gia muốn ăn đường!

Tô Ngọc Dung tuổi cao, đối với bọn nha hoàn như hoa như ngọc đều rất khoan dung, thấy Tiểu Mỹ sợ hãi, nàng bèn xua tay cười nói: “không có gì, không có gì, ta biết ngươi cũng sợ là Lão Tước gia bị đắng. Nhưng Lão Tước gia là ai chứ, khi trẻ mang binh đi tiêu diệt bọn thổ phỉ, bị thương nhìn thấy cả xương cũng không nhủu mày lấy một cái, chứ nói gì đến một chén thuốc đắng?”

Lại nói đến Phong Vu Tu đang nằm trên giường, giờ phút này trong cặp mắt của hấn tràn đầy nghi hoặc. Năm đó khi đi tiêu diệt thổ phỉ, hấn đúng là chịu qua một lần bị trọng thương,

phía sau lưng hắn có một vết thương thật dài sâu đến nhìn thấy được cả xương, thiếu chút nữa đã không qua khỏi.

Đó cũng là khi nữ nhi Thanh Thanh được sinh ra, hai người bọn họ đã cực kì chán ghét nhau. Sau khi tiêu diệt thổ phi trở về hắn cũng chưa từng nghỉ trong phòng của nàng, chuyện hắn bị thương cũng chưa từng báo cho nàng, tại sao nàng lại biết chuyện này?

Nhắc tới chuyện này, khóe môi Tô Ngọc Dung liền hiện lên một tia cười lạnh. Năm đó, ngay từ đầu nàng không hề biết đến chuyện hắn bị thương, lúc sau nàng biết được là do tiện nhân Liễu thị khóc lóc om sòm hai ngày trong phòng, Hóa ra Phong Vu Tu sau khi bị thương thì viết một bức thư cho tiện nhân kia.

Chính là chỉ viết thư cho tiện nhân kia, còn nàng rõ ràng là chính thể nhưng một tờ giấy hắn cũng chưa bao giờ viết cho nàng.

Ha ha... Thật đúng là châm chọc!

Cho nên từ ngày đó trở đi, mỗi ngày nàng đều mong hắn chết ở chỗ đó, đời này đừng bao giờ trở về làm nàng ghê tởm. Nhưng hắn quả nhiên là mạng lớn, bị thương nghiêm trọng như vậy nhưng vẫn có thể trở lại nguyên vẹn.

Nhớ tới chuyện cũ, trong lòng Tô Ngọc Dung liền từng đợt buồn đau, khó chịu dựa vào đầu giường, vẫy tay cho bọn nha hoàn lui, nàng lấy ra con thỏ mà nữ nhi nàng yêu nhất khi còn bé ở tù đầu giường, để sát vào mặt để có thể ngăn chặn hốc mắt chua xót của mình.

Trong phòng chỉ còn lại hắn và nàng, yên tĩnh khiến mọi người cảm thấy trong lòng vắng vẻ. Phong Vu Tu mở mắt, thử chuyển động đầu, xoay một lúc liền thấy Tô Ngọc Dung đang ôm búp bê vải con thỏ màu trắng... Hắn nghi hoặc, trong đầu suy tư hồi lâu mới nhớ ra, hình như đây là thứ Thanh Thanh khi còn nhỏ thích chơi...

Nhất thời hắn nhìn bộ dáng già nua kia của Tô Ngọc Dung, trong lòng chợt xuất hiện chút thương hại.

Hắn nhớ lại khi xưa, Tô Ngọc Dung đã đại náo ra sao khi hắn tìm nhà chồng cho nữ nhi ở Giang Nam.

Nàng chạy đến thư phòng của hắn, bắt hắn phải từ hôn với gia đình ở Giang Nam, nói hắn không được phép bắt nữ nhi gả xa. Nhưng khi đó, hắn cực kì chán ghét nàng, đương nhiên sẽ không đáp ứng nàng hủy hoại hôn sự tốt của nữ nhi.

Sau đó nàng khóc như điên, lệ rơi đầy mặt, điên cuồng phá nát thư phòng của hắn, thậm chí còn muốn đốt cháy thư phòng... Hắn sao có thể để nàng đốt chứ?

Hắn liền bóp chặt tay nàng, quát nàng đừng nổi điên nữa. Nhưng căn bản là nàng không thèm nghe, điên cuồng há miệng cắn tay hắn đến nỗi chảy máu cũng dứt khoát không buông, giống như nàng muốn cắn đứt thịt của hắn vậy...

Hắn vừa đau vừa giận, tay vùng lên ném nàng ra. Đầu nàng đập vào góc bàn, bị thương, chảy máu. Thế nhưng nàng giống như không thấy đau, vừa khóc vừa cười điên cuồng chỉ hắn, nói hắn lãnh tâm tuyệt tình, nói hắn chán chán không được chết từ từ...

Tựa hồ trong khoảnh khắc đó, hắn thấy nàng thật đáng thương, nhưng một chút thương tiếc đó không thể thắng nổi sự chán ghét nàng từ sâu trong lòng hắn.

Sau đó khi nàng dường như thương, hắn giam lỏng nàng trong chu viện, nhanh chóng hoàn thành hôn sự của nữ nhi, lại sau đó nàng lâm trọng bệnh một thời gian...

Nhớ lại chuyện cũ, lại nhìn hiện tại, hắn lặng lẽ nhìn Tô Ngọc Dung ôm búp bê vải của nữ nhi âm thầm rơi lệ, bỗng nhiên hiểu rõ tại sao khi xưa nàng cuồng loạn không muốn nữ nhi gả xa.

Nàng sợ bị cô độc...

Nàng chỉ có duy nhất một nữ nhi, hiện giờ lại ở tận Giang Nam xa xôi, ba bốn năm cũng chưa về nhà lấy một lần. Mỗi khi nhớ đến nữ nhi, lại chỉ có thể ôm búp bê vải khóc đêm, rút cuộc nàng đã phải trải qua bao nhiêu lần như vậy?

Bỗng nhiên tâm tình Phong Vu Tu chùng xuống, hắn cảm thấy khi còn trẻ đúng là có nhiều việc còn làm chưa tốt...

Qua một lúc, nha đầu hầu hạ ban đêm đến nhìn xem Phong Vu Tu có đi ngủ hay không. Tiếng động quấy nhiễu Tô Ngọc Dung vừa mới ngủ, nàng nhíu chặt đôi mày, nhìn hai tiểu nha đầu bận rộn nói: “Từ sau ban đêm trải đệm dày cho Lão Tước gia là được, chỉ cần Tước gia không kêu thì các người không cần hỏi tí lại đi vào, ồn ào khiến ta đau đầu.”

“Đều là do bọn nô tỳ không tốt, Lão phu nhân đừng giận, bọn nô tỳ thay đệm giường này cho Lão Tước gia xong sẽ đi ra ngoài ngay ạ.”

Mà giờ phút này Phong Vu Tu vừa mới có chút áy náy đối với nàng tức khắc liền giận đến không còn một chút. Lão bà này có ý gì chứ?

Nếu sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng thì có thể nâng hắn đến phòng khác, vì sao hai người nhất định phải chung một phòng? Hơn nữa lại còn không cần nha đầu vào đổi đệm giường cho hắn ban đêm. Hiện giờ việc thay quần áo, lau rửa hắn hoàn toàn phải dựa vào người khác. Vậy mà một đêm không đổi đệm giường? không đến mấy ngày thì da móng hắn có thể nhiễm trùng mất!

Quả nhiên nữ nhân này bắt hắn ở trong phòng nàng chính là muốn tra tấn hắn!

Muốn yên ổn ngủ! Nằm mơ đi!

Vừa nghĩ hắn vừa mở miệng bị lệch, kêu lên a a.

Hắn kêu một tiếng, thân thể Tô Ngọc Dung liền bức bối. Nha hoàn canh bên ngoài cũng vội vàng tiến vào, rót nước cho hắn, sau lại kiểm tra đệm giường, lúc này mới đi ra ngoài.

Khuôn mặt Tô Ngọc Dung âm trầm. Sau khi thấy bọn nha hoàn đều đã đi khỏi phòng, bây giờ nàng mới đứng dậy đi tới mép giường hắn. Nhìn hắn trừng đôi mắt đắc ý, không nói hai lời bèn nhấc tay tát vào bàn mặt già của hắn.

“Bốp!” một tiếng, Phong Vu Tu kinh ngạc trừng lớn mắt, hắn bị đánh đến phát ngốc: Lão ác bà! Người cư nhiên dám đánh vào mặt ta! Ta liều mạng với người!

“A! Oa a! A!”

Gọi dậy một hồi, bọn nha đầu ngoài cửa lập tức đẩy cửa ra muốn đi vào, Tô Ngọc Dung hung hăng trừng mắt qua: “Cút đi! không có sự cho phép của ta thì không được tiến vào!”

Nha hoàn sợ tới mức lập tức đóng cửa lại. Tô Ngọc Dung đen mặt quay đầu nhìn lão già đang la hoảng, gào tay lên lạnh lùng cười: “Dù sao đêm nay ta cũng không ngủ được, người muốn chơi ta liền cùng người chơi!”

“Oa a! Oa a! A a a!!” Nữ nhân ác độc, cút xa một chút! Cút ngay!

“Bốp!”

“Oa a! A a!” Tịen nhân! Đánh người không đánh vào mặt!

“Bốp!”

“A a!” Có giỏi thì người bốp chết ta đi!

“Bốp!” Tô Ngọc Dung thấy tay có chút đau, khom lưng cầm gậy vãi trong tay.

Phong Vu Tu: “.....”

Nam tử hán không đấu với ác nữ!!

Nếu Tô Ngọc Dung có thể nghe thấy lời nói trong lòng hán, tất nhiên sẽ khịt mũi vạn phần coi thường hán: Đấu với ta? Xem người lấy gì đấu với ta?

Lấy cặp mắt chỉ biết trừng lớn như mắt trâu? Hay là cái miệng trúng gió đến không khép lại miệng của người? Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Người có giỏi thì đứng lên đánh ta đi! Lão phế vật!

Trong phòng cuối cùng cũng yên tĩnh.

Tô Ngọc Dung trở về giường, ôm lấy búp bê con thỏ bằng vải của nữ nhi xoay người ngủ.

Phong Vu Tu mở to mắt nhìn nàng một lúc, gian nan xoay đầu, không dám phát ra tiếng cũng nhắm mắt ngủ.

Trong phòng chỉ còn cây nến trên bàn đang chậm chậm cháy.

Ngày tiếp theo trời còn chưa sáng hán, Tô Ngọc Dung đã tỉnh. Bốn nha hoàn hầu hạ Phong Vu Tu cùng với Hòe Nhi nuôi đuôi nhau đi vào.

Hòe Nhi đỡ Tô Ngọc Dung dựa vào đầu giường, Tiểu Cửu bụng thau nước rửa mặt tới, vắt khô khăn sạch, đắp mặt cho nàng tỉnh thần. Nha hoàn gian ngoài bắt đầu dọn dẹp chính sảnh, chuẩn bị một canh giờ sau sẽ dọn bữa sáng.

Phong Vu Tu cũng sớm tỉnh, chỉ là hán không nghe thấy ác phụ ở giường đối diện tỉnh nên hán không dám động, hán sợ bị Tô Ngọc Dung dùng để giày nện mặt hán.

Hán tỉnh cũng vẫn nằm yên như vậy, hán không cảm giác được bên dưới thân mình vừa bần vừa thối. Đợi nha hoàn vào hán liền “a a” hai tiếng: Khát, uống nước!

Suốt một đêm nha hoàn không vào phòng, vừa đi vào liền bắt đầu xốc chần, thay cái đệm thổi ghê tởm của hán. Bọn nha hoàn sợ mùi thổi bay tới chỗ Tô Ngọc Dung, nên một đứa nha hoàn còn cầm lư hương xông thuốc lá khắp nơi. Máy nha hoàn khác vội vàng múc nước tẩy rửa cơ thể cho hán, thay quần, rửa mặt. Xong việc thấy hán nhìn chằm chằm ẩm nước ‘a a’ không ngừng thì Tiểu Lục mới biết hán muốn uống nước, vội vàng bụng nước đến cho hán.

Tô Ngọc Dung rửa mặt tỉnh thần xong, Hòe Nhi đỡ nàng ngồi trước gương bắt đầu chải đầu, vấn tóc. Lúc này Liễu di nương tới thỉnh an.

Liễu thị cũng đã sáu mươi, nhưng từ trước đến nay nàng bảo dưỡng da dẻ tốt nên ngoại trừ mái tóc hoa râm ra thì nhìn cũng không quá già. Vừa vào cửa, nàng liền buông tay nha hoàn, tiến lên khom mình hành lễ: “Thiếp thân thỉnh an Lão phu nhân”.

Tô Ngọc Dung nhàn nhạt “ừ” một tiếng, chậm rãi mở mắt nhìn Liễu di nương: “Tôi thăm Lão Tước gia sao?”

Liễu thị nhẫn nại trả lời: “Thiếp đến thỉnh an chủ mẫu là bổn phận, bất quá đúng là thiếp cũng muốn thăm Lão Tước gia một chút.”

Tô Ngọc Dung cười lạnh, không kiên nhẫn vẫy vẫy tay: Muốn thăm thì thăm, không ai không muốn cho người xem!

Liễu thị nhìn bộ dáng kiêu căng ngạo mạn của nàng, trong lòng mắng tịen nhân, nén giận đi đến trước giường Lão Tước gia.

Vừa đến trước giường của Phong Vu Tu, Liễu thị liền rót nước mát, ghé vào mép giường khóc lên: “Lão Tước gia, thiếp thân tới xem ngài, ngài vẫn tốt chứ?”

“A! A!” Phong Vu Tu trừng lớn mắt, miệng lệch chảy nước dãi: không tốt! Lão gia ta không muốn ở chỗ này, người mau mau nâng ta đến chỗ khác!

Liễu thị nhìn nam nhân âu yếm hiện giờ bộ dáng đáng thương, không thể động, không thể nói, lòng đau như cắt, nhìn hán không ngừng “a, a a”, Liễu thị suốt ruột vô cùng. Nhưng lại không hiểu ý của hán bên gấp gấp hỏi: “Lão Tước gia khát nước sao, hay là đói bụng?”

“A! A!” Phong Vu Tu tức giận: Xuân phụ nhà người! Ta không khát, không đói! Ta muốn rời khỏi nơi này!

Liễu thị thấy Phong Vu Tu nổi giận thì vô cùng suốt ruột nhưng lại không biết Phong Vu Tu muốn gì, chỉ có thể xốc chần, kiểm tra xem có phải đệm giường bị ướt không? Lúc này mới quay qua xin nha hoàn giúp đỡ: “Lão Tước gia bị làm sao vậy?”

Nha hoàn lắc đầu, bụng trà và cháo tới, Phong Vu Tu trừng mắt nhìn nàng, nhưng nàng lại không biết Lão Tước gia muốn gì, gấp đến phát khóc.

“A, a! A!” Phong Vu Tu kêu to, trừng mắt nhìn Liễu thị: Suốt ngày chỉ biết khóc, ngu muốn chết! Mau mau chuyển ta đến tiền viện!

Tóc của Tô Ngọc Dung còn chưa vấn xong đã bị tiếng gào của nam nhân phía sau làm đau đầu, tâm tình bực bội, đẩy bàn đứng dậy, đỡ tay Hòe Nhi đi đến trước giường, hai mắt lạnh

lão nhìn Liễu thị: “Liễu thị! Ngươi tới đây muốn hầu hạ chăm sóc lão gia hay là đến đây để chọc tức hân! Rõ ràng tâm tình của Lão Tước gia khi sáng vẫn rất tốt, ngươi vừa mới tới chưa được bao lâu vậy mà ngươi đã khiến hân tức đến đỏ hết mặt. Nếu như hân bị ngươi chọc tức mà xảy ra chuyện gì thì ngươi có gánh nổi không?”

“Ta bây giờ thực sự hoài nghi, ngày đó Lão Tước gia trúng gió, liệu có phải ở sân bị ngươi chọc tức mới trở nên như vậy không?”

“à A!” Phong Vu Tu tức khắc trừng mắt Tô Ngọc Dung: Bao nhiêu chậu phân đều đổ lên trên đầu Liễu thị, Tô Ngọc Dung ngơ ngác nhìn người quá đáng!

Tô Ngọc Dung đã nhận ra ý tứ trong mắt hân, nàng nhìn hân khẽ nhếch khóe môi cười châm chọc: Khi để lão tâm can của ngươi, ngươi đau lòng sao?

“A!” Nữ nhân độc ác! Cút xa ta chút!

Nước mắt Liễu thị rơi như mưa, cảm thấy oan ức muốn chết, hoảng loạn xua tay “Lão phu nhân, thiếp thân không có, thiếp thân đau lòng Tước gia còn không hết, sao có thể...”

Nghe Liễu thị nói lời ân ái, Tô Ngọc Dung cảm thấy cực kỳ ghê tởm. Khi còn trẻ, chỉ cần Phong Vu Tu ngủ ở phòng nàng ta hai ngày, nàng ta liền lấy lí do đến thỉnh an nhằm khoe khoang trước mặt nàng, làm cho nàng ghê tởm muốn chết!

“Ngươi cảm miệng lại! Ta không phải người mù, nha hoàn hầu hạ cũng có mắt. Bọn họ đều thấy từ khi ngươi tới, Lão Tước gia bị chọc tức đến đỏ hết cả mặt, vậy mà ngươi còn chối tội, đúng là bụng dạ khôn lường?”

Tô Ngọc Dung càng mắng càng hưng phấn, một tay gạt lọ hoa rơi xuống đất: “Có phải ngươi nghĩ rằng chỉ cần chọc Lão Tước gia tức chết là thì từ ngươi có thể nhận tước vị? Ta khinh! Tâm địa ngươi thật sự quá đen tối, quá độc ác!”

“Lão phu nhân, ngài hiểu lầm thiếp thân rồi, thiếp thân không dám...” Liễu thị sắp bị tức chết, hôm nay đến đúng là sai lầm! Tiệm nhân này nhất định sẽ bắt lấy cơ không chịu buông!

Quả nhiên, ngay sau đó nàng nghe thấy Tô Ngọc Dung phẫn nộ nói: “Ta tận mắt nhìn thấy ngươi chọc tức Lão Tước gia, sao có thể hiểu lầm! Chính ngươi lòng mang ý xấu, bụng dạ khôn lường, ta hệ lệnh từ hôm nay trở đi, Liễu thị không được bước vào Ngọc viên của ta nữa bước! Tránh ngày nào đó Lão Tước gia bị chết dưới tay ngươi!”

Liễu thị lòng đau như cắt: “Lão phu nhân, thiếp thân không có...”

“Câm miệng! Cút đi!”

Bọn nha đầu vây xem Lão phu nhân nổi giận, hai mặt nhìn nhau: Trời ạ, Lão phu nhân thật quá khí phách, nhìn xem, phu nhân đem Liễu di nương mắng đến không còn đường chối cãi.

Hòe Nhi và Tiểu Cửu đều đứng về mặt cao ngạo nhìn mọi người: Trước mặt Lão phu nhân, mấy loại thiếp thất rắn rết đều né xa ba thước! Đây là cái uy của chính thất! Mấy người các ngươi còn chưa hiểu rõ việc đời đâu! Hừ!

‘A! A a a!’ Phong Vu Tu kêu lớn, nhìn Liễu thị bị khi dễ khóc như mưa liền đau lòng, trừng mắt nhìn Tô Ngọc Dung: Liễu thị tâm tư thuần chất, vậy mà ngươi dỗi trắng thay đen, độc phụ, ngươi không sợ sét đánh sao?

Tô Ngọc Dung cao ngạo liếc mắt nhìn hân: Ngươi có giỏi thì đứng lên đánh ta đi! Lão phê vật!

Liễu thị bị nắng, nước mắt ào ào rơi. Hơn nữa ở trước mặt mọi người bị buộc tội chọc tức Lão Tước gia, từ giờ không được phép đến thăm người, trong lòng nàng cảm thấy nhục nhã vạn phần, hận không thể đứng dậy bóp chết Tô Ngọc Dung. Nhưng nghĩ đến thì từ, nàng vẫn cắn răng nhịn xuống, lấy khăn tay lau nước mắt chậm rãi đứng dậy rời đi.

“A! Oa oa!” Phong Vu Tu nhìn bóng dáng Liễu thị kêu lớn, Liễu thị đau lòng lập tức quay lại chạy tới. Tô Ngọc Dung lại đứng chặn trước người hân, lạnh mắt nhìn Liễu thị quát mắng: “Quay lại làm gì, ngươi không nhìn ra Lão Tước gia đang đuổi ngươi đi sao?”

Liễu thị oán giận, ánh mắt như muốn xèo Tô Ngọc Dung ra làm trăm mảnh, cắn giận xoay người rời đi.

“A!” Phong Vu Tu tức đến nổi nước miếng chảy ròng ròng, mắt tròn trắng dã: Tô Ngọc Dung, con mắt chó nào của ngươi nhìn thấy ta đuổi nàng đi! Ngươi ta đuổi chính là ngươi!

Thân ảnh Liễu thị biến mất phía ngoài bình phong. Lúc này Tô Ngọc Dung mới xoay người, nhìn Phong Vu Tu sắp tức chết, xua xua tay về phía bọn nha hoàn. Tiểu Cửu liền mang người rời đi, trong phòng chỉ còn lại nàng và Phong Vu Tu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Muốn tước vị? Nằm mơ đi!

Tô Ngọc Dung chậm rãi ngồi ở cạnh giường Phong Vu Tu, nàng cười lạnh nhìn đáng vẻ trừng mắt lệch miệng của hân: “Ta mắng khiến nàng ta khóc lóc rời đi, chắc ngươi đau lòng lắm ha?”

“...” Trong phòng không có ai, Phong Vu Tu không dám ‘a a’ kêu to, hân sợ lão ác bà lấy gậy nện hân.

Tô Ngọc Dung nhìn ánh mắt né tránh, tự hiểu không ai có thể cứu mình của Phong Vu Tu, liền cười châm chọc: “Khi còn trẻ, người vì tiệm nhân kia mà không ít lần chọc tức ta, cãi nhau với ta, những mối thù đó ta còn nhớ kĩ, sẽ không quên đâu!”

“Hôm nay ta mắng nàng ta một trận, nàng ta nhẫn nhịn chẳng qua là vì tước vị của ngươi. Nàng muốn bám lấy ta, nhờ ta thượng tấu thỉnh phong lập tước cho nhi tử của nàng. Nhưng mà ... Ha ha. Đời này, ta nhận quá nhiều âm ức từ nàng, ta thực lòng không muốn cho mẫu tử các nàng toại nguyện. Cho nên, nàng muốn tước vị, tôn vinh. ... Hừ, một thứ cũng đừng hòng đạt được! Bởi vì nàng ta không xứng!”

“.....” Phong Vu Tu nhìn ánh mắt tràn đầy căm hận của nàng, muốn ním môi nuốt nước miếng, nhưng miệng lại không thể cử động, chỉ có thể để nước miếng tùy ý chảy ra ... Đây độc phụ, thật đáng sợ

Liễu thị bị chọc tức rời đi Ngọc viên, vừa ra khỏi cửa, chân nàng mềm nhũn thiếu chút đi không nổi. May nhờ hai nha hoàn nâng đỡ mới miễn cưỡng đi về phòng. Vào phòng, nàng liền gục đầu trên giường ô ô khóc lớn, khóc cả buổi.

Buổi tối, đợi nhĩ tử hạ triều, nàng lập tức kêu Phong Viễn Hoài vào phòng, khóc sung mắt: “Nhĩ tử, cứ chờ đợi như vậy không được, tiện nhân kia tuyệt đối không chủ động đi thượng tầu thỉnh phong cho con lập tức, chúng ta phải nhanh nghĩ biện pháp! Bằng không, qua một thời gian nữa, cứ cho là phụ thân ngươi qua được thì nương ngươi là ta cũng bị tiện nhân đó làm cho tức chết, uất nghẹn mà chết a!”

Phong Viễn Hoài rót trà cho nương, đợi nàng uống xong mới cười cười nói: “Nương yên tâm, việc này nhĩ tử đã an bài ổn thỏa. Qua mấy ngày nữa, bạn tốt của phụ thân là Toàn đại nhân sẽ đến nhà vấn an phụ thân. Nương cũng biết Toàn đại nhân, xưa nay hân và nhạc phụ của ta cũng là chỗ thân quen, nhạc phụ cũng đã ngầm bàn bạc qua với hân về chuyện này. Có hân tới làm thuyết khách, tiện nhân kia chắc chắn sẽ châm chước.”

Liễu thị hoài nghi: “Châm chước gì chứ? Tiện nhân kia sẽ không vì một người ngoài nói mấy câu mà thỏa hiệp đâu! Biện pháp này của con, không đáng tin cậy!”

Phong Viễn Hoài bắt đầu đi nói: “Nương, ngài gấp gì chứ? Nhĩ tử đương nhiên biết một người ngoài không đáng tin cậy, cho nên chỉ nhờ Toàn đại nhân tới thăm dò thôi. Nếu tiện nhân kia có ý định thỏa hiệp, chúng ta sẽ chờ thêm một khoảng thời gian. Nếu tiện nhân kia ra sức khước từ làm khó dễ, chúng ta liền mượn tay Toàn đại nhân thượng tầu thỉnh phong. Khi đó có người ngoài làm chứng, tiện nhân kia không thể dùng tội bất nhân bất hiếu mà không cho ta lập tức được!”

Liễu thị lúc này mới yên tâm “Vậy ngươi cũng đừng khiến nương phải chờ lâu, ngươi còn một ngày chưa nhận tước vị, nương thêm một ngày không thể an tâm”

“Nhĩ tử đã biết, nhĩ tử nhất định nắm chắc cơ hội này. Nương, người mau đi nghỉ đi, về sau không có việc thì đừng đến viện của tiện nhân kia, nàng không dám làm gì phụ thân của con đâu ...”

Sáng sớm hai ngày sau, quân sự vào báo với Tô Ngọc Dung Toàn đại nhân đến thăm bệnh. Nàng hơi suy tư liền biết hân là lũ cẩu tặc kia nóng vội, cười lạnh lùng phải Tinh Vân đi dò la. Quả nhiên hôm nay Phong Viễn Hoài xin nghỉ ở nhà.”

A Du vừa nghe liền hừ lạnh một tiếng: “Hắn đây là nhờ nhạc phụ hân tìm thuyết khách đến, nghĩ cách bức Lão phu nhân thượng tầu thỉnh phong tước vị cho hân!”

Tô Ngọc Dung dựa vào giường, nhắm mắt hưởng thụ Hòe Nhi xoa bóp vai cho nàng, tâm tình tốt nói: “Tìm một tiểu nha hoàn đến truyền lời, nói tình thần ta hôm nay không được tốt, Toàn đại nhân lại đến phủ viếng thăm, bảo hân đến tiếp khách, miễn cho chậm trễ lại làm xấu mặt Tước gia.”

không lâu sau, Phong Viễn Hoài một thân khí phái, mình khoác áo lam, đầu đội quan ngọc, tinh thần sáng láng tới: “Nhĩ tử thỉnh an mẫu thân, nha đầu đến truyền lời nói thân mình mẫu thân hôm nay không tốt. Mẫu thân có cần nhĩ tử đi mời đại phu đến xem không?”

Phong Viễn Hoài trong lòng thầm nghĩ: Rõ ràng sắc mặt rất tốt, chắc tiện nhân này đoán được Toàn đại nhân đến là có ý đồ nên cố ý tìm lý do tránh mặt đây mà! Ta khinh!

Tô Ngọc Dung nghe thấy ngôn từ dối trá của hân, thấy ghê tởm đến phát nôn. Bao nhiêu năm nay, Phong Viễn Hoài vẫn diễn vai một hiếu tử trước mặt biết bao nhiêu người, hân đúng là không sợ mệt! Vừa nghĩ, trong đầu nàng chợt lóe lên một ý niệm, híp mắt nhìn hân cười hiền hòa: “Cũng không có gì quá nghiêm trọng, chẳng qua tôi hôm qua ta mất ngủ, sợ chậm trễ khiến Toàn đại nhân chê cười. Ngươi vẫn hay làm việc ở bên ngoài, ngươi có biết Toàn đại nhân thích uống trà gì, mau mau kêu nha hoàn chuẩn bị.”

Phong Viễn Hoài thấy nàng không có dáng vẻ trốn tránh, nhất thời nghi hoặc, gật đầu xin ra ngoài chuẩn bị nước trà.

Tô Ngọc Dung nhân cơ hội đó thăm phần phó bên tai A Du, A Du nhìn nàng cười, quay người vào buồng trong.

Qua khoảng nửa khách, Toàn đại nhân đến. Năm nay Toàn đại nhân cũng đã năm mươi nhưng khuôn mặt và tinh thần vẫn thực tốt, hân một thân huyền y chấp tay cười đi vào trong viện: “Ai da đại tầu, mấy hôm không gặp, thân thể ngài vẫn khỏe chứ?”

Tô Ngọc Dung đỡ tay nha hoàn đáp lễ: “Xương cốt lão thân vẫn vậy, đúng một lúc liền chịu không nổi, Viễn Hoài, mau mau mời Toàn đại nhân ngồi đi!”

”Thế thúc, mời ngài ngồi.” Phong Viễn Hoài giống như chó theo đuôi, mời người ngồi xuống, lại tự tay châm trà, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh.

Hàn huyền đôi câu, Toàn đại nhân làm bộ bụng chén trà, sắc mặt đau thương: “Haiz, mới hai tháng trước, ta còn cùng Phong huynh đối ẩm, không nghĩ vậy mà chớp mắt, hân liền Thật là số mệnh vô thường”

Tô Ngọc Dung gặp phương diện tuồng đương nhiên cũng phải diễn xiếc a. Nàng liền lấy khăn đang cầm trong tay giả vờ lau nước mắt, ai oán nói: “Cũng không biết sao, ai có thể lường trước được điều đó, thân thể hân vốn cường kiện sao có thể mắc bệnh đó được chứ”

“Ta biết đại tầu thương tâm, nhưng cũng phải bảo trọng thân thể.” Nói xong bèn đứng dậy dò hỏi: “Đại tầu, ta có thể vào thăm Phong huynh được không?”

“Có thể, đương nhiên là có thể” Tô Ngọc Dung đứng dậy nói, xua tay kêu Phong Viễn Hoài theo cùng, lúc này mới dẫn Toàn đại nhân đi vào trong phòng.

Tô Ngọc Dung dẫn theo người vào trong phòng, liền đỡ eo ngồi ở sạp đầu giường, Phong Viễn Hoài và Toàn đại nhân nhìn Phong Vu Tu đang trừng mắt nằm trên giường, trên mặt đều là đáng vẻ bị thương.

“Phụ thân, hôm nay người thấy thế nào?”

“A!” Phong Vu Tu trừng mắt nhìn hân: Ngươi là đứa con hỗn trướng! Lão tử nằm liệt giường! không cảm giác được gì có hiểu không!

Toàn đại nhân thở dài nói: “Phong huynh, ngài còn nhận ra ta không?”

“A! Oa a!” Phong Vu Tu xem thường: Lão tử nhận được! Lão tử bị liệt! Lão tử không phải hỏng não!

Toàn đại nhân thấy hiện giờ Phong Vu Tu chỉ có thể ‘a a’ như vậy, nghĩ đến mình về già cũng có khả năng bị như vậy, trong lòng thực sự không thoải mái, nhất thời không biết nói gì mới tốt.

Mà lúc này Phong Vu Tu lại ‘a a’ kêu lớn: Toàn Vị Đức, ánh mắt kia của ngươi là ý gì? Lão tử không cần ngươi thương hại!

Phong Viễn Hoài sợ không khí xấu hổ, liền lập tức tiếp lời: “Thế thúc, cha ta hiện giờ không cách nào mở miệng, nên dù trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với ngài, cũng không thể thốt lên lời, chỉ có thể như vậy nói chuyện với ngài, ngài đành chủ trương...”

Toàn Vị Đức nghe vậy đang định nói thì Tô Ngọc Dung đầu giường dùng sức nắm tóc Phong Vu Tu, khi hân ‘a a’ kêu đau liền vội nói: “Viễn Hoài, phụ thân ngươi kêu có vẻ không đúng, ngươi mau nhìn xem có phải thân mình không thoải mái ... “. Dứt lời, nàng càng thêm dùng sức giật tóc hân, ta giật chết ngươi, tóm chết ngươi!

“A! A!” Phong Vu Tu trừng to mắt: Độc phụ! Ta sắp bị giật ra cả mảng da đầu rồi! Nhĩ tử, ngươi đừng trúng kế của mẹ! Mau tới cứu lão tử! Mau!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tiểu tử vẫn mãi chỉ là tiểu tử thôi! (1)

Phong Viễn Hoài vừa nghe Tô Ngọc Dung nói vậy, lại thấy đáng vẻ kêu lớn của phụ thân, cũng không kịp nghĩ nhiều liền xóc chân lên. Nháy mắt, mùi thối ghê tởm khiến người ta hít thở không thông ập vào mặt hắn, hắn thiếu chút bị hun đến ngất xỉu.

Tay áo vừa nâng muốn che mũi, hắn bưng bình nhớ ra Toàn Vĩ Đức đang nhìn mình, hắn gắng sức chịu đựng hương vị buồn nôn kia, mong muốn để lại cho Toàn đại nhân ấn tượng tốt về một hiếu tử. đang muốn xoay người kêu nha hoàn, Tô Ngọc Dung đang đứng cạnh liền mở miệng: “Viễn Hoài, người mau thay đệm giường cho phụ thân người, như vậy đúng là rất khó chịu, trách sao hắn lại kêu khó chịu!” Dứt lời lại tiếp tục kéo tóc của Phong Vũ Tu.

“A a!” _____ Tô Ngọc Dung, người buông tay, đừng có kéo tóc ta nữa! Lão tử kêu cho người là được chứ gì? ____ “A! Oa a!”

Lời Tô Ngọc Dung vừa nói ra, Phong Viễn Hoài cũng không thể trước mặt người ngoài kêu nha hoàn vào hầu hạ. Hắn chỉ có thể chịu đựng ghê tởm, bắt đầu thay đệm giường cho phụ thân, giúp phụ thân chịu đ*т....

Tô Ngọc Dung nhân cơ hội này ho nhẹ một tiếng: “Toàn đại nhân, nơi này có Viễn Hoài là được rồi, nếu không chúng ta đi gian ngoài chờ một chút?”

Toàn đại nhân cũng cảm thấy thôi muốn chết, nếu không đi hắn cũng đến mức phải nôn ra. Vậy nên liền thuận theo ý Tô Ngọc Dung, đi theo nàng ra gian ngoài, để lại Phong Viễn Hoài một mình trong phòng, bị hun thối đầy người, tròng mắt hầu hạ phụ thân của hắn

Phong Viễn Hoài tùy tiện xoa xoa mấy cái cho phụ thân hắn, thay đổi đệm giường, lại không dám vội vàng đi ra ngoài. Hắn biết hôm nay là Tô Ngọc Dung cố ý gọi hắn tới, cho hắn nếm thử mùi vị thối này. Nếu không tại sao trong phòng không có lấy một nha hoàn hầu hạ? Rõ ràng đào hồ bẫy hắn!

Cho nên hắn che mũi, đứng ở đầu giường, về mặt ghét bỏ nhìn Phong Vũ Tu, nhỏ giọng nói thầm: “Thật đúng là thối chết người ...”

Phong Vũ Tu nằm ở trên giường, nhìn biểu tình chán ghét của đại nhi tử, nghe ngôn từ ghét bỏ của nhi tử. Trong nháy mắt lạnh thấu tim gan. Đây chính là nhi tử mà mình xem như con chính thất, tí mị dạy dỗ, dốc lòng bồi dưỡng, yêu thương nuôi nấng lớn ư?

Đều nói rằng trước giường bệnh vô hiếu tử, hắn mới bị bệnh có mấy ngày, Phong Viễn Hoài cũng mới hầu hạ mình vừa rồi đây, mới vậy liền ghét bỏ người phụ thân này?

Mình chính là cha ruột của hắn, hắn liền chán ghét đến như vậy. Nếu giờ phút này người nằm trên giường không thể động, không thể nói là Tô Ngọc Dung thì sao?

Dường như theo bản năng, hắn liền nghĩ tới ngày đó Tô Ngọc Dung ở thư phòng của hắn yêu cầu hắn từ hôn, trên đầu là máu, trong mắt là nước mắt. ... Hắn gất gao nhắm mắt lại. Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn hiểu được khi xưa, trong lòng Tô Ngọc Dung có bao nhiêu thống hận cùng tuyệt vọng.

không có con cái bên cạnh, nếu nàng bị bệnh, lấy sự chán ghét của Liễu thị với nàng, kết cục của nàng ... có thể biết sẽ ra sao.

Phong Viễn Hoài đợi một lát mới buông tay áo che mũi đi ra ngoài. Lúc này mới có nha hoàn bưng nước lại đây. Hắn ngăn nha hoàn lại, rửa rửa tay, sau đó vòng đến gian ngoài. Ánh mắt Tô Ngọc Dung dừng lại trên mặt hắn, trong chớp mắt bốn mắt nhìn nhau, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt Tô Ngọc Dung kiêu ngạo châm chọc, phảng phất như nhìn thấu tất cả hành động của hắn ở bên trong phòng

Hắn vội rũ mắt, nếu không hắn sợ hắn sẽ không nhìn được, đi lên móc mắt của tiện nhân kia.

Tô Ngọc Dung thấy ánh mắt tránh né của hắn, trong lòng cười lạnh, ngoài miệng lại nói: “Toàn đại nhân, đều nói lâu nay trước giường bệnh vô hiếu tử. Nhưng người xem Phong Viễn Hoài nhà ta lại không phải loại người như vậy. Mỗi ngày hạ triều, hắn không nói hai lời trước đến thăm phụ thân hắn còn khỏe hay không, dứt cơm, lau rửa thể nhưng đều là tự tay hắn làm hết. Lão bà tử ta dám nói, hiếu tử như vậy, trong kinh thành cũng không có mấy ai a.”

Phong Viễn Hoài bị Tô Ngọc Dung trái lương tâm khen một hồi khiến về mặt hắn dở khóc dở cười, sắc mặt hết xanh lại trắng. Trong lòng cực kì oán hận tiện nhân cáo già xảo quyết này, rốt cuộc trong lòng à đang tính toán âm mưu gì? Hắn đoán không được, không thể đoán ra được!

Toàn Vĩ Đức nghe vậy cảm thán nói: “Viễn Hoài có hiếu, đó là phúc khí của Phong huynh!” Tuy là nói vậy, nhưng hắn vẫn chưa quên chính sự: “Hiện giờ bệnh tình của Phong huynh như vậy, Phong gia sau này, sợ là phải trông cậy vào Viễn Hoài.”

Người thông minh nói chuyện đều nói một nửa như vậy, để lại một nửa cho người khác đoán, Toàn Vĩ Đức muốn giúp Phong Viễn Hoài, nhưng cũng không muốn bức Tô Ngọc Dung nóng giận. Ngấm lại, nhà ngoại của nàng, nhị ca nàng, đều là những nhân vật không nên đắc tội.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7-2: Tiểu tử vẫn mãi chỉ là tiểu tử thôi (2)

Phong Viễn Hoài thấy cuối cùng cũng chuyển đến đúng đề tài, lúc này mới hít sâu, nín thở tập trung nghe.

Tô Ngọc Dung cười cười, khẽ thở dài: “ nói cũng phải, mệnh phúc ta mỏng, chỉ có duy nhất một nữ nhi, hiện giờ già rồi, Tước gia cũng bị bệnh, sau này đại gia nghiệp cũng đều do Viễn Hoài gánh vác thôi!”

“Kỳ thật ta đã suy nghĩ suốt nhiều ngày qua, ta muốn chờ thêm mấy ngày nữa, đợi thân mình Lão Tước gia tốt hơn, bấy giờ ta cũng có thể nhẹ nhàng đi vài phần, ta cũng nên tiến cung một chuyến.....” nói đến đây Tô Ngọc Dung liền dừng lại.

Toàn Vị Đức nghe vậy liền hiểu, Tô Ngọc Dung muốn nói cho hắn biết, ta đây trong lòng tự có tính toán, không nhọc người không công bất chớ đi cày, xen vào việc của người khác. Ta có vào cung hay không, thỉnh hay không thỉnh phong, đây là việc của ta, phụ thuộc vào tâm trạng của ta.... Đến lúc này, hắn liền biết chuyện này không công rồi.

Tô Ngọc Dung không có nhi tử, vậy mà có thể ở trong phủ làm chủ vài chục năm, ngoại trừ có nhà ngoại chồng lưng ra, cũng phải dựa vào thực lực của chính mình. Nếu chỉ dựa vào việc người nói mấy câu có thể khiến nàng đoán, nàng đã sớm không ngồi được vị trí Phong gia chủ mẫu.

Phong Viễn Hoài đưa Toàn Vị Đức ra về, Toàn Vị Đức vỗ vai hắn nói thật lòng: “Mẹ cả của người cũng là người bao dung, nghe ý thì cũng không có vẻ sẽ làm khó chuyện người nhận tước vị, chỉ là sẽ cần phải từ từ. Kể ra phụ thân người cũng vừa mới bị bệnh, nếu nàng ngay lập tức tiến cung thỉnh phong, khó tránh khỏi bị mọi người nói có âm mưu, ngược lại đối với người lại chưa hẳn là tốt”.

Phong Viễn Hoài đang tức giận Tô Ngọc Dung gian xảo, nghe Toàn Vị Đức nói xong, tức khắc trên sống lưng thấm ra một tầng mồ hôi lạnh: Đúng vậy, thực ra phụ thân mới bệnh, nếu tiến nhân kia tiến cung thỉnh phong, cô ý nói điều gì khiến người khác hiểu lầm. Dẫn đến tin đồn hắn vì tước vị bức bách mẹ cả, như vậy sẽ hỏng đại sự!

Huống chi, tiến nhân kia là ai? Mặt dày vô sỉ, âm tình bất định, ngày thường đến cả phụ thân cũng đều tránh à, không muốn cùng à tranh chấp nữa.

Ngẫm lại mình, thấy bản thân đúng là quá nôn nóng! Thiếu chút chọc tiến nhân kia chó cùng rứt giậu!

Toàn Vị Đức thấy hắn cẩn thận suy nghĩ, cũng có chút quan khiêu, gật đầu tán thưởng, nhỏ giọng nói: “Người kiên nhẫn chờ thêm một hai năm nữa, đến khi làm tròn đạo hiếu, chờ bệnh tình phụ thân người ổn định, đến lúc đó nếu nàng không chịu tiến cung thỉnh phong, thì đây là do nàng ta không đúng! Là nàng ta cố ý làm khó người! Khi đó người già bộ khổ sở, thế thúc mới có thể giúp người viết sớ dâng lên hoàng thượng, người nói có phải không?”

Phong Viễn Hoài nghe vậy, lúc này mới nhiệt tình khom lưng bái lễ: “Là chất nhi hồ đồ, đa tạ thế thúc đã chỉ điểm!”

Toàn Vị Đức thấy hắn bị gạt, lúc này thở phào nhẹ nhõm, xoay người rời đi!

Sau lần nói chuyện này, Phong Viễn Hoài cũng nói chuyện với Liễu thị một phen. Liễu thị tuy rằng trong lòng oán hận, cũng phải cắn răng chịu đựng, chờ đợi dày vò.

Hôm nay A Du không về nhà, ở lại trong phủ chăm sóc Tô Ngọc Dung, hai người chơi cờ trước giờ cơm chiều.

A Du thấp giọng cười nói: “Lão phu nhân, nghe nói sau khi tiến Toàn đại nhân về xong, tên Phong Viễn Hoài kia trở về viện tắm giặt hai lần, hình như mùi thối còn bay ra tận ngoài sân cơ!”

Tâm tình Tô Ngọc Dung tốt cười cười: “không phải chỉ để hắn lau rửa cho phụ thân của hắn có 1 lần thôi sao, nhìn hắn có vẻ như rất ghê tởm, thật hận không thể tự chặt tay mình.”

A Du cười cười lại hỏi: “Hôm nay Toàn đại nhân tới, chính là muốn nhắc khéo ngài thỉnh phong tước vị cho Phong Viễn Hoài, trong lòng người đã có tính toán gì chưa?”

Tô Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng: “Tước vị..... hắn muốn là ta phải cho hắn sao? Phong Viễn Hoài là cái thá gì chứ? một đứa con do tiện thiếp sinh ra cũng xứng sao? Tước vị này..... hắn cứ tha hồ mà đợi đi!”

Phong Viễn Hoài cho rằng, tìm bừa một ai đó tới bức bách ta thì ta sẽ thỉnh phong tước vị cho hắn sao, ta phi! Vậy mà cũng có thể nghĩ ra được! Tước vị này, dù cho một con chó trên đường ta cũng sẽ không cho hắn!

Tuy nhiên nhớ lại thấy Phong Viễn Hoài cả người bị hun thối hoắc, vẻ mặt ghen khuất, nàng thấy thật đúng là hả dạ.

Phong Viễn Hoài, người đúng là nên nhớ kĩ!

Mẹ cả thì vẫn là mẹ cả, còn người tiểu tử vẫn là tiểu tử thôi!

Muốn đấu tâm nhãn, đấu thủ đoạn với mẹ cả của người sao? Hừ! Ăn cơm thêm vài chục năm nữa cũng không đuổi kịp đâu!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Ta không uống nước hoàng liên!

Hôm nay A Du không trở về nhà mà ở trong phủ bồi nàng. Tô Ngọc Dung vô cùng vui vẻ, buổi tối còn ăn thêm mấy miếng cơm, cũng không làm khó ép Phong Vu Tu ăn cháo trứng vịt Bắc Thảo. Nàng gọi người bưng tới cho hắn một chén cháo bát bảo.

Nhưng không lâu sau, Tiểu Lương về mặt đau khổ đến hành lễ: “Lão phu nhân, không biết vì sao đêm nay Lão Tước gia không muốn ăn, một chén cháo nhưng ngài chỉ uống vài thìa, nô tỳ sợ rằng Lão Tước gia có chỗ nào không thoải mái. Thưa Lão phu nhân, liệu có cần thỉnh đại phu đến xem bệnh hay không?”

Tô Ngọc Dung nghe thế, nhất thời rũ mắt không nói, một lát sau nàng đỡ tay Hòe Nhi đi vào nội thất.

A Du ở bên cạnh chăm chọc nói thầm: “Lão Tước gia không muốn uống cháo thơm ngọt mềm mại, sợ là muốn uống cháo trứng vịt Bắc Thảo nhiều hơn rồi!”

Tô Ngọc Dung cười cười, hừ lạnh một tiếng: “hắn không muốn ăn cháo không phải vì cháo không ngon, sợ là trong lòng tức giận, nuốt không trôi!”

A Du nghe xong liền hiểu, sợ là hôm nay trong lúc đại nhi từ hầu hạ Phong Vu Tu, hắn bị nhi tử thân sinh của hắn chọc tức.

Tô Ngọc Dung ngồi ở mép giường, nhìn Phong Vu Tu nhắm mắt, hừ một tiếng: “Người không muốn uống cháo bát bảo, có phải là muốn uống cháo trứng vịt Bắc Thảo không?”

một câu của Tô Ngọc Dung vừa rơi xuống tai Phong Vu Tu, tức khắc hắn trừng lớn hai mắt, hướng phía Tô Ngọc Dung “a a” kêu lên: Lão tử không ăn cháo trứng vịt Bắc Thảo! Lão tử không ăn!

Tô Ngọc Dung trong lòng hiểu rõ, Phong Vu Tu coi đứa bé Phong Viễn Hoài kia giống như con chính thất mà bồi dưỡng, trong lòng con trai ruột nghĩ gì, hắn là cha làm sao có

thể không biết được?

Tối nay ăn không vào, một là phỏng chừng bị nhĩ tử của mình ghét bỏ, trong lòng lạnh lẽo. Hai là, nhìn ra hôm nay Toàn Vị Đức vì tước vị mà đến.

Hừ, nhĩ tử hẳn yêu thương một tay nuôi lớn, vậy mà hẳn mới ngã bệnh không tới mấy ngày, không đến hầu hạ được thì cũng thôi, ấy vậy mà muốn tước vị của hẳn, quả nhiên là lòng lang dạ sói, bảo hẳn sao có thể không lạnh lòng? Nơi nào có thể nuốt trời?

Tô Ngọc Dung nhìn cặp mắt trừng lớn của hẳn, bỗng nhiên nhớ tới chiều nay, ánh mắt của Phong Viễn Hoài lúc gần đi tràn đầy âm ngoan đen tối, quay cuồng giận hận. Trong lòng nàng tức giận đến phát hỏa, hai cha con nhà các người đúng là một cặp lòng dạ hiểm độc.

Nàng xoay người đưa chén cháo trong tay cho Tiểu Lương, cầm cái muỗng không cạy miệng của Phong Vu Tu, ngược mắt khiêu khích nhìn cặp mắt trâu của Phong Vu Tu, nhân nhật nói: “trên lưỡi Lão Tước gia hơi vàng, sợ rằng gần đây ngài ăn nhiều cháo thịt băm nên bị nóng trong người, Hòe Nhi, mau mang tới một bát nước hoàng liên đến, giúp Lão Tước gia trừ nóng trong người.”

“A! A!” - - ta không nóng trong người! Ta không uống nước hoàng liên!

Dù cho Phong Vu Tu không tình thông được liệu, nhưng hẳn vẫn biết hoàng liên, cực đắng, cực kì đắng! Uống nhiều quá sẽ bị tiêu chảy! Đồ độc phụ này! Hôm nay ta chọc nàng lúc nào chứ?

Tô Ngọc Dung nói xong liền đi ra ngoài, Tiểu Lương nhìn đáng về Lão Tước gia hình như vạn phần tức giận, quay đầu nhìn Tiểu Thần, Tiểu Thần nhìn lắc đầu, nhẹ giọng nói với nàng: “nói ít, hỏi ít, xem nhiều, làm nhiều.”

Lão phu nhân ý đã rõ ràng là muốn hành hạ Lão Tước gia, cũng chỉ có nha đầu ngốc Tiểu Lương là không hiểu thôi. Haiz!

không bao lâu, Hòe Nhi bưng đến một bát nước hoàng liên, một chén nhỏ cũng không nhiều, cũng không đẩy cả bát. Nàng tận mắt nhìn Tiểu Lương cho Lão Tước gia uống phần nửa, còn lại phần nửa nàng mới xoay người đi ra ngoài.

Tô Ngọc Dung đang ở trước bàn luyện chữ, trên trang giấy trắng tinh viết tên của nữ nhĩ: Thanh.

A Du nhìn vậy cười: “Lão phu nhân, tính toán ra, chắc chỉ khoảng mấy ngày nữa sẽ có tin của tiểu thư đến thôi.”

Nhắc đến nữ nhĩ, Tô Ngọc Dung vô cùng vui vẻ, lại nghiêm túc viết xuống trang giấy một chữ ‘Thanh’, lúc này mới buông bút ngồi xuống, khẽ thở dài: “Mới chớp mắt Thanh Thanh đã xuất giá hai mươi năm rồi, cuộc sống này trôi qua quá nhanh, không biết liệu trước khi ta chết có thể nhìn mặt Thanh Thanh lần cuối hay không?”

A Du nghe vậy, nghiêm túc suy nghĩ, nhắc nhở: “Lão phu nhân nếu muốn gặp tiểu thư thì bây giờ chính là một cơ hội cực tốt! Ngày thường đại tiểu thư thường gia ở nhà chồng, không thể phân thân ra đến đây. Nhưng hôm nay bất đồng thừa Lão phu nhân.”

Nàng vừa nói vừa hướng nội thất bĩu môi nói: “hiện giờ Lão Tước gia bị trúng gió nằm trên giường, là bị bệnh nặng, đại tiểu thư trở về thăm phụ thân chẳng phải là đương nhiên sao? Ai dám nói nửa chữ ‘không’?”

Tô Ngọc Dung nghe vậy liền động tâm, nàng thấy đời này nàng sống đủ lâu rồi, hơn nữa tên Phong Vu Tu kia thân mình vốn khỏe mạnh cũng đột nhiên ngã bệnh. Nàng cũng sợ, sợ rằng một ngày nào đó mình lâm bệnh nặng, không tốt lên được. Nàng thật muốn gặp nữ nhĩ, coi như nhìn mặt lần cuối.

Nàng rất muốn nhưng lại lắc đầu: “Từ Giang Nam tới kinh thành, đi đường thủy cũng đến hai mươi ngày, chẳng may trì hoãn một chút có khi đến một tháng, huống hồ lên đường lại quá mệt mỏi. Vẫn là không hành hạ Thanh Thanh vậy.” Tuy nói vậy, nhưng trong lòng nàng lại nóng bỏng. Nếu nữ nhĩ có thể trở về một chuyến, mang cháu ngoại đến thăm mình thì thật tốt ...

A Du ở cùng nàng cả đời, làm sao không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, ngầm nghĩ liền khuyên nàng: “thật ra đại tiểu thư trở về cũng là chuyện tốt, Lão phu nhân người nghĩ xem, chuyện Lão Tước gia lâm trọng bệnh nằm liệt giường, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày truyền đến Giang Nam. Nếu hiện tại tiểu thư không quay về, nếu tương lai tin tức truyền đến, khó tránh khỏi sẽ có người mượn việc này nói đại tiểu thư hiểu đạo không chu toàn. Nếu hiện giờ ngài viết một phong thư gửi đến Giang Nam, đại tiểu thư vừa có thể danh chính ngôn thuận trở về thăm ngài, lại có thể vẹn toàn đạo hiếu, cũng che lại miệng lưỡi thị phi của nhà chồng tiểu thư. Đó không phải là vẹn cả đôi đường sao?”

Lời A Du vừa nói vừa có lý, vừa có tình, Tô Ngọc Dung cũng không tìm ra chỗ nào không ổn. Nàng hạ mắt suy tư trong chốc lát mới ngược mắt nhìn A Du cười thoải mái: “Người nói có lý, vậy ngày mai bảo quản gia chuẩn bị danh mục quà tặng, phải an bài thỏa đáng sau mới bảo Đại Lưu nhà người mang theo người đem tin đưa đến Giang Nam, thuận tiện đón Thanh Thanh trở về.”

“Ài, Lão phu nhân, ngài yên tâm, sáng sớm ngày mai lão nô liền đi thông báo.”

Tô Ngọc Dung thấy thoải mái, nghĩ đến việc không lâu nữa có thể nhìn thấy nữ nhĩ cùng cháu ngoại, uất giận bấy lâu nay tích tụ trong lồng ngực trong nháy mắt liền biến mất, toàn thân thư thái nhẹ nhõm, nhìn Phong Vu Tu trọn cặp mắt như trâu kia cũng không cảm thấy phiền lòng.

Có lẽ Phong Vu Tu uống nhiều nước hoàng liên nên sáng sớm mới mở mắt ra, Tô Ngọc Dung liền cảm thấy một mùi vị ghê tởm trong phòng, nàng vội vàng sai Cửu Nhi mở cửa sổ để thối, đốt huân hương, thay quần áo.

Nàng mới mặc xong xiêm y, còn chưa kịp rửa mặt, nha hoàn bên ngoài liền thông báo, Lan thị tới thỉnh an.

Tô Ngọc Dung hừ lạnh một tiếng, tiện nhân Liễu thị kia, sợ rằng nàng ta tới, nàng không cho tiến vào, cư nhiên khiến Lan thị đến hỏi thăm tin tức,

“Ra nói ta còn chưa ngủ dậy, kêu nàng ta trở về.”

Lan thị đứng ở trong viện, vừa nghe Tô Ngọc Dung không cho đi vào, khuôn mặt già nua tức khắc chuyển tím, nàng không có mệnh tốt như Liễu thị, sinh ra được hai nhĩ tử làm chỗ dựa, sinh ra một khuê nữ xuất giá. hiện nàng chỉ là một lão bà, mong muốn an an ổn ổn sống trong phủ bá tước, nên đương nhiên sẽ muốn dựa vào tước gia tương lai.

Nhưng Lão phu nhân cũng không phải người dễ chọc..... Đến Liễu thị ý vào có hai nhĩ tử còn không thể đến thăm Lão Tước gia, huống chi là nàng? Đầu đến hai màu tóc rồi mà cũng không nghĩ ra, bản thân đúng là người ngu xuẩn.

Lúc Lan thị mang về mặt đau khổ chuẩn bị rồi đi thì thấy nha hoàn trong phòng nối đuôi nhau đi ra, tay bê đệm giường dính đầy uế vật tanh tưởi đi qua bên người nàng. Nàng vừa thấy vậy, mắt liền sáng lên, xoay người rời khỏi Ngọc viên.

#Tác giả có lời muốn nói: nói một chuyện rất trọng yếu, bản văn sẽ không đổi nam chủ, không khỏi sẽ có vài tiểu muội khả ái không tiếp thu được, cho nên trước nói một tiếng với các nàng nha.

P/s: I'm comeback! Hi hi! Ta cũng thông báo với các nàng là bây giờ ta sẽ đổi lịch post truyện sang thứ ba mọi người nhé! yêu mọi người lắm! .

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9: Liễu thị! Chứng cứ của người đầu!”

Liễu thị nghe nha hoàn nói Lan thị mới đi có một lát đã quay trở lại, bực bội mắng chửi một câu: “Đồ vô dụng.” Sau đó nàng xụ mặt ngồi xuống ghé dựa chờ Lan thị vào cửa.

Lan thị đỡ tay nha hoàn tiến vào, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Liễu thị, nghĩ đến những gì mình vừa phát hiện, trong lòng giảm bớt sợ hãi, tiến lên nhỏ giọng nói: “Lão tỷ tỷ, hôm nay Lão phu nhân còn chưa có dậy, ta không được phép đi vào quấy rầy.”

Nàng nói, nhìn biểu tình càng ngày càng không kiên nhẫn của Liễu thị vội vàng nói: “Tuy rằng ta không thể vào xem Lão Tước gia, nhưng ta biết thân mình Lão Tước gia hôm nay không dễ chịu”.

Liễu thị nhủ thầm: “Nha đầu trong viện của tiện nhân kia, một đám trên miệng như được gắn khóa, lấy tiền cũng không cạy được một chút tin tức, người thế nào mà hỏi thăm ra được thân mình Lão Tước gia khó chịu?”

Liễu thị cười ngồi xuống, nhuộm giọng, lúc này mới nói: “Lúc ta đứng ở trong viện chờ, thấy bọn nha hoàn hầu hạ Lão Tước gia đi ra, trên tay đều cầm đệm giường bản, một đồng lớn vài lốt dơ, ta đoán Lão Tước gia bị đi tả, có vẻ bệnh không nhẹ đâu!”

Liễu thị gấp gáp, nói thêm: “Từ khi Lão Tước gia bị bệnh, đại phu đã nói mỗi ngày chỉ được ăn thức ăn mềm dễ tiêu hóa, mấy ngày trước đều tốt, sao hôm nay Lão Tước gia lại bị đi tả chứ?”

Lan thị ngồi bên cạnh, nghĩ ngợi một hồi, nàng thấy vẫn nên lấy lòng nói một câu: “Lão Tước gia bị đi tả, đương nhiên do người chăm sóc ngài không được tận tâm...”

Quả nhiên, Liễu thị vừa nghe câu này, tâm tư xoay chuyển. Nàng nhìn Lan thị thường ngày toàn giả cầm giả điếu, âm trầm cười: “Hôm nay người cũng thật minh mẫn!”

nói xong, liền rút chiếc kim châm vẫn luôn mang trong người bấy lâu nay đưa cho nha hoàn:

“Chiếc kim châm này cũng không đáng giá gì, thưởng cho người làm đồ chơi đi!”

Lan thị mặt đầy nếp nhăn, cười nhận lấy kim châm, thức thời cáo từ.

Hoàng hôn, lúc Tô Ngọc Dung đang cao hứng nhìn quân gia trình lên danh mục quà tặng gửi tới Giang Nam, Liễu thị cùng Phong Viễn Hoài tới.

Tĩnh Vân vừa thấy vậy, lập tức cất danh mục thật dài tên quà tặng, liếc mắt nhìn quân gia, quân gia liền khom người lui ra ngoài.

Liễu thị không quan tâm quân gia đến làm gì, nàng ta chỉ đơn giản nghĩ là chút việc nhỏ trong phủ, hôm nay nàng tới, chính là muốn làm đại sự.

Tô Ngọc Dung dựa lưng vào ghế, nhận chén trà Cửu Nhi bung lên. Nàng nhìn mẫu tử hai người không có ý tốt trước mặt, châm chọc cười: “Mấy ngày không gặp, Liễu thị người đứng là ngày không có quy củ, còn chưa truyền lời đã đi vào, hay là người của Ngọc Viên ta bài trí không tốt?”

Liễu thị nghe vậy liền nhíu mày muốn nói, Phong Viễn Hoài bên cạnh nàng liền vội vàng tiến lên trước một bước, khom người nói: “Tối vội vàng, chưa kịp truyền lời đều do nhi tử không đúng, chỉ là trong lòng thực sự rất gấp, cho nên mới mất quy củ, mong mẫu thân chớ bực.”

Tô Ngọc Dung vừa nghe hần nói liền chau mày, trong cặp mắt vẫn đục chợt bắn ra tia sắc lạnh: “Chuyện gì mà khiến hai người các người sốt ruột như vậy? Ngay cả quy củ cũng quên!”

Phong Viễn Hoài ngược mắt nhìn Tô Ngọc Dung: “Nhi tử vừa trở về, liền nghe tin hôm nay phụ thân đi tả rất nghiêm trọng, nghĩ đi nương nhất định vô cùng lo lắng, liền tự ý dẫn theo đi nương tới đây, thỉnh mong mẫu thân thông cảm”

“Người đầu đã tới, còn nói thông cảm hay không thông cảm gì chứ?”

Tô Ngọc Dung cầm gạt dần mạnh chén trà xuống bàn, nghe ‘phanh’ một tiếng. Sắc mặt Liễu thị trắng bệch, dùng sức nắm chặt tay mới không lớn tiếng chửi rủa Tô Ngọc Dung, thờ sâu, kìm chế tức giận trong lòng, hỏi: “Bẩm Lão phu nhân, Lão Tước gia hôm nay bị đi tả, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? đã mời đại phu đến chưa?”

Tô Ngọc Dung hừ nhẹ, nhân nhặt trà lời: “Nhìn các người khẩn trương như vậy, giống như là ta đang cố ý hại Lão Tước gia vậy! Chẳng qua Lão Tước gia hôm qua ăn cháo ngọt có hơi nhiều, lại không thể vận động dễ tiêu hóa, cho nên hôm nay mới bị đi tả, buổi trưa ta đã mời đại phu tới bắt mạch. Đại phu nói không có gì đáng lo, chỉ cần sau này chú ý nghỉ ngơi sẽ ổn.”

Liễu thị nghe vậy liền nắm chặt khăn, hừ một tiếng, dùng cặp mắt như muốn xé thịt Tô Ngọc Dung: “Lúc trước Lão phu nhân một hai phải đòi chăm sóc Lão Tước gia, vậy mà bây giờ mới có mấy ngày? Lão Tước gia đã bị đi tả như thế, thật không biết ngài đã chăm sóc Lão Tước gia kiểu gì vậy? Lão Tước gia thân thể vốn tốt mà bị ngài chăm sóc biến thành như vậy! Ngài còn mắng thiếp thân lòng mang ý xấu, sợ rằng người thật lòng mang ý xấu là người khác đi!”

Tô Ngọc Dung nhìn Phong Viễn Hoài đứng một bên không hề răng lấy một tiếng, ngầm đồng ý nương của hần la lối khóc lóc chất vấn nàng. Nàng biết trong lòng bọn họ muốn làm gì, trong lòng cười lạnh, “Liễu thị mất của người bị mù sao?”

một câu vừa nói ra, Liễu thị tức đến nổi mặt đỏ sẫm: “Lão phu nhân nói vậy là có ý gì? Tại sao lại nói khó nghe như vậy?”

Tô Ngọc Dung không thêm để ý nàng ta phẫn nộ, trên mặt đầy ý cười: “không mù sao? Vậy người nhìn thấy điểm nào của Lão Tước gia là tốt? hiện giờ rõ ràng Lão Tước gia đang bệnh nặng nằm liệt giường?”

“Trước không nói đến việc Lão Tước gia đang là người bệnh ăn không đúng rồi sẽ đi tả, cho dù có là tiểu nha đầu trẻ tuổi đi chăng nữa, ăn không thỏa đáng bị đi tả thì cũng có khó chịu! Lão Tước gia hiện giờ ti vị suy yếu, mỗi ngày uống mấy chén thuốc, ăn mấy bát cơm cũng đều do đại phu khai phương thuốc, nói liều lượng, ta y chứng từ mà đi! Người nói ta lơ là chăm sóc Lão Tước gia, lòng mang ý xấu thì lấy chứng cứ ra!”

“Bang!” một tiếng giòn vang, chung trà bằng gốm sứ mang theo nước sôi nóng bỏng lập tức ỡ vụn dưới chân Liễu thị, văng tới chân nàng ta, sợ tới mức khiến nàng ta vội vàng thét lên chói tai. Nếu không phải Phong Viễn Hoài đỡ kịp, nàng đã ngã trên sàn rồi!

Nhưng hai mẹ con còn chưa kịp đứng yên hồi phục tinh thần, cùng với tiếng Tô Ngọc Dung rống giận, lại một cái chung trà bị hất tới: “Nếu không lấy ra chứng cứ, người chính là đang bội nhọ chủ mẫu, đi hạ phạm thượng, đi quá giới hạn!”

Liễu thị chân bị văng trúng, đau đớn, cả người đều phát run, nhưng càng đau hơn chính là việc bị tiện nhân kia mắng chửi, khiển trách, áp bức. Cả đời này, nàng bị tiện nhân không sinh nổi nhĩ tử này ức hiếp! Khi nào mới đến lượt nàng trèo lên đầu tiện nhân này chứ!

Phong Viễn Hoài nhất thời cũng có chút hối hận, không có chứng cứ xác thực nói Tô Ngọc Dung lơ là chăm sóc, quả thật là không nên đến, lần này hành sự quá mức nóng nảy, đều do nương, mỗi ngày đều lo lắng cha bị tiện nhân này chăm sóc đến chết, kỳ thật hẳn muốn nói là chết đi càng tốt.

Thứ nhất phụ thân không phạm tội, thứ hai lão cha hẳn vừa mất thì không cần tiện nhân này đi thỉnh phong, trong cung sẽ tự nhiên có người tới hạ chỉ ban phong tước vị.

Nhưng hẳn cũng biết lời này không thể nói, nói ra chính là đại đại bất hiếu, đại đại ngỗ nghịch, cho nên cũng chỉ dám nói thầm trong lòng.

Tô Ngọc Dung nhìn hai mẹ con trong nhất thời giống như hai con rùa đen rút đầu không nói lời nào, bèn đập mạnh bàn: “Liễu thị! Chứng cứ của người đâu!”

Phong Viễn Hoài thấy Tô Ngọc Dung không chịu buông tha, vội vàng muốn quỳ xuống cầu tình, Tô Ngọc Dung liếc mắt một cái trừng hắn: “Câm miệng! không hỏi người!” hắn vừa cong đầu gối lại vội thẳng lên.

Liễu thị tức giận đến cả người run rẩy, đỏ mắt nhìn Tô Ngọc Dung, gắt gao cắn chặt răng, mới chậm rãi quỳ xuống, cúi thân thể dập đầu thỉnh tội: “Là thiếp thân hồ ngôn loạn ngữ, hiểu nhầm Lão phu nhân, đều là thiếp thân sai, thỉnh Lão phu nhân trách phạt.”

“Hừ!” Tô Ngọc Dung thấy Liễu thị cuối cùng cũng biết thức thời chịu thua, lúc này mới hả giận, nhưng lại không kêu nàng ta đứng lên, cứ để quỳ như vậy quay sang giáo huấn Phong Viễn Hoài: “Viễn Hoài, tốt xấu gì người cũng vào triều làm quan nhiều năm như vậy, sao gặp chuyện không trầm ổn một chút nào vậy? Tùy tiện nghe người ta người ta nói một hai câu, liền tới viện ta nháo loạn, chuyện này nói nhỏ thì là gia sự, nói lớn chính là hiểu đạo vô lễ, nếu truyền ra ngoài, đối với thanh quan như người đứng là không tốt a.....”

Phong Viễn Hoài vừa nghe vậy lập tức quỳ xuống: “Mẫu thân giáo huấn rất phải, nhi tử về sau sẽ không tái phạm”

“không tái phạm là tốt nhất!” Tô Ngọc Dung nói, dựa vào lưng ghế, mặt mày nhẹ nhõm: “Ta hy vọng hôm nay là lần cuối cùng, nếu còn có lần sau, ta nhất định sẽ mò từ đường thỉnh gia pháp! Khiến nương người ghi nhớ thật kỹ! Đến lúc đó nếu có lời đồn đại gì truyền ra, ta đây cũng đành vậy!”

“Vâng! Nhi tử hiểu rõ, nhất định không dám có lần sau!”

Tô Ngọc Dung ngồi trên ghế chủ vị, nhìn hai mẹ con khom lưng uốn gối, giống như chó rơi xuống nước lui ra ngoài, tâm tình vô cùng tốt câu môi cười: “Cửu Nhi, mau dọn cơm chiều, ta đói bụng!”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người cũng đừng mong sống!

Hôm nay tâm tình của Tô Ngọc Dung vô cùng tốt. Nàng vừa ăn cơm chiều vừa nghe Hòe Nhi hát tiểu khúc, trông tự tại thoải mái miễn bàn.

Trong phòng, Phong Vu Tu nằm trên giường, ngốc lăng nhìn nha hoàn đút cháo vào miệng hắn, ánh mắt nhìn nóc nhà không biết đang suy nghĩ gì.

Còn lúc này bên trong viện Liễu thị, từng tiếng khóc đứt quãng lại đang truyền ra: “Trời cao không có mắt, tại sao tiện nhân kia còn chưa chết! Cả đời ta cực khổ vì Lão Tước gia sinh hạ hai nhi tử. Nhưng ta vì Phong gia kéo dài hương khói thì sao chứ, cùng vẫn chỉ là mạng tiện ngày ngày cho người khinh nhục mà thôi! Ta sống thế này còn không bằng chết đi còn hơn, ta tồn tại có ý nghĩa gì chứ ... A a tha chết đi còn hơn.....”

Hai huynh đệ Phong Viễn Hoài không có biện pháp nào nhìn mẹ ruột đang khóc rống không ngừng.

Phong Luân Viễn bị ồn ào khiến tai phát đau, bèn vỗ đùi: “Đại ca, huynh nghĩ biện pháp nào đi, chúng ta không thể trơ mắt nhìn nương bị khinh nhục như vậy mà không dám hé răng, thế có khác gì rùa đen rút đầu đâu?”

Nghĩ cách? Muốn cách gì? Phụ thân dùng cả đời cũng không có cách nào đối phó với người nữ nhân không chế hậu trạch Phong gia kia, bây giờ hắn có thể làm gì chứ?

Nữ nhân kia chính là Tô Ngọc Dung! Là lão phu nhân của phủ Bá tước. Nương cùng nàng ta phân cao thấp cả đời, trừ bỏ có thể áp chế Tô Ngọc Dung ở phương diện con nối dõi ra thì từ trước tới nay đều chưa từng thắng ở bất cứ phương diện nào.

Nương tại sao vẫn không hiểu, đây chính là mệnh của nàng! Cho dù sau này Phong Viễn Hoài hẳn nhận được tước vị, cũng không có cách thỉnh hoàng thượng đem nương phủ thành chính thất, nàng là thiếp thì đến chết cũng vẫn chỉ là thiếp thôi!

“Đại ca!”

“Người đừng có thúc giục ta nữa!” Phong Viễn Hoài bực bội đập bàn, rống lớn: “Ta có thể có cách gì? Chẳng lẽ để ta không màng thanh danh, không màng tiền đồ, ngỗ nghịch bất hiếu, cầm dao chém chết tiện nhân kia vì nương rủa nhục sao?”

“Bà ta là chính thất! Thiếp thất phạm sai lầm, trừng phạt là lẽ đương nhiên, cũng không có gì sai! Ngược lại, nương chúng ta nghe gió tường mưa, cảm thấy phụ thân sẽ bị tiện nhân kia tra tấn chết, cứ một hai phải đi nháo, bây giờ bị mất mặt, thì có thể trách ai chứ?”

Phong Luân Viễn thấy đại ca bệnh tiện nhân kia mà trách cứ mẹ ruột chính mình, cũng giận dữ đập bàn: “Đại ca! Sao huynh có thể nói như vậy? Nương nghe gió tường mưa là không đúng, nhưng khi nương nói rằng muốn đi thì chính huynh là người dẫn nương đi mà, khi đó sao huynh không cẩn thận ngắm lại xem có thỏa đáng hay không, lúc này lại quay ra trách nương!”

“Đều cam miệng hết cho ta!”

Mắt thấy hai nhĩ tử to tiếng, Liễu thị cũng không khóc được, nàng dùng sức lau nước mắt, dựa vào đầu giường, tức giận đập thật mạnh vào giường: “Đều là ta không tốt, ta không nên lo lắng cha người, ta không nên vội vàng chạy đi nghe nằng! Chính là con, con nhìn hôm nay đáng về tiện nhân kia mắng chửi người mười phần trung khí, sợ rằng à sống đến 80 tuổi đều không thành vấn đề! Chẳng lẽ người thật sự muốn chờ hai mươi năm nữa mới lập tước hay sao?”

Phong Viễn Hoài nghe vậy cúi đầu không nói, bây giờ cha chưa chết, tiện nhân kia lại không chịu đi thỉnh phong, cho dù hấn gấp đến chết cũng vô dụng! Cũng không có biện pháp nào cả!

Phong Luân Viễn thấy đại ca không chịu hé răng, đáng về không nghĩ ra biện pháp nào, trong lòng cảm thấy ghét bỏ, tại sao một kẻ bất lực như hấn ta lại là trưởng tử chứ? Nếu mình là con trưởng, bản thân có thể lập tước thì bây giờ tiện nhân kia còn có thể uy phong như vậy sao? Hừ! Đúng thật là vô năng!

Nghĩ thế nhưng hấn vẫn đứng dậy đi nhìn bên ngoài xem có người nghe lén không, thấy nha hoàn đều đang ở ngoại viện thì mới yên tâm đi vào ngồi xuống nhỏ giọng nói: “Đại ca, nương nói không sai, tiện nhân kia vẫn còn rất khỏe, nếu ba bốn năm không chết, huynh chả lẽ định thành thật chờ đợi? Huống chi, à ta luôn có bộ dáng không đem mẫu tử ba chúng ta để vào mắt, cần bản là không nghĩ đem tước vị này cho huynh!”

Phong Viễn Hoài nghe vậy nhủ mảy, hoài nghi hiện lên trong mắt: “Nàng không cho ta thì còn có thể cho ai?” Cho người sao? Người đúng là mơ mộng hão huyền!

Phong Luân Viễn lười nhìn ngó vực trong mắt đại ca hấn, khó trách dù là bá tước chỉ từ nhưng hiện giờ vẫn chỉ là quan lục phẩm!

“Nàng ta có thể không cho bất cứ ai! Nàng có thể tiến cung thỉnh chỉ miễn tước vị!” Khi Phong Luân Viễn nói chuyện, mặt mày hấn âm lệ: “Chỉ với oán hận mấy chục năm chất chứa của nang ta với nương chúng ta, việc như vậy, Tô Ngọc Dung sợ là hoàn toàn có thể làm ra được!”

Lời vừa nói ra, Phong Viễn Hoài liền luống cuống, khả năng này, hấn đúng là trước nay chưa từng nghĩ tới!

Đúng vậy, tiện nhân như thế đúng là không ai bì nổi, kiểu ngạo ương ngang, còn không phải do dựa vào quyền thế chỉ ở trong tay nàng ta hay sao?

Nói cách khác, tước vị này nàng muốn cho thì cho, không muốn cho thì trả lại cho triều đình, triều đình lại không phải kẻ ngốc, tước vị được trả lại thì sao lại không lấy?

Phong Viễn Hoài hấn lại không vì triều đình lập được công lớn, thánh thượng vì sao phải cho một người vô công rồi nghề tước vị chứ?

Càng muốn nhiều thì sợ hãi càng lớn.

Nhất thời, trán Phong Viễn Hoài tiết ra một tầng mồ hôi mỏng, nâng tay áo lau trán, lúc này Phong Viễn Hoài mới vội vàng hỏi: “Vậy nương, nhị đệ, mọi người nghĩ việc này nên làm như thế nào?”

Trong lòng Liễu thị cực kì hận, hận không thể ngay lập tức giết chết tiện nhân kia, để ngày mai phủ bá tước chính là thiên hạ của nàng! Lão Tước gia chính là của một mình nàng! Lập tức liền đập mạnh bàn, hung hăng cắn chặt răng: “Đương nhiên là dao sắc chặt đứt rồi!”

Phong Luân Viễn cũng gật gật đầu, ánh mắt kiên định: “Nhỏ cỏ tận gốc!”

Vào lúc nửa đêm, Tô Ngọc Dung bừng tỉnh, nàng mơ thấy ác mộng.

Nàng mơ thấy Thanh Thanh khi còn nhỏ, bị hai huynh đệ Phong Viễn Hoài đuổi đánh, đánh đến mức đầu đầy máu ... Nàng vì nữ nhĩ đi cầu công đạo, Phong Vu Tu lại lạnh lùng đứng đó, phảng phất như không nhìn thấy nữ nhĩ đầu đầy máu, ánh mắt khinh thường nhìn hai mẹ con nàng, kêu các nàng cút xa một chút

Cảnh trong mơ chân thật như vậy, vô tình đến thế, khiến lòng người đau đến không thở nổi.

Tô Ngọc Dung tỉnh giấc, mở mắt ngơ ngẩn nhìn lão già ở giường đối diện, chậm rãi ngồi dậy, gầy cũng không mang, cứ như vậy dẫm lên sàn nhà lạnh lẽo, lặng yên không một tiếng động đi tới đầu giường của Phong Vu Tu.

Trong phòng cực kì yên tĩnh, chỉ le lói ánh nến mờ nhạt, hơi hơi lay động, Phong Vu Tu đang ngủ, hấn cảm thấy như có một con rắn độc đang muốn cắn răng nanh vào cổ hấn, khiến quanh thân hấn cảm thấy âm lạnh, liền giật mình hoảng hốt mở mắt.

Lọt vào tầm mắt chính là cặp mắt đáng sợ như người chết của Tô Ngọc Dung! Mái tóc hoa râm của nàng rối tung, hỗn loạn, như ác quỷ tới từ địa ngục.

Lão ác bà này thật là khủng khiếp. Nàng ta điên rồi! Nàng rất nguy hiểm! Mau gọi người toi! Mau!

“A — ngô ngô!”

Nhưng làm sao Tô Ngọc Dung có thể để hấn có cơ hội mở miệng!

“Ngô ngô — —”

Nhìn quang ảnh mờ nhạt, Phong Vu Tu nhìn cặp mắt u ám, tuyệt vọng không chút sức sống, hàm răng run lên: Người điên rồi! Người sao dùng cặp mắt đó nhìn ta? Vì sao hơn nửa đêm rồi không ngủ lại đi đứng ở đầu giường ta? Vì sao Người vì lý do gì Loại ánh mắt này, thật sự là đáng sợ

Lúc này Tô Ngọc Dung đã lâm vào si ngốc, nàng che miệng hấn, khom lưng dán sát mặt Phong Vu Tu, nhìn cặp mắt hoảng sợ của hấn, thanh âm nghẹn ngào như trúng gió: “Phong Vu Tu, ta vẫn luôn muốn hỏi người, vì sao không thích Thanh Thanh?

“Thanh Thanh của ta đáng yêu như vậy, thiện lương như vậy, nữ nhĩ xinh đẹp như hoa, nàng cũng là huyết mạch của người, người vì sao lại không thích nàng?”

“Vì sao phải đem nàng gả xa như thế? Chẳng lẽ người không biết nàng là sinh mạng của ta hay sao?”

“Người cướp đi sinh mệnh của ta, ta không sống nổi nữa, ta cũng không muốn sống nữa ...” Tô Ngọc Dung giống như điên rồ to: “Người cũng đừng mong sống!”

P/s: Mà đến hôm nay ta mới cảm thấy nư9 khổ kinh khủng! Đến chương sau mới thấy đỡ ghét nan9 hơn chút! Hi hi

Mình cảm ơn mn đã like ủng hộ cho mình có nhiều động lực hơn! cả nhà!

Chương 11: Sát phu ...

Phong Vu Tu muốn phản kháng nhưng chợt nhớ ra bây giờ mình không cử động được liền từ bỏ ý định. Hắn cảm giác được hai bàn tay già nua như kim sắt bóp chặt lấy cổ hắn khiến hắn đau đến không thở được, hai mắt trợn to, không phát ra được thanh âm.

Thậm chí, hắn còn nghĩ, cứ thế này mà chết đi có khi cũng là một sự giải thoát. Điều tiếc nuối duy nhất là hắn không biết sau khi hắn chết, Tô Ngọc Dung sẽ có kết cục gì.

Liệu hai đứa nhỏ có đối xử tốt với nàng không? ... Chắc sẽ không

A Du ngủ ở gian ngoài, tuổi cũng lớn nên nàng ngủ không sâu, vừa nghe thấy chút động tĩnh liền tỉnh. Nàng đẩy cửa ra thấy Lão phu nhân muốn bóp chết Lão Tước gia, lập tức chạy đến kéo tay Tô Ngọc Dung, lại sợ kinh động đến người khác, nhờ có tin đồn Lão phu nhân nửa đêm giết chồng thì không hay nên chỉ có thể đề thấp giọng nói: “Lão phu nhân, không được! không được giết hắn!”

Nhưng giờ đây, Tô Ngọc Dung đã không còn tỉnh táo nữa, nàng không phân biệt được đâu là mơ đâu là thực, đôi tay nàng vạn phần cố lực bóp cổ Phong Vu Tu, nàng vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, nhìn khuôn mặt của Phong Vu Tu, Tô Ngọc Dung chỉ có một ý niệm duy nhất: “Ta muốn giết chết hắn!”

A Du không giằng được tay của Tô Ngọc Dung ra, nhìn Phong Vu Tu mắt trợn trắng, gấp đến không còn cách nào, nàng vội vàng xoay người đi đến tủ đầu giường lấy một chuỗi lục lạc, linh linh linh linh linh linh Linh linh linh linh linh linh

Tô Ngọc Dung nhìn theo âm thanh của lục lạc, đôi tay cũng dần buông lỏng, A Du thấy thế liền nhẹ thở ra, chậm rãi loạng choạng đi đến chỗ lục lạc như đứa trẻ. A Du đỡ nàng như đỡ một tiểu hài tử: “Đại tiểu thư, người xem, đây là lục lạc mà Thanh Thanh tiểu thư làm mất mấy ngày trước, nàng thích cái lục lạc này nhất, nó tỳ tìm thấy cho ngài rồi đây!”

“Lục lạc của Thanh Thanh ...” Tô Ngọc Dung nhìn chăm chăm vào chiếc lục lạc kia, nàng chậm rãi buông lỏng tay đang bóp chặt cổ Phong Vu Tu, cảm lấy lục lạc A Du mang đến, bước chân loạng choạng, nhìn một lúc nàng liền cười, vừa cười vừa rót nước mắt: “Đây lục lạc mà Thanh Thanh của ta thích nhất, tại sao lại ở chỗ này”

Trong chớp mắt, nước mắt A Du từng giọt từng giọt lăn xuống, đại tiểu thư số khổ của nàng, từ khi Thanh Thanh tiểu thư bị gả đi xa, mỗi lần mơ thấy tiểu thư, đại tiểu thư đều bị bóng đè, đều sẽ trở nên điên cuồng không biết mình là ai và đang ở đâu...

“Thanh Thanh ...” A Du đỡ Tô Ngọc Dung đang tỉnh thần hỗn loạn trở lại giường, cầm búp bê con thỏ vùi trên giường nhét vào lòng nàng, nhẹ giọng dỗ: “Đại tiểu thư, mau ngủ đi ...”

Tô Ngọc Dung nằm xuống, ôm búp bê vùi với lục lạc của nữ nhi, chẳng bao lâu sau liền chìm vào giấc ngủ say.

Thoát chết, đáng nhẽ Phong Vu Tu phải mừng như điên thì lúc này lại đang khó tin nhìn Tô Ngọc Dung, hắn không thể tưởng tượng được, vì nữ nhi, nàng vậy mà sẽ trở nên điên cuồng ...?

Hắn trước nay chưa nghĩ tới việc nữ nhi gả xa đối với nàng là đã kích lớn đến vậy. Nhưng thật lòng hắn cảm thấy nhà thông gia là gia tộc trăm năm thanh lưu, là một nhà chồng tốt nên mới để nữ nhi gả đến đó. không phải hắn cố ý chia lìa mẹ con nàng

A Du thấy Tô Ngọc Dung đã ngủ say liền nhẹ nhàng buông màn. Nàng đứng lặng trước giường một lát rồi chậm rãi quay người đi đến mép giường của Phong Vu Tu, nàng ngồi ở trên ghế đầu nhìn chăm chăm vào cặp mắt hắn.

“Lão phu nhân nói rằng không để cho người chết, người muốn người nằm trên giường sống lâu trăm tuổi, cho nên người cứ yên tâm, ta sẽ không giết người.” Nước mắt A Du chảy không ngừng nghĩ đến những ghen ghét, thống hận đến chết mà đại tiểu thư đã phải chịu mấy chục năm qua, nàng ghen ngào khóc không thành tiếng. Nhìn cặp mắt giống như cái gì cũng không biết của Phong Vu Tu, nàng giờ tay đánh mạnh vào đầu hắn!

“Đồ lòng lang dạ sói! Súc sinh nhẫn tâm tuyệt tình! Tiểu thư nhà ta chỉ có duy nhất một nữ nhi! Nữ nhi giống như sinh mệnh của nàng, vậy mà lại bị súc sinh nhà người gả đi xa như vậy, hai mươi năm cũng chỉ có thể trở về vài lần! Người đúng là không phải người mà!”

“Hiện giờ người con cháu mất nết, nhưng đại tiểu thư của ta lại phải dựa vào những đồ chơi đó để qua ngày, tất cả đều là do người! Người có biết, mấy tháng sau khi Thanh Thanh tiểu thư xuất giá, nàng ngày khóc, đêm khóc, khóc đến nổi tướng mủ mà đôi mắt! Người càng không biết là tiểu thư nhà ta đã trộm thất cổ ba bốn lần, thiếu chút nữa là không cứu được tính mạng!”

“Ô ô ... Đồ khốn kiếp, người hại thảm cả đời tiểu thư nhà ta ...” A Du tuổi đã lớn, qua một hồi giằng co, tức giận, sốt ruột, lại thêm khóc lóc, dùng sức đâm đánh khiến nàng mệt là, nàng há miệng thở hồng hển, chậm rãi bò đến mép giường của Tô Ngọc Dung, rồi kiệt sức dựa vào.

Phong Vu Tu vẫn còn u mê, nhưng hắn nhớ lại lúc Thanh Thanh xuất giá, hắn nhốt Tô Ngọc Dung ở hậu trạch một thời gian dài, đúng là chưa bao giờ đến xem nàng lấy một lần, lại càng không biết nàng từng tự sát rất nhiều lần

Hắn nghĩ rằng mối hôn sự đó mới là mối hôn sự tốt nhất cho nữ nhi, nhưng hắn lại chưa từng nghĩ tới, mối hôn sự này đối với Tô Ngọc Dung lại chính là nỗi đau cốt nhục chia lìa.

Khi đó hắn chán ghét nàng còn không kịp nên đúng là chưa bao giờ nghĩ đến điều này ...

Ánh sáng buổi sớm xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng thật nhẹ nhàng. Tô Ngọc Dung tỉnh giấc nhưng không cử động.

trên người không có chút sức lực, đầu cũng đau, nàng mơ màng nghĩ tới những kí ức hỗn loạn trong đầu, nàng biết đêm qua nàng lại gặp ác mộng, bị bóng đè, còn thiếu chút nữa giết chết Phong Vu Tu.

May mà A Du ngăn nàng lại, bằng không, việc nàng mưu sát chồng truyền ra ngoài, sau này nửa đời còn lại của nữ nhi, sẽ phải sống ở nhà chồng như thế nào?

Đời này, nếu không có A Du, không biết nàng đã chết bao nhiêu lần rồi, cũng không biết đã làm sai bao nhiêu việc nữa ... Nàng nghĩ rồi từ từ ngồi dậy, đầu đau như muốn nứt nhìn mép giường, A Du sợ mình tỉnh giấc lại đau lòng nên hắn là đã sớm đi ra ngoài

Phong Vu Tu cũng ngủ không ngon, nhìn thấy Tô Ngọc Dung tỉnh giấc, mặt nàng xám như tro tàn, hai mắt vô thần, ngồi dậy nhìn mép giường rồi lại nằm xuống, đáng về ử

oài không phản chán, liền hé miệng ‘a a’ kêu. Bọn nha hoàn lúc này mới nối đuôi nhau đi vào trong phòng.

A Du mệt mỏi, ở trong phòng nghỉ ngơi, đi vào hầu hạ Tô Ngọc Dung là Tĩnh Vân và Cửu Nhi.

Tĩnh Vân đi theo Tô Ngọc Dung đã lâu, vừa thấy dáng vẻ không có tinh thần của nàng, liền biết rằng tối qua nàng chắc chắn bị bóng đè, vội vàng kêu Cửu Nhi đi sai người đun một chén canh an thần, một bên nhẹ lau mặt, chườm nóng cho Tô Ngọc Dung.

Tô Ngọc Dung không muốn động, càng không có sức để động, mỗi lần nàng bị bóng đè xong, thân thể đều vô lực như bị rút cạn máu.

Phong Vu Tu trơ mắt nhìn nàng nằm trên giường hai ngày vẫn chưa hồi phục lại tinh thần. Trong lòng hắn thấy vô cùng rầu rĩ, rõ ràng hắn muốn tốt cho nữ nhi, hắn cũng không phải vì tức giận nàng nên mới để nữ nhi gả xa.

Hai ngày này A Du vẫn luôn ở trong phủ không về nhà, ở cạnh chăm sóc Tô Ngọc Dung. Một hôm thấy quân gia đã sắp sửa lễ vật, chuẩn bị đưa đến Giang Nam, lúc này A Du mới vui vẻ cầm danh mục quà tặng đã sửa sang xong đến đọc lại một lần nữa cho Tô Ngọc Dung, đọc xong nhìn Tô Ngọc Dung cười: “Lão phu nhân phải nhanh nhanh khỏe mạnh mới được, nhiều nhất là hai tháng ngài có thể gặp tiểu thư rồi!”

Lúc này trông Tô Ngọc Dung mới có chút tinh thần, kiên cường mỗi ngày ăn thêm mấy miếng cơm, cuối cùng sau ba ngày, nàng đủ sức xuống giường đi lại.

Lại qua hai ngày, Tô Ngọc Dung giống như quên hết những việc xảy ra đêm hôm đó, nàng đi ra ngoài sân dạo một vòng rồi trở về ngồi ở mép giường hắn, mặt đầy nếp nhăn cười nhìn hắn: “Lão gia à, son trà trong viện kết quả, người nếm thử xem ăn có ngon không”

Nói xong liền vươn tay đưa hai quả son trà xanh đến trước mặt Phong Vu Tu.

Tác giả có lời muốn nói: Che mặt, nói thật ta bị lấy nhiễm cảm xúc từ mọi người đến không dám dựa theo quỹ đạo đã đặt ra ban đầu để viết.

Ta đã cắt bỏ rất nhiều tình tiết ban đầu, bởi vì ta biết nếu ta viết ra, các người hẳn sẽ đem ta lăng trì a a a a.....

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Không hiểu sao lại cảm thấy nàng thật đáng yêu.....

“A a!” Phong Vu Tu trừng lớn mắt: Đây là son trà xanh, không thể... không thể ăn.

Tô Ngọc Dung cười cười nhìn ánh mắt cự tuyệt của hắn, hừ một tiếng: “Người không nếm thử thì sao ta biết có ăn được hay không?”

Nói xong nàng liền xoa xoa bên ngoài trái son trà xanh, lấy thịt quả để vào chén nhỏ, dùng muỗng nghiền ra nước, lại chậm rãi khuấy nước son trà trong chén, cạy miệng Phong Vu Tu, đút một muỗng nước vào miệng Phong Vu Tu!

“A, ngô ngô!” Phong Vu Tu trừng mắt, kêu to, nước miếng chảy ra ở khóe miệng bị lệch của hắn: Chưa muốn chết!

Tô Ngọc Dung thấy dáng vẻ hắn khó chịu đến mức nước miếng chảy ròng ròng liền cười ha ha, đỡ ngực cười ngửa tới ngửa lui, cười đến chảy cả nước mắt.

Phong Vu Tu miếng chảy nước rãi, mắt lại nhìn Tô Ngọc Dung đang cười to thoải mái, mắt tròn trĩnh: Chẳng qua là hai trái xanh, ăn vào cũng không chết người, vậy mà cũng khiến người cao hứng đến mức này?

Liều thị ở trong phòng, mới thấy tin tức Tô Ngọc Dung bị bệnh giờ lại đã khỏi, tức đến đập vỡ chén đĩa, cảm thấy không thừa dịp Tô Ngọc Dung bị bệnh giết chết nàng, đúng thật là bỏ lỡ một cơ hội cực tốt.

Nha hoàn thấy Lão di nương bộc phát tức giận cũng không dám đi vào thu dọn mảnh vỡ trên đất, chỉ dám đứng một bên không dám hé răng.

Tức chết nàng! Nhóm nha đầu chết tiệt trong viện của tiện nhân kia vậy mà rất trung thành, mấy ngày trước vậy mà không nghe thấy chút động tĩnh nào! Bởi vậy kế hoạch làm hại tiện nhân kia không biết còn phải chờ đến ngày tháng năm nào nữa! Hơn nữa nghe nói tiện nhân kia gọi người mang theo mấy xe lễ trọng đi Giang Nam, sợ là không lâu nữa, nữ nhi gả xa của nàng sẽ hồi phủ, đến lúc đó thì càng không có cơ hội xuống tay.

Cứ nghĩ đến việc mình còn phải chờ vài tháng, nàng phần nào để muốn giết người, một chân đá văng mảnh vỡ chung trà: “Đều cút hết cho ta!”

Rất cuộc tuổi nàng cũng đã lớn, lại không nhẫn nhịn, sau khi bọn nha hoàn bị dọa chạy, nàng liền thở hồn hèn dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi.

Đoàn xe đi tới Giang Nam chưa được mấy ngày, Tô Ngọc Dung liền thu được tin tức của nữ nhi.

Tin đưa tới lúc sáng sớm, nàng kích động đến nỗi mặt chưa rửa, liền dựa vào đầu giường mở phong thư, trong lòng vô cùng vui mừng.

Phong Vu Tu bên kia nhìn dáng vẻ cao hứng của nàng, cùng với phong thư trên tay của nàng, ‘a a’ kêu hai tiếng: trên thư viết gì, ta cũng muốn biết... không thể đọc ra hay sao...

A Du ngồi ở mép giường, cười híp mắt nhìn Tô Ngọc Dung cao hứng đọc xong tin rồi cẩn thận thu hồi tâm tình, liền hỏi: “Lão phu nhân cao hứng như vậy, trong thư của đại tiểu thư có đề cập đến tin vui gì vậy?”

Tô Ngọc Dung cao hứng gật đầu: “Trong thư Thanh Thanh nói, tháng trước cháu ngoại Trường Tiêu định hôn sự, cuối năm nay thành hôn. Nàng còn nói đã thuyết phục mẹ chồng đồng ý, chuẩn bị trở về thăm ta. Ai nha, đúng là áo bông nhỏ tri kỉ của ta, tâm linh tương thông, biết nương vô cùng nhớ nàng, nên sớm chuẩn bị về thăm ta đây! không biết nàng đi một đoạn đường, lại thấy bọn Đại Lưu, sẽ còn kính hi đến mức nào!”

A Du cũng cao hứng vô cùng: “Đại tiểu nhất định rất cao hứng, chắc chắn đang muốn mọc cánh để có thể bay nhanh về thăm người! Cũng không biết lần này trở về, cô gia có về cùng tiểu thư hay không? Lão nô cũng đã lâu không gặp cô gia, lần trước cô gia trở về uống nhiều rượu, còn nói với lão nô, ta làm thịt kho tàu ăn rất ngon đấy!”

Tô Ngọc Dung vừa nghe vậy, tinh thần tỉnh táo: “Vậy trước nói với thôn trang bên kia, hai tháng này phải nuôi béo mấy đàn heo dê, chờ Tiểu Thần cùng phu quân của nó trở về, liền

tặng cho bọn chúng, còn trái cây cũng bảo bọn hần chuẩn bị nhiều loại một chút!”

“Dạ vâng, lát nữa lão nô sẽ gọi người đến truyền lời ngay, người mau nằm xuống nghỉ ngơi đi ...”

Hai chủ tớ nói chuyện hơn nửa ngày, Tô Ngọc Dung cũng không buồn ngủ, nàng muốn rời giường ngay lập tức, hơn nữa còn vô cùng hứng thú đến tủ quần áo bên cạnh tự lựa xiêm y.

Phong Vu Tu thấy đáng vẻ nàng chỉ cần nhắc đến nữ nhi là tinh thần sáng láng, trong lòng rầu rĩ, hần không nghĩ sẽ gặp nữ nhi... Chỉ chớp mắt khi thấy nàng mặc xong một bộ xiêm y màu đỏ sậm và váy thêu chỉ vàng, hần liền bừng tỉnh nhớ tới đêm thành hôn của hần và nàng.

Khi đó hần là đích trưởng tử của phủ Bá tước, khí phách hiên ngang, tự cho mình hơn người, đối với Tô Ngọc Dung hần cũng biết không ít, hần biết dung mạo nàng không tầm thường, cũng rất kiều căng.

Đêm tân hôn của bọn họ, nàng quả thật rất đẹp, cũng thật ngây thơ, hần thực lòng muốn cùng nàng sống thật tốt.

Nhưng sau ba ngày tân hôn, thiếp thất kính trà cho nàng, nàng lại ghét bỏ, trà cũng không chịu uống liền đi vào nhà. Hần tức giận nàng làm thế tử nhưng không khoan dung, không rộng lượng, đến một thiếp thất cũng không dung tha.

Cứ như thế, lần một lại có lần hai, lần ba... vô số lần...

Về sau nữa, trong mắt hần, nàng mọi chỗ đều không tốt, mọi chỗ đều kiều căng, chỉ là uống sữa bò ở thôn trang nhưng hần cũng cảm thấy nàng xa hoa lãng phí... Càng ngày càng thấy nàng không vừa mắt, không chịu đến phòng của nàng.

Nhớ lại chuyện đã qua, có lẽ nàng đúng là có chút kiều căng, nhưng nam nhân như hần có vẻ như cũng chưa bao giờ rộng lượng với nàng. Hần giống như một phụ nhân, lòng dạ luôn hẹp hòi cãi nhau với nàng.

đang chờ ngày nữ nhi trở về nhà, tâm tình Tô Ngọc Dung vô cùng tốt, cũng lười gây khó dễ cho Phong Vu Tu, nhiều nhất cũng chỉ là khi khó chịu thì tát hần mấy phát, hay cho hần ăn mấy quả son tra xanh...

Có một đêm, A Du trở về nhà, Hòe Nhi ở bên ngoài gác đêm

Vốn dĩ hoàng hôn thối tiết vẫn tốt, ấy vậy mà tới tối lại thay đổi thất thường, gió to gào thét ở ngoài cửa sổ giống như tiếng gào rống của dã thú muốn phá tan lồng giam.

Trời sắp mưa.

Tô Ngọc Dung nhìn Hòe Nhi đóng chặt cửa sổ, môi run không phát ra tiếng nhìn nàng đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ có một ngọn nến, nàng thấy quá tối tăm, liền đứng dậy thắp mấy cây nến, nhìn phòng sáng hơn, trong lòng mới đỡ hoảng hốt.

Phong Vu Tu nhìn nàng lẩn lộn không ngủ, lòng tràn đầy nghi hoặc: Nàng bị làm sao? Rõ ràng lúc cơm chiều còn cùng nha hoàn vừa nói vừa cười, lúc này sao lại đứng ngồi không yên?

Tô Ngọc Dung dựa vào đầu giường, lấy thăm mông quây quanh người mình, nghe tiếng gió gào thét, nhắm mắt bất an.

Hồi lâu sau, một tia chớp xé tan bầu trời, chọt lóe ở ngoài cửa sổ, ngay sau đó, Phong Vu Tu thấy mặt nàng nhăn lại, cuống quýt bịt kín tai.

“Đừng! Đừng!” Tiếng sấm vang tận trời, mưa ào ào trút xuống, Phong Vu Tu trơ mắt nhìn nàng vì tiếng sấm sét mà sợ tới mức mặt tái nhợt, cả người run rẩy, mới hiểu ra... Nàng sợ sét đánh, cho nên mới như vậy...

Nhưng nếu nàng sợ, vậy sao lại không cho Hòe Nhi tiến vào ngồi cùng nàng? Nghĩ một lúc, nhìn bộ dáng già nua bất đắc dĩ của nàng, hần là sợ bị chê cười lớn tuổi mà vẫn sợ sét đánh đi! Thật đúng là nàng ngốc, nha hoàn bên người nàng, che chở nàng còn không kịp, sao có thể chê cười nàng? Thật là một phụ nhân ngốc nghếch!

“Răng rắc!” Lại một tiếng sấm vang trời, Tô Ngọc Dung sợ tới mức run cầm cập, chờ tiếng sấm sét dừng lại, nàng mới từ từ lau mồ hôi, thở mạnh, ánh mắt dừng lại trên mặt Phong Vu Tu, phát hiện hần đang nhìn mình không chớp mắt.

Trong nháy mắt, nàng quần bách, tức đến hàm răng run rẩy, hai mắt hung ác trừng lớn: “Nhìn cái gì! Có muốn ta khoét mắt ngươi không!”

Phong Vu Tu ngần ngừ nhìn nàng, nàng hung hăng như vậy... Nhưng chớp mắt, trong đầu hần không hiểu sao lại hiện lên hình ảnh của nàng đêm tân hôn đó. Khi mình cười xiêm y của nàng, nàng hồng đôi má, chỉ vào hần nói: “Còn dám nhìn ta, còn dám động đến ta, ta kêu nhị ca khoét mắt ngươi ra!”

..... Sao thế này? không hiểu sao lại cảm thấy nàng thật đáng yêu.....

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phụ Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Rắn chuột một ổ

Mưa to rào rào ngoài cửa sổ, Tô Ngọc Dung nhìn cặp mắt cong cong, cái miệng lệch run rẩy một cách quỷ dị của Phong Vu Tu đang cười nhạo mình, tức đau ngực. Nàng xuống giường, bước nhanh tới giường hần, dùng sức tát một phát thật mạnh.

“Bang!” Một tiếng giòn vang, bị tiếng mưa rơi át đi nên nghe không rõ lắm.

Nhưng cảm giác nóng rát ở trên mặt Phong Vu Tu là chân thật, hần đau đớn run run mí mắt, miệng lệch chảy ra nước miếng, cặp mắt vốn mang theo ý cười cũng biến thành vô tội uý khuất: Sao lại đánh ta? Lớn vậy rồi còn sợ sét đánh, thật đúng là quá buồn cười!

Bộ dáng Phong Vu Tu giống như rất ủy khuất khi nhận cái tát càng làm cho Tô Ngọc Dung đang trong cơn giận dữ càng nóng giận hơn, nàng không chút do dự dùng sức tát thêm một cái: “Nhắm mắt chó của ngươi lại!”

Tự dung lại bị hấn phát hiện mình sợ sệt, thật không còn mặt mũi! May mắn thay hấn không nói được, bằng không nếu việc này từ miệng hấn truyền ra ngoài, nàng chắc chắn sẽ bắt chấp tất cả mà giết hấn!

Phong Vu Tu thức thời nhắm mắt lại, tự an ủi bản thân: Hạo hấn phải biết chịu cái thiệt trước mắt, hạo hấn phải biết chịu cái thiệt trước mắt!

Tô Ngọc Dung thấy hấn nhắm mắt, lửa giận trong lòng mới dịu đi. đang định trở lại giường, một tia chớp chợt lóe, nàng vội vàng bịt kín tai. không lâu sau, một tiếng sấm xé rách màn đêm, chấn động lòng nàng vang lên.

Một lúc lâu sau khi tiếng sấm vang lên, Tô Ngọc Dung mới dám buông tay. Hít một hơi quay đầu nhìn lão già trên giường, thấy hấn vẫn nhắm hai mắt Tô Ngọc Dung mới yên tâm trở về giường mình nằm xuống.

Tiếng sấm sét vang lên thêm hơn mười lần thì dừng hấn, Tô Ngọc Dung cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nghe tiếng mưa rơi rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Phong Vu Tu ngủ đến nửa đêm thì tỉnh giấc, nhìn nền trên bàn đã cháy hơn nửa, thì biết không lâu nữa trời sáng. Hấn quay đầu thấy Tô Ngọc Dung đã ngủ nhưng lại không đắp chăn. Nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, hấn do dự trong chốc lát nhưng vẫn há mồm kêu ‘a a’.

Nha hoàn gác đêm ở gian ngoài đang ngủ say, nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt ở bên trong thì giật mình dấy dậy nha hoàn bên cạnh: “Mau dậy, Lão Tước gia kêu chúng ta “ Vừa nói vừa vội vàng khoác áo ngoài chạy vào trong phòng.

Vào phòng, Tiểu Lục còn chưa kịp hỏi có phải Lão Tước gia muốn uống nước hay không thì thấy đôi mắt của Lão Tước gia đang nhìn chằm chằm giường của Lão phu nhân. Nhìn theo ánh mắt của Lão Tước gia, Tiểu Lục phát hiện Lão phu nhân không đắp chăn.

“Ai nha!” Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, vội vàng đi tới nép giường đắp chăn cho Tô Ngọc Dung. Nhưng nàng lại thấy sắc mặt Tô Ngọc Dung có chỗ không đúng, duỗi tay chạm vào trán, nóng bỏng. Nàng vội vàng chạy ra ngoài kêu: “Cửu Nhi tỷ tỷ, người mau mau đến đây, Lão phu nhân bị sốt rồi!”

Cửu Nhi đang mơ mơ màng màng ngủ thì bị dậy. Lại nghe Tiểu Lục nói vậy, Cửu Nhi sợ tới mức giật mình, con buồn ngủ lập tức bay đi sạch. Nàng vội vàng chạy vọt vào trong phòng, miệng kêu một tiểu nha hoàn trực đêm: “Mau đi gọi Tinh Vân tỉ tỉ!”

Ngay lập tức, mọi người trong phòng trở nên rất bận rộn, nha hoàn tắm rửa cho Phong Vu Tu, hai ba nha đầu pha trà. Hầu hạ lau thân mình giúp Tô Ngọc Dung hạ nhiệt cũng có hai người, trong phòng lập tức có đến bảy tám người đang bận rộn làm việc.

Mưa to không biết nhỏ đi từ khi nào. Gã sai vật gác đêm ở tiền viện nhận được tin, lập tức lấy chìa khóa mở cửa hông, mặc áo toai cầm đèn lồng chạy đi thỉnh đại phu.

Phong Vu Tu sau khi được nha hoàn lau rửa thỏa đáng, liền mở to mắt nhìn lão bà trên giường đối diện.

Nàng bị sốt mơ mơ màng màng, thanh âm hừ hừ khó chịu không thoải mái thỉnh thoảng phát ra từ miệng nàng, mặt nàng hồng rực nhưng đôi môi lại tái nhợt.

Hấn cứ nhìn nàng như vậy cho đến khi đại phu tới, kê đơn thuốc rồi nha hoàn đỡ nàng ngồi dậy uống thuốc hấn vẫn cứ nhìn.

Tô Ngọc Dung tuổi cao, con bệnh này đến như ngọn núi đè trên người nàng, khiến nàng khó chịu không thở nổi. Tinh Vân đỡ nàng ngồi dậy, Cửu Nhi bưng chén thuốc nhẹ nhàng thổi, nàng yếu ớt mở mắt, nhìn chén thuốc nhỏ kia, nghĩ đến thuốc đắng, nàng giống như tiểu hài tử, nước mắt ào ào chảy xuống: “Cửu Nhi, sao chén thuốc lại lớn như vậy?”

Tinh Vân bất đắc dĩ, dỗ dành nàng như dỗ hài tử: “Lão phu nhân, đây là chén nhỏ nhất rồi, cô nhân nói thuốc đắng dã tật, rất tốt cho bệnh, ngài uống nhiều thêm hai ngụm, bệnh tình sẽ nhanh chóng thuyên giảm. Nô tỳ đã chuẩn bị đường và bánh ngọt, ngài uống một ngụm thuốc, lại uống một ngụm nước đường, sẽ không còn đắng nữa!”

trên đầu Tô Ngọc Dung đắp khăn lạnh, dựa vào vai Tinh Vân ủy khuất khóc: “Là ai kêu Lý đại phu tới xem bệnh? không phải ta đã nói bị bệnh sẽ không mời hấn sao? Phương thuốc của hấn là đắng nhất”

Tinh Vân bất đắc dĩ cười cười: “Lão phu nhân, mặc kệ là Lý đại phu hay Vương đại phu, chỉ cần là thuốc thì không thể không đắng, ngài mau uống thuốc đi, nếu không thân thể sẽ vô cùng khó chịu!” Vừa nói vừa nhìn Cửu Nhi nhảy mắt, một muỗng thuốc liền đặt bên miệng Tô Ngọc Dung.

Tô Ngọc Dung ngửi thấy mùi vị kỳ lạ sống chết không chịu há miệng, quay mặt ra hướng khác, Tinh Vân và Cửu Nhi đều hiểu Lão phu nhân ngoan cố, cũng không có biện pháp nào.

Phong Vu Tu nhìn bộ dạng trẻ nhỏ tức giận của nàng thì không tiếng động xem thường: Quả nhiên khi trẻ kiêu căng, về già cũng không chút thay đổi!

Tinh Vân thấy thuốc sắp sửa lạnh, mắt nhìn búp bê vải trên giường, trong đầu lóe lên ý tưởng: “Lão phu nhân, ngài không uống thuốc cũng được, nhưng chỉ một tháng nữa là đại tiểu thư trở về nhà, ngài nếu vẫn còn bệnh, đại tiểu thư sẽ rất lo lắng đó!”

Quả nhiên, Tô Ngọc Dung vừa nghe lời này, chậm rãi mở mắt, bất đắc dĩ thở dài, há miệng uống xong thuốc, lại bị đắng đến nhăn hết mặt mày, Tinh Vân lập tức bưng đường đến cho nàng tráng miệng

Cả một buổi, nàng mới uống hết một chén được, Tinh Vân và Cửu Nhi đều mệt, áo trong ướt mồ hôi.

Nhìn Tô Ngọc Dung an tĩnh nằm, Tinh Vân bảo Cửu Nhi đi nghỉ ngơi, còn bản thân ngồi dựa vào đầu giường, liên tục đứng dậy đổi khăn vải cho Tô Ngọc Dung, sờ trán nàng xem có bớt nóng hay không.

Nhưng trong lúc lơ đãng, Tinh Vân phát hiện ánh mắt Lão Tước gia vẫn luôn nhìn Lão phu nhân, nàng không cảm được nhũ mảy nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi: “Lão Tước gia, ngài đang khát sao?”

Phong Vu Tu không thêm để ý, nhìn Tô Ngọc Dung có vẻ như đang ngủ, bèn chậm rãi quay đầu, nhắm mắt lại.

Đến khi Tô Ngọc Dung hạ sốt, ngủ say, Tinh Vân mới lặng lẽ ra ngoài, an bài nha hoàn sắc thuốc và cơm sáng, đồng thời ra lệnh cho trên dưới Ngọc Viên không được hé miệng về việc này, nếu có chút tin tức nào về Lão phu nhân rò rỉ ra ngoài, thì lập tức chờ bản ra ngoài phủ.

Tinh Vân cũng tự mình đến phòng bếp, đem đại sư phụ nấu ăn và nương tử quản sự gọi vào: “Mấy ngày nay Lão phu nhân thân mình không khỏe, các người ở phòng bếp cần phải quan sát, đề ý thật cẩn thận, tránh để nấy tên tiểu nhân đục nước béo cò động tay động chân vào đồ ăn, nếu phát hiện có gì khả nghi, bất luận điều gì cũng phải thông báo cho ta đầu tiên.”

“Chúng ta đã rõ, Tinh Vân cô nương yên tâm, chúng ta sẽ không để cho người không liên quan ra vào phòng bếp đâu!”

Tinh Vân nghe vậy gật đầu: “Nếu có ai cố ý gây khó dễ, khiêu khích gây chuyện, cứ việc phái người tới tìm ta, ta tới xử lý!”

“Thưa vâng!”

Tĩnh Vân an bài xong phòng bếp, lại đi đến tiền viện, tìm được gã sai vặt liền giao việc: “Kêu xe ngựa, đi tới nhà Lưu đại quân sự, bảo A Du cô cô đến phủ, nói rằng phu nhân muốn nói chuyện với cô!”

“Vâng, ta đi ngay đây!”

Tĩnh Vân sắp xếp mọi việc xong xuôi mới trở lại hậu viện, vừa đến cửa Ngọc Viên liền thấy Lan di nương mang theo nha hoàn đến.

Lan di nương thấy Tĩnh Vân từ tiền viện trở về, liền cười hỏi: “Mới sáng sớm Tĩnh Vân cô nương đã đi đâu vậy? Trông có vẻ vội vã ...”

Tĩnh Vân nghe vậy, mặt đẹp lạnh lùng khẽ nhún, ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại: “Sáng sớm, Lan lão di nương đến đây có việc gì vậy?”

Khuôn mặt già nua tươi cười của Lan di nương cứng đờ: “không có việc gì lớn, ta chỉ là đến”

Nhưng lời còn chưa nói xong, Tĩnh Vân liền mở miệng chặn họng: “không có việc thì mong Lan di nương trở về viện của mình đi, đừng lác lư ở cửa Ngọc Viên nữa, lần trước nô tỳ đã nói rõ, nếu chưa có Lão phu nhân triệu kiến, mà nhìn thấy có người tùy ý đi lại ở trước cửa Ngọc Viên, bắt luận là ai, đều phạt hai mươi bản tử.”

Hai mươi bản tử ... Lan di nương vừa nghe liền xấu hổ cười cười, vội vàng mang theo nha hoàn rời đi.

Tĩnh Vân nhìn bóng dáng nàng, ánh mắt xa xăm rồi dừng lại ở hướng sân Liễu thị, hung hăng phì nhổ: “Phi! Rắn chuột một ổ!”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đều là Sói mắt trắng, không có một ai hiếu thuận

Liễu di nương đợi một lúc, thấy Lan di nương bước vào cửa, vội vàng hỏi: “Sao rồi, có thấy lão tiện nhân kia không? Có phải ả sắp chết không?”

Lan di nương lắc đầu run sợ: “Đừng nói Lão phu nhân, đến cửa Ngọc Viên, thiếp thân còn chưa vào được”

“Bang!” Chum trà vỡ nát dưới chân Lan di nương, Liễu di nương oán trách thóa mạ: “Đồ vô dụng! Đến cửa cũng không qua được, đúng là phế vật!”

Khuôn mặt già nua của Lan di nương đầy nước mắt: “Tỷ tỷ, là thiếp thân vô dụng, ngài đừng tức giận, không tốt cho thân thể...” Ngươi tài giỏi, ngươi lợi hại, chả phải cũng giống ta, cửa Ngọc Viên cũng không qua được hay sao, sinh được hai nhi tử thì sao chứ? Đời này không phải cũng chỉ là tiện thiếp ư?

“Cút! Nhìn thấy ngươi đã thấy bức mình!” Liễu thị tức giận đi vào phòng, nằm trên giường một lúc thì nha hoàn thiếp thân tới báo: “Sáng sớm nay nha đầu Tĩnh Vân chết tiết kia đích thân đến phòng bếp nói chuyện cùng đại sư phụ và nương tử quân sự một hồi lâu, sau nàng lại ra tiền viện kêu gã sai vặt mời bà già A Du kia tới, hành sự vô cùng chặt chẽ, cẩn thận.”

Liễu thị vẩy tay, nha hoàn này liền quỳ gối bên cạnh đám bóp chân cho nàng: “Còn đích thân đến phòng bếp, chính là đang đề phòng chúng ta” Nếu là như vậy, muốn ra tay ở phòng bếp sẽ càng khó khăn!

Đại sư phụ và nương tử quân sự ở phòng bếp dù sao cũng là thân tín của lão quân gia, mà lão quân gia lại cực kì trung thành với Tô Ngọc Dung. Mặc kệ nàng dùng bao nhiêu thứ tốt cũng không mua chuộc được, hơn nữa lão quân gia là lão nô mấy chục năm của Phong gia, căn cơ thâm sâu, năng lực cùng hai nhi tử cũng không thể làm gì được lão, chỉ có thể âm thầm nuốt con tức xuống.

Sáng nay khi biết tin Ngọc Viên thỉnh đại phu, nàng còn nghĩ nhân cơ hội này động thủ, để cho nha đầu Thanh Thanh kia trực tiếp về chịu tang.

Nhưng không ngờ con nha đầu chết tiết Tĩnh Vân quá đắc lực, đích thân đến phòng bếp dận dò, lại mời lão A Du đến phủ, thật đủ cẩn thận.

Nhưng cơ hội tốt như vậy mà để vụt mất Nàng không cam lòng, nghĩ nghĩ, liền mở miệng nói: “Khi nào Nhị gia trở về thì kêu hắn đến gặp ta.”

“Vâng”.

A Du ở phủ, gánh nặng đổ Tô Ngọc Dung uống thuốc liền đặt trên người của A Du.

A Du bụng thuốc, đề sát vào miệng Tô Ngọc Dung, cười nói: “Bộ dáng không thích uống thuốc của Lão phu nhân và đại tiểu thư giống nhau như đúc. Lão nô vẫn nhớ rõ, đại tiểu thư lúc nhỏ sinh bệnh, cũng ngâm miệng chơi xấu y như vậy.”

Lời này vừa thốt ra, Tô Ngọc Dung liền cười, vô cùng ngượng ngùng cười: “Ta đúng là không nói lại được ngươi ...” Vừa nói vừa cầm chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Cửu Nhi thấy vậy lập tức bụng nước đường lại gần.

Tô Ngọc Dung uống hơn nửa chén nước đường, vị đắng trong miệng mới dần dần trôi đi, bầm bầm ngón tay tính ngày: “Bây giờ là giữa tháng tư, phỏng chừng đến giữa tháng năm thì Thanh Thanh sẽ về, nàng về nhà một lần cũng không dễ dàng gì, ta muốn nàng ở nhà khoảng hai tháng, chờ đến mùa thu mát mẻ rồi bảo nàng trở về, chỉ là không biết có được hay không?”

“Đại tiểu thư về hầu bệnh, đừng nói hai tháng, cho dù là ba tháng cũng không thành vấn đề.”

Tô Ngọc Dung cười cười, đang muốn nói thì Cửu Nhi tiến vào báo: “Lão phu nhân, nhị gia tới, nói là muốn thăm Lão Tước gia một chút.”

Tô Ngọc Dung nghe thế hừ lạnh một tiếng: “Đề hắn chờ một lát”. Cửu Nhi nghe lời mà đi.

Hòe Nhi cũng đỡ Tô Ngọc Dung đứng dậy, A Du vừa sửa sang lại xiêm y cho nàng vừa nói: “Hắn là do buổi sáng Lan di nương không vào được nên tiện nhân kia lại nghĩ ra biện pháp đến đây thăm dò tin tức.” Dứt lời, chỉnh sửa quần áo thật chỉnh tề cho Tô Ngọc Dung rồi đưa nàng ra tiền sảnh ngồi chơi cờ.

Lúc Phong Luân Viễn đi vào, liền thấy lão bà nghe nói đêm qua bệnh nặng, giờ lại ngồi ở sát cửa sổ, khí sắc không tồi đang cùng nha đầu chơi cò. Ánh mắt hắn nhìn Tô Ngọc Dung đầy nghi hoặc, thấy thần sắc của Tô Ngọc Dung cũng không giống đang bị bệnh, bèn hạ mắt tiến lên hành lễ: “Bái kiến mẫu thân.”

Tô Ngọc Dung ừ một tiếng, nhìn hắn xua xua tay: “Tối thăm cha người ư, mau vào đi thôi.”

không cho hắn có cơ hội nói thêm.

Phong Luân Viễn từ trước đến nay là người không kiên nhẫn, thấy Tô Ngọc Dung lạnh mặt đối đãi, tự nhiên không chịu nhượng bộ lấy lòng, quay người đi vào trong phòng.

Bình thường, huynh đệ hai người không phải ngày nào cũng tới, nhưng cách ba bốn ngày, vẫn tới làm dáng. Phong Luân Viễn vốn không phải thật lòng đến thăm, thấy cha hắn vẫn chưa khỏi giường, khắp nhà ở đều là mùi vị khó ngửi, hắn vừa tiến vào liền nhíu mày, lấy tay áo che miệng mũi, đứng xa không chịu đến gần.

Phong Vu Tu thấy hắn tới, lại mang bộ dáng ghét bỏ giống đại ca của hắn, trong lòng ... Ngoài thất vọng thì không còn cảm xúc nào khác, nuôi dưỡng hai nhi tử, đều là sói mặt trắng, không có một ai hiếu thuận.

Phong Luân Viễn đợi đến khi nha hoàn thay xong đệm giường, xông huân hương khắp phòng, mới chịu tiến lại gần, cũng không chịu ngồi xuống, đứng ở trước giường đối trả hai câu: “Hôm nay phụ thân cảm thấy thế nào? Người đã ăn canh gì rồi?”

Nha hoàn bưng lư hương đứng ở một bên cúi đầu đáp: “Hồi nhị gia, Lão Tước gia hôm nay khá tốt, mỗi bữa đều ăn nhiều hơn một chén cháo ạ.”

“Ừ.” Phong Luân Viễn nhìn cha hắn đang nhắm mắt như đang ngủ, liền ho nhẹ một tiếng: “Lão Tước gia mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, các người nhớ chăm sóc tốt cho người.” Nói xong liền quay người đi ra ngoài.

Phong Vu Tu chờ không còn tiếng bước chân mới mở mắt ra, trong lòng thở dài: Ta lười xem bộ mặt giả dối của người ... Lười xem người, nuôi dưỡng nhi tử như vậy để làm gì? Trừ bỏ bực bội, cũng chả có tác dụng nào khác.

Phong Luân Viễn đi qua tiểu thính, còn hành lễ với Tô Ngọc Dung.

Tô Ngọc Dung xua xua tay, để hắn rời đi.

Thấy hắn rời đi, A Du lắc đầu: “Hai nhi tử của Lão Tước gia, người này so với người kia đều không có chút tiền đồ nào. Con lớn thì tốt mã nhưng óc heo, con bé thì có chút đầu óc, nhưng thông minh lại bị thông minh hại. Ài, đáng thương cho Lão thái gia nắm đó một tay gây dựng gia nghiệp, vậy mà lại bị hủy trong tay hai người này. Thật đáng tiếc!”

Tô Ngọc Dung nghe vậy gật gật đầu, đáng tiếc nói: “Đáng tiếc tước vị này không thể truyền lại cho con rể, nếu không với bản lĩnh và tài học của con rể, nhất định có thể giúp phủ bá tước đóng sơn tái khởi một lần nữa!”

A Du nghe vậy bèn cười: “Lão phu nhân, điều này mà ngài cũng dám nghĩ tới!”

Phong Luân Viễn từ Ngọc Viên trở về, kể lại việc Tô Ngọc Dung không bị bệnh nặng cho Liễu thị, Liễu thị tức giận cơn chiều cũng không muốn ăn.

Bệnh của Tô Ngọc Dung, đến nhanh mà đi cũng nhanh, mới qua có hai ba ngày, tinh thần đã hồi phục. Hơn nữa nếu trời không thật sự nóng, mỗi ngày nàng đều đi dạo trong sân, nhân rồi còn hái hoa đưa bọn nha hoàn làm bánh hoa ăn.

Một hôm, nàng đang đi dạo trong hoa viên, nghe thấy tiếng ‘o o’ đập cánh của ong mật, ngẩng đầu lên thấy trên cây hòe già có một tổ ong to bằng nắm tay. Nàng vốn cũng không định làm gì, nhưng sợ mấy ngày nữa nữ nhi về dạo hoa viên lại bị đốt nên kêu người lấy tổ ong xuống.

Cửu Nhi là người ham chơi, nàng cảm tổ ong đã được gỡ xuống tới trước mặt Tô Ngọc Dung lấy lòng: “Lão phu nhân, người xem này, tổ ong không những có mật còn có cả ấu trùng nữa! Ấu trùng này xào lên, chấm mật ong ăn rất ngon, người có muốn nếm thử không?”

Tô Ngọc Dung đang định nói mình không muốn ăn, nhưng lời đến miệng lại đổi thành: “Vậy người đi xào lên, ta mang đến cho Lão Tước gia nếm thử.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phụ Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Thanh Thanh trở về

Cửu Nhi vừa nghe liền biết Lão phu nhân định làm gì. Nàng cười hi hi cảm tổ ong tới phòng bếp, lúc trở về bụng khay có ba cái chén nhỏ.

Một chén là bánh hương mật ong, chén thứ hai là mật ong trong tổ ong, chén còn lại là nửa chén là ấu trùng trắng, mềm oặt ghê tởm.

Tô Ngọc Dung nhéo một chút bánh, chấm mật ong nếm thử, ăn khá ngon. Nhìn đáng về Cửu Nhi cười hi hi liền chọc chọc mũi nhỏ của nàng: “Lạnh lợi!”

Cửu Nhi che miệng cười chỉ chỉ phòng trong, Tô Ngọc Dung liền cười tùm tùm bụng chén một nửa là ấu trùng đi vào phòng trong, ngồi ở mép giường của Phong Vu Tu, lấy đũa gắp một con cho hắn xem: “Lão già đáng chết, có biết đây là gì không?”

“A a.” Phong Vu Tu kêu hai tiếng, chớp chớp mắt: Biết chứ, nhìn hình như là ấu trùng.

Tô Ngọc Dung thấy đáng về hắn chưa hiểu lắm, cười xấu xa: “Đây là ấu trùng ong, khi ta dạo vườn nhìn thấy liền đích thân gọi người lấy xuống, lấy ấu trùng bên trong để bồi bổ thân mình cho người. Nào nếm thử một miếng nào?”

“A a!” Thanh âm của Phong Vu Tu thay đổi trong nháy mắt, sắc mặt biến đổi: Cái gì? Ấu trùng của ong cũng có thể ăn sao? Lão bà kia, tinh thần vừa mới hồi phục lại bắt đầu nghĩ ra cách hành hạ người khác!

Mấy ngày trước bắt hắn ăn sơn trà xanh, rồi lại ăn quả hạnh đắng, những thứ đó dù khó ăn thì cũng là trái cây. Nhưng hôm nay tự nhiên mang cả sâu đến, ghê tởm muốn chết! Hắn tuyệt đối sẽ không ăn!

Vừa nghĩ vừa dùng sức ngậm chặt miệng lệch, nhưng chỉ tổn công vô ích, căn bản không ngậm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Ngọc Dung dứt trùng vào trong miệng mình.

Nháy mắt khi đồ vật mềm oặt vào miệng, hần cảm thấy như một đồng phân trong miệng, ghê tởm thiếu chút thì ngất xỉu, đầu lưỡi dùng sức đẩy, đẩy sâu ra khỏi miệng.

Tô Ngọc Dung thấy hần không chịu nhai nuốt thì lập tức nổi giận, tát một phát trên mặt hần ‘bang’ một tiếng, khiến tiểu nha đầu đang đứng bên cạnh sợ đến mức lập tức quỳ sụp xuống.

Tô Ngọc Dung giờ mới nhớ ra bên cạnh có người, nhất thời có chút mất tự nhiên, lúc sau mới làm bộ làm tịch nói: “Bây giờ vẫn chưa đến giữa hè mà đã có muỗi, vừa rồi chút nữa đốt Lão Tước già, không biết đã bay đến đâu rồi” Nói xong liền hung hăng lườm Phong Vu Tu, lập tức dứt hai con trùng vào miệng hần.

Phong Vu Tu thề hôm nay đánh chết hần hần cũng không ăn mấy con trùng ghê tởm đó, đầu lưỡi lại dùng sức đẩy, sâu lại ra khỏi miệng.

Tô Ngọc Dung thấy hần dám đấu cùng mình, không chịu ăn trùng, mặc kệ nha đầu nghĩ gì, lại tát thêm một phát nữa: “Lại một con muỗi!”

Phong Vu Tu: Ta không ăn! Đánh chết cũng không ăn!

‘bang!’ lại một cái tát, lão già không thức thời này, hôm nay ngươi không cần ăn: “Ta đánh chết ngươi, đánh chết con muỗi khốn nạn này!”

Liên tiếp nhiều lần, bà vai nha hoàn run rồi lại run, thật không dám ngóc gáy gối tại đây, chỉ có thể mò hôi đây đâu không tiếng động bò ra ngoài

Cuối cùng Tô Ngọc Dung nhìn nửa bên mặt sưng đỏ của lão già Phong Vu Tu, cuối cùng cũng ngậm nước mắt ăn trùng nằng nết, lúc này nằng mới cao hứng đi ra ngoài.

Nhưng chờ nằng vừa đi xa, Phong Vu Tu liền đẩy con trùng chưa nuốt trong miệng ra, a a kêu nha hoàn đến lau sạch cho hần.

Thời tiết đầu hạ là thoải mái nhất, trong năm, Tô Ngọc Dung thích nhất là thời tiết này, vạn vật sống lại, muôn hoa khoe sắc, các loại rau quả cũng lớn lên, mỗi ngày nằng đều nhìn cây hạnh già trong vườn, nhìn hạnh xanh từ từ chuyển thành màu vàng, nằng biết thôn trang chuẩn bị đến lúc thu hoạch lúa mạch, cũng biết ve chuẩn bị kêu, lại càng biết nữ nhi không mấy ngày nữa sẽ về đến nhà.

Nằng cứ từ từ chờ như vậy, lại đợi gần nửa tháng nữa, cuối cùng tin tức nữ nhi vào thành được truyền tới.

Tô Ngọc Dung kích động vành mắt đỏ hoe, đỡ tay Hòe Nhi đứng lên, kêu Tinh Vân: “Tinh Vân, mau mau, mau đi gọi người quét tước phòng của đại tiểu thư sạch sẽ, đuổi muỗi, chờ Thanh Thanh trở về là có thể ngủ thư thái rồi.”

“Còn có phòng bếp, cũng bảo bọn hần nhanh chóng chuẩn bị cơm chiều, thời tiết khô nóng nên bảo họ chuẩn bị nhiều rau trộn, vào hầm băng lấy chút nước ô mai nữa.”

Nằng kích động đỏ cả mặt, liên tục dặn dò, Tinh Vân kiên nhẫn nghe xong, lĩnh mệnh đi.

Phong Vu Tu nằm trên giường, nghe thanh âm kích động của nằng ở gian ngoài, hai mắt bao trùm sự khản trương, thật ra hần sợ gặp lại nữ nhi Từ khi nữ nhi xuất giá hai mươi năm qua, mặc dù trở lại bốn năm lần nhưng đều là ngày vào phủ bá kiến một lần, ngày xuất phủ tái kiến một lần nữa, cũng không có chuyện trò nhiều. Với hần mà nói, nữ nhi là vô cùng xa lạ

Sau khi xa cách 6 năm mới trở về, Phong Thanh Thanh đứng ở cửa một khắc, nhìn bảng hiệu quen thuộc, vẫn không kìm được mà ướm hốc mắt.

Diện mạo của nằng có năm phần duy mỹ của Tô Ngọc Dung, giữa mặt mày lại lộ ra anh khí bùng bùng phần chắn của Phong Vu Tu, nên mới nhìn thấy nằng mỹ lệ, nhã nhặn, lịch sự, nhưng khi nhìn kỹ sẽ cho người đối diện cảm giác mềm dẻo kiên cường, không dễ người tùy ý lại gần.

Đứng phía sau nằng là một thiếu niên, mười bảy mười tám tuổi, chính là trưởng tử Kim Trường Tiêu của nằng, mặt mày chứa anh khí mười phần giống mẫu thân, khuôn mặt lại ôn nhuận hiền hòa giống phụ thân.

Kim Trường Tiêu nhìn hốc mắt ươn ướt của mẫu thân, cùng với mọi người hai bên cửa đang nghênh đón, nhẹ giọng nhắc nhở: “Mẫu thân, bà ngoại còn đang chờ người trong kia.”

Phong Thanh Thanh nghe vậy thở sâu cố gắng không rơi nước mắt, nhẹ nhàng cười, bước lên bậc thang, nha hoàn và sai vật nháy mắt cúi đầu: “Cung nghênh đại tiểu thư hồi phủ!”

“Đều đứng lên đi, có thường!” Phong Thanh Thanh một thân quý khí, duỗi tay kéo lấy Tinh Vân đang đứng nghênh đón, trong thanh âm có tia ghen ngào khó giấu: “Tinh Vân, nhìn năm không thấy, người vẫn là đáng vẻ kia, một chút cũng không thay đổi.”

Tinh Vân cũng ướm hốc mắt, đỡ tay nằng hướng hậu viện đi, ghen ngào nói: “Đại tiểu thư cũng vậy, năm sau cũng đã lên chức mẹ chồng rồi, vậy mà nhìn vẫn như cô nương mới mười bảy mười tám tuổi”

“Ngươi vẫn thích giễu cợt ta như vậy, mẫu thân ta mấy năm nay thân mình như thế nào? Mỗi lần gửi thư cho ta đều ghi là thân mình rất tốt, là thật chứ?”

Tinh Vân gạt gạt đầu, mang theo nằng đi qua hành lang gấp khúc: “Lão phu nhân thân mình vẫn ổn, tinh thần cũng khá tốt, đại tiểu thư không cần lo lắng.”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa Ngọc Viên, nhìn cây cối quen thuộc, dường như không có chút thay đổi, Phong Thanh Thanh nhất thời không ngăn được nước mắt, chỉ có thể dùng lại thu hồi tâm tình, lau nước mắt, lúc này mới mang theo nhi tử bước vào trong viện.

Nhưng vừa bước vào cửa viện, thấy mẫu thân với mái tóc hoa râm, ánh mắt chờ đợi, đứng ở trước cửa thì nằng rốt cuộc nhìn không được. Giò khác này nước mắt nằng rơi là chã, trực tiếp chạy qua cầm tay Tô Ngọc Dung, ‘bùm’ một tiếng quỳ gối trên mặt đất: “Nương! Thanh Thanh bất hiếu đã về, đã về thăm người rồi đây”

Một quỳ của nằng, đầu quỳ nát lòng của Tô Ngọc Dung. Tô Ngọc Dung ôm đầu vai của nữ nhi khóc lớn, khóc không nói lên lời.

Tác giả có lời muốn nói: Nam thắng dù chết cũng không muốn ăn sâu

p/s: Cảm ơn các vị bằng hữu gần xa đã ủng hộ mì. Đọc từng cmt của mn là nguồn động lực dồi dào của mì. Mỗi lần mở lap thấy thông báo có tương tác thích hoặc cmt là mì sướng nửa ngày luôn. Hìhì. cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Nữ nhi còn không vào liếc hần một cái

A Du cũng không ngăn được nước mắt, những vắn kêu Tĩnh Vân Cửu Nhi nâng hai mẹ con khóc đến không dừng nổi dậy, dúi vào trong phòng.

Vào đại sảnh, Phong Thanh Thanh khóc lóc quỳ gối, dập đầu ba cái, ngược hai mắt sưng đỏ nhìn Tô Ngọc Dung khóc không thành tiếng: “Nương, người đừng khóc, nữ nhi trở về, người nên vui về mới đúng!”

Tô Ngọc Dung khóc lóc gật đầu, giọng nói chứa đầy đau xót, tay run run vuốt ve khuôn mặt của nữ nhi, nâng niu như trân bảo: “Nha đầu ngọc, nương cao hứng nhịn không được mới khóc,”

Phong Thanh Thanh ôm đầu gối của Tô Ngọc Dung, nước mắt thấm ướt váy nàng, vùi đầu khóc một lúc lâu mới đứng dậy kéo Trường Tiêu đến, bảo hần quý xuống: “Nương, đây là Trường Tiêu. Ngài có nhận ra không?”

Kim Trường Tiêu đỏ ửng mắt, quỳ xuống dập đầu: “Tôn nhi tham kiến bà ngoại! Chúc người tuổi tuổi an khang, phúc thọ lâu dài!”

“Hài tử ngoan mau đứng lên, đứng khách khí!” Tô Ngọc Dung vội vàng kéo hần tới gần mình, ngắm nhìn đứa cháu trai lâu ngày không gặp. Lệ già rơi xuống lắc đầu nói: “Đã qua năm sáu năm người lớn lên thay đổi nhiều, đến bà ngoại cũng nhận không ra nữa rồi.”

Kim Trường Tiêu nghe vậy cười nói: “Vậy tôn nhi lần này sẽ ở kinh thành lâu hơn chút, hầu hạ bên cạnh bà ngoại, như vậy người sẽ không quên bộ dáng của tôn nhi nữa!”

“Ai, hài tử ngoan, đã nói là phải giữ lời, không thể nuốt lời đâu!”

“Bà ngoại yên tâm, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

Hai mẹ con nghe Kim Trường Tiêu khéo ăn nói đồ dành, đều nở nụ cười, Tô Ngọc Dung kéo nữ nhi đến ngồi cạnh mình, giờ mới cẩn thận đánh giá trên dưới một phen. Thấy nữ nhi cũng không thay đổi nhiều so với mấy năm trước, chắc ở nhà chồng cũng không bị khinh nhục, lúc này mới yên tâm hỏi: “Lần này người trở về, con rể tại sao lại không cùng đến? Do bận quá hay gia đình không cho?” Hay là có lý do nào khác?

Phong Thanh Thanh lau nước mắt, nhìn ánh mắt lo lắng của mẫu thân cười cười: “Mẫu thân đừng suy nghĩ linh tinh nữa, con và hần vẫn tốt. Hần không đến là bởi vì công sự bận quá, thực sự không thể phân thân đến đây được, cho nên mới để Trường Tiêu đi theo con.”

Chỉ cần không phải cảm tình của nữ nhi và con rể có vấn đề là nàng an tâm rồi. Tô Ngọc Dung kéo tay nữ nhi hít hít mũi nói: “Chỉ cần tình cảm giữa con và con rể tốt thì nương có thể an tâm rồi. Bây giờ Trường Tiêu cũng đã trưởng thành, sang năm sẽ đón đầu sinh con, không qua hai ba năm nữa người cũng là tổ mẫu rồi Thời gian trôi qua thật mau, nhớ khi con mới sinh ra, chỉ lớn như con mèo nhỏ, giờ cũng sắp làm tổ mẫu rồi”

Tô Ngọc Dung nói xong, nước mắt lại rớt xuống, Thanh Thanh thấy thế lập tức chuyển đề tài, hỏi: “Nương, những năm qua người gửi thư cho con đều chỉ nói chuyện tốt, không nhắc chuyện xấu, đều nói người ở nhà rất tốt, rất hài lòng, nhưng tình hình trong nhà thế nào con cũng biết, hai nhi tử kia Thật không khiến người tức giận sao? Còn có phụ thân”

Nhắc tới Phong Vu Tu, Tô Ngọc Dung hừ một tiếng: “Lão già đó giờ trúng gió nằm trên giường, từ khi ta chăm sóc cho hần, chỉ có ta khi dễ hần thôi. Hai nhi tử của hần, lão đại thì một lòng muốn tước vị, mỗi ngày ra vẻ hiếu thuận đáng thương, muốn ta thương tâu thỉnh phong, căn bản không dám đắc tội ta. Lão nhị thì càng không cần phải nói, cả ngày cùng đám hồ bầy cầu hữu chơi bời, có ngày còn chẳng về nhà, cũng không tới tìm ta gây chuyện.”

“Nhưng tiện nhân Liễu thị kia, thừa dịp lão già đó ngã bệnh, đến gây sự hai lần, cả hai lần đều bị ta sửa trị, hiện giờ ả như rùa rụt đầu ở trong viện của mình không dám chọc tới ta, cả một đám đều kẹp chặt đuôi chó của mình lại.”

Vừa nói vừa cười tủm tỉm nhìn nữ nhi: “Người cứ yên tâm, nương người trước nay không phải qua hồng mềm, không để bọn hần tùy ý nắn bóp đâu. Huống hồ ta còn có nhi cửu con chồng lưng, biểu ca của con cũng hay tới thăm ta. Chỉ bằng vài món võ mèo cào đó mà muốn đối phó ta, bọn chúng còn không có năng lực đó đâu! Ta là chính thất, cái mũi hiếu đạo còn đó, bọn chúng chỉ còn cách quỳ gối dập đầu với ta!”

Phong Thanh Thanh nhìn mẫu thân vẫn cứng cỏi cơ trí như lúc còn trẻ, hành sự quả quyết, cũng thoáng yên tâm, nhìn vào trong phòng: “Phụ thân bây giờ ở cùng phòng với nương sao?”

Tô Ngọc Dung nghe vậy cười cười gật đầu, ghé sát tai nữ nhi nhỏ giọng nói: “Lúc con trẻ hần đối xử không tốt với ta, các mối thù đó ta đều nhớ rõ, hiện giờ hần không cử động được, cũng không thể nói, ta đích thân để hần ở trong phòng ta, lúc tâm tình ta không tốt có thể qua đánh hần, dù đánh hần như thế nào thì hần đều không có cách đáp trả, chỉ tức giận giương mắt nhìn ta. Ha ha. Quả thật là hả giận!”

Kim Trường Tiêu ngồi một bên, nghe thấy bà ngoại nhỏ giọng nói thầm, thấy thật buồn cười. Lại nghĩ đến thế tử sắp cưới của mình, bộ dáng hờn dỗi đáng yêu. Nghĩ cả đời này nhất định phải đối xử thật tốt với nàng, nếu không tương lai mình nằm trên giường giống như ông ngoại, thế tử lại giống như bà ngoại thì đúng là quá thảm

Phong Thanh Thanh vốn cũng không đồng tình với phụ thân, nên cũng không vội vã đi gặp. Phụ thân đối với nàng không có bất cứ ý nghĩa nào.

Trừ bỏ hôn sự của nàng, nàng không nhớ rõ phụ thân đã từng đối tốt với nàng. Nhớ khi nàng còn nhỏ, có một lần nàng ở trong hoa viên bắt bướm, khi đó hần đúng lúc đi qua, nàng liền gọi hần, muốn hần bắt giúp mình một con bướm. Nhưng phụ thân chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, nói bản thân không rảnh rồi xoay người rời đi

Cho đến tận giờ, mỗi khi nhớ tới ngày đó, tim nàng vẫn nhói đau

Vì nữ nhi trở về, tinh thần Tô Ngọc Dung đặc biệt tốt. Nàng dẫn nữ nhi và cháu ngoại đi xem phòng ở đã được chuẩn bị tốt.

Phong Thanh Thanh ở phòng mà trước khi nàng xuất giá vẫn ở. Nhìn khuê phòng của mình, cách bài trí vẫn không khác trước đây, nàng lại muốn khóc. Nhớ tới vô số đêm, nàng ở trong phòng suy nghĩ, vì sao cha mẹ của mình lại không ân ái giống cha mẹ của người khác

Kim Trường Tiêu ở một gian khác, cách phòng của Phong Thanh Thanh không xa. Trong phòng bài trí lịch sự tao nhã, trên bàn trước cửa sổ còn bày một chiếc đàn cổ.

Hần vừa nhìn thấy đàn cổ này đã thích, lập tức ngồi xuống, đàn một khúc tặng Tô Ngọc Dung. Tô Ngọc Dung cao hứng mắt cong cong cười.

Phong Vu Tu nằm ở trên giường, nghe tiếng cười nói ngẫu nhiên truyền từ ngoài vào. Thời khắc này, hần cảm thấy thật cô độc. Bỏ công nuôi dưỡng hai nhi tử đều là đồ bất hiếu. Bọn chúng đều ghét bỏ mình, miễn bàn đến cháu trai, cháu gái. Tất cả đều là lũ không có lương tâm.

Vốn dĩ hẳn rất sợ nhìn thấy nữ nhi, nhưng ai biết Nữ nhi còn chẳng vào liếc hẳn một cái

Trước com chiều, huynh đệ Phong Viễn Hoài trở về, hai người mang theo thể tử và nữ nhi đến gặp Phong Thanh Thanh.

Khi bọn họ tới, trời cũng đã tối, Ngọc Viên nơi nơi treo đầy đèn lồng, trong viện sáng trưng. Tô Ngọc Dung cùng cháu ngoại và nữ nhi đang nhàn nhã trò chuyện với nhau.

Huynh đệ Phong Viễn Hoài mang theo thể nhi tới, đầu tiên hành lễ với Tô Ngọc Dung, sau đó Phong Thanh Thanh đứng dậy, gấp qua ca ca tẩu tẩu. Tiếp theo là bọn tiểu bối chào hỏi lẫn nhau. Xong mới ngồi xuống trong sân trò chuyện.

Từ khi hai con sói con tiến vào, sắc mặt Tô Ngọc Dung liền lạnh xuống.

Phong Thanh Thanh vốn không hay qua lại với hai thứ huynh, nhưng dù sao nàng cũng là ngoại nữ giả xa, giò trở về nhà mẹ đẻ nên cũng phải tỏ vẻ khách khí. Nghĩ vậy, giọng nói và dáng điệu của nàng cũng trở nên hiền hòa, cười nói chuyện cùng bọn họ.

Tán gẫu với nhau vài câu, Phong Viễn Hoài cười nói: “Muội muội về nhà một chuyến cũng không dễ dàng, lần này ở nhà lâu hơn mấy ngày, ở cạnh mẫu thân, đứng có vội đi.”

Lời này nghe qua thì tưởng có ý tốt, nhưng thật ra lại ngầm nhắc nhở nàng: Người là một ngoại nữ giả xa, về thăm nhà vài ngày là được, đừng có mặt dày mày dạn không đi, trong phủ cũng không có chỗ cho người đâu!

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Về Sau không hận ông ta nữa

Phong Thanh Thanh vốn thừa hưởng sự thông tuệ, cứng cỏi từ mẫu thân mình, vừa nghe lời nói của Phong Viễn Hoài nên cười đáp trả: “Đại ca nói phải, hiện giờ phụ thân bệnh nặng trên giường, muội trở về vốn là hầu bệnh phụ thân, giúp các ca ca gánh một phần công việc cũng là việc nên làm. Nói đi cũng phải nói lại, ban ngày các ca ca bận rộn công vụ, đêm về cũng không có nhiều thời gian để chăm sóc phụ thân, thế nên muội bên nghĩ sẽ ở nhà lâu một chút, ít nhiều giúp các ca ca vì phụ thân tận hiếu.”

Ý nàng muốn nói là đừng có ở nơi này hát tuồng một thân hiếu tử nữa, các người có đức hạnh gì ta đều biết rõ ràng. Việc các người vội không có thời gian đến viện hầu hạ phụ thân nên mỗi lần đến đều qua qua quýt quýt vốn chẳng có quan hệ gì đến ta. Đừng có đem ta gộp chung với các người.

Phong Viễn Hoài nghe Phong Thanh Thanh nói, nhất thời cười xấu hổ, Phong Luân Viễn cũng mang dáng vẻ tức giận không kể xiết.

Tô Ngọc Dung xem bọn Phong Viễn Hoài diễn đủ, cũng lười cãi nhau với bọn chúng liền không kiên nhẫn xua tay: “Được rồi, được rồi, người cũng đã gặp, các người cũng nên trở về, không có việc gì cũng không cần đến đây thỉnh an, ôn ào đến phiền.”

“Vâng.” Phong Viễn Hoài thừa rồi vội vàng đứng lên, trước khi đi còn nhìn Phong Thanh Thanh khách khí nói: “Muội muội ở nhà, nếu có yêu cầu gì cứ đến nói với đại tẩu, không phải ngại phiền hà, đều là người một nhà cả.”

Phong Thanh Thanh gạt đầu cười cười: “Đa ta ý tốt của đại ca, ta nhất định sẽ nhớ kĩ.”

Phong Viễn Hoài thấy nàng hòa hoãn, có chút ngoài ý muốn, liền dẫn theo một đám người trở về.

Người đã đi xa, Tô Ngọc Dung mới hừ hừ nói: “Ở nơi này trung bộ đáng đương gia cái gì chứ, còn nói có việc gì có thể tìm bọn họ, ta khinh! Tìm bọn chúng sao?”

Phong Thanh Thanh nghe vậy cười ngồi cạnh người nàng, bóp vai cho nàng cười: “Nương, mọi người đều nói người là lão ngoan đồng, hôm nay thì con đúng là tin rồi, chẳng qua người ta khách sáo dối câu, ngài nghe là được rồi, chả lẽ tin là thật sao?”

Tô Ngọc Dung hừ hừ nói: “Ai tin? Ta chỉ không quen nhìn hẳn tự coi bản thân là đương gia, ghê tởm!”

Phong Thanh Thanh cười bắt đắc dĩ: “Được rồi được rồi mà nương, đừng bởi vì mấy thứ không liên quan đó làm hỏng tâm tình, chúng ta mau ăn com thôi!”

trên bàn com, Phong Thanh Thanh nhìn toàn là món mình thích ăn, cảm động ướt hốc mắt, cúi đầu lặng lẽ lau, sợ làm Tô Ngọc Dung đau lòng.

Tô Ngọc Dung chỉ lo giới thiệu các món ăn với cháu ngoại, không để ý động tác đó của nữ nhi. Lúc Thanh Thanh đứng dậy, nàng nghi hoặc hỏi: “Ăn com chưa xong con định làm gì?”

Phong Thanh Thanh bĩu môi nhìn bên trong, nhỏ giọng nói: “Con đi vào thăm một chút rồi ra ngay!”

Tô Ngọc Dung hừ một tiếng: “Xem lão già đó làm gì? Ăn xong rồi hẵng thăm.”

Kim Trường Tiêu nhìn bà ngoại, lại nhìn mẫu thân, hẳn nên nghe ai đây?

Phong Thanh Thanh không muốn mẫu thân không vui, nghĩ nghĩ liền thuận theo ý của Tô Ngọc Dung ngồi xuống: “Vây com nước xong mới đi thăm.”

Tô Ngọc Dung cao hứng, gấp một chiếc bánh bao nhân thịt cho nàng: “Đây là món người thích ăn, người nếm thử xem có đúng mùi vị trước kia không?”

Tiểu Lương đến giúp Phong Vu Tu ăn com, nhìn trên bàn có món thịt hẳn thích ăn nhất, thấy Lão phu nhân tâm tình có vẻ tốt, gan lớn nhờ Hòe Nhi gấp một miếng, thấy Lão phu nhân cũng không lộ ra vẻ bất mãn, nhẹ nhàng thò ra một hoi rồi bụng đồ ăn vào nhà.

Phong Vu Tu lại không muốn ăn uống gì, Tiểu Lương dứt gì, ăn gì thì cặp mắt cũng chỉ nhìn chăm chăm nóc nhà, không đảo lấy một lần.

Hắn biết rằng chút nữa com nước xong, hẳn nữ nhi sẽ tới thăm mình, tâm tình hẳn vô cùng phức tạp.

Nghe nói cháu ngoại cũng tới, lớn lên trông rất tuấn tú, mà ở trong đầu hẳn chỉ có thể tìm được hình bóng mơ hồ của một tiểu hài đồng.

Nhắm mắt nghĩ lại, hẳn tự thấy mình không còn mặt mũi nào gặp nữ nhi

Dùng bữa xong, uống thêm ly trà tiêu thực, Tô Ngọc Dung mới nhìn nữ nhi, nâng cầm hương trong phòng: “Người đi đường xa vất vả, lại mệt mỏi cả ngày, vào thăm lão già kia một chút rồi trở về nghỉ ngơi đi.”

Lúc này Phong Thanh Thanh mới cười mang theo nhi tử đi vào trong phòng.

Vừa mới xoay người, Kim Trường Tiêu liền nhỏ giọng hỏi: “Nương, con có phải quỳ xuống dập đầu không ạ?”

Phong Thanh Thanh nghe vậy liền quay đầu liếc hẳn: “Xem ra con rất thích dập đầu nhỉ?”

“Con” Kim Trường Tiêu bị ánh mắt như nhìn thẳng ngực của mẫu thân kích thích, không dập đầu thì không dập đầu, mẫu thân chăm chọc con làm gì Quá mất mặt.

Trong phòng có hai nha hoàn đang đứng mép giường, vừa nhìn thấy Phong Thanh Thanh mang theo Kim Trường Tiêu đi vào liền thức thời đi ra ngoài.

Phong Vu Tu nghe tiếng bước chân ngày càng gần, trong lòng khẩn trương khẽ run, nhưng vẫn chậm rãi chuyển ánh mắt qua nhìn hướng người tới.

Phong Thanh Thanh nhiều năm chưa gặp phụ thân. Thời khắc nhìn thấy lão nhân nằm trên giường, nàng thấy thật xa lạ, người đó hoàn toàn không giống với người phụ thân luôn lạnh lùng trong trí nhớ của nàng, không còn dọa người, không lạnh lùng, không cao ngạo, bây giờ người đó giống như một người bình thường già đi, chỉ là một lão nhân với ánh mắt tang thương, yếu ớt, nhu hòa.

Nhu hòa?..... Đây là lần đầu tiên Phong Thanh Thanh nhìn ánh mắt của Phong Vu Tu mà có cảm giác này. Trong chớp mắt, nàng cảm thấy bây giờ hẳn mới giống một phụ thân.

Một phụ thân chân chính mà không phải là một danh xưng lạnh băng.

“.....A”. Phong Vu Tu há mồm nhẹ nhàng hô một tiếng: Thanh Thanh.

Nhưng hẳn biết, nàng nghe không hiểu, nhưng hẳn vẫn muốn kêu một tiếng, hẳn muốn nàng biết hẳn nhớ rõ nàng.

Phong Thanh Thanh không hiểu sao lúc này thấy khó chịu, rõ ràng nàng hận ông ta, trên đường đến đây nàng còn tính dù nhìn thấy bộ dáng đáng thương của ông ấy cũng không vì thế mà khờ sớ, bởi vì ông ta không xứng.

Vậy mà lúc này, chỉ bởi một ánh mắt cẩn thận lấy lòng của ông ta, nàng cứ nhiên thấy ông ấy hiện tại thật đáng thương.

Kim Trường Tiêu nhìn mẫu thân mắt đỏ hoe, trong lòng khẽ thở dài, tiến lên một bước, cúi thấp người vái chào Phong Vu Tu, cười nói: “Tôn nhi Trường Tiêu gặp qua ông ngoại.”

“A a.” Phong Vu Tu nhìn Kim Trường Tiêu, thấy đứa nhỏ này với mình có vài phần tương tự, trong lòng vô cùng cao hứng, lại kêu hai tiếng: “A a.” _____ Hải tử ngoan, mới tới đừng vội đi, ở lại thêm vài ngày nữa.

Phong Thanh Thanh nghiêng người, thờ sâu, lúc này mới xoay người lại, chậm rãi ngồi ở mép giường nhìn Phong Vu Tu: “Phụ thân, bây giờ người nằm như vậy, không thể động, không thể nói, người nghẹn khuất không? K Hô sớ không?”

“..... A ngô”. Phong Vu Tu nhìn nàng: không khờ sớ, không nghẹn khuất, đây đều là mệnh của ta.

Phong Thanh Thanh cười cười, rũ mắt nhìn: “Người còn nhớ không, khi đó con còn nhỏ, có một lần con nhờ người bắt bướm giúp con?”

Bắt bướm. Ánh mắt của Phong Vu Tu chợt mê man: không nhớ rõ, có việc như vậy sao?

Phong Thanh Thanh nhìn ánh mắt mê man của hẳn liền biết căn bản hẳn không nhớ. Nhưng việc đó giống như một chiếc gai, cắm ở trong lòng nàng gần ba mươi năm, thật buồn cười? Nàng vì chuyện đó đau khổ nhiều năm như thế, vậy mà ông ta lại quên hoàn toàn.

“A a.” Ánh mắt Phong Vu Tu khẩn trương nhìn Thanh Thanh. Tuy ta không nhớ rõ, nhưng ta biết trước kia ta đối xử không tốt với con, ta thừa nhận là ta sai rồi, ta không nên vì chán ghét mẫu thân con mà giận chó đánh mèo với con.

Thờ sâu, Phong Thanh Thanh cố giữ cho nước mắt không chảy ra, nhìn hẳn cười cười: “Nếu người không nhớ thì con cũng nên quên chuyện đó đi.” Cũng là tha cho chính mình.

Nàng đứng lên, hành lễ với Phong Vu Tu: “Nữ nhi trở về, sẽ ở nhà lâu hơn mấy ngày bởi mẫu thân, sẽ khuyên mẫu thân không đánh người nữa.” Nói xong bèn xoay người đi ra ngoài.

Kim Trường Tiêu đi chậm hơn một bước, đi không được bao xa lại quay đầu nhìn ông ngoại đang nằm trên giường, nhìn ông ngoại không thể cử động, không thể nói, chính là một kẻ tàn phế

Hắn kéo ống tay áo của Phong Thanh Thanh, vẻ mặt đau khổ nói: “Nương, con thấy kì thật ông ngoại cũng rất đáng thương.”

Phong Thanh Thanh quay đầu nhìn nhi tử, lau khóe mắt ướt át, cười sớ đầu hẳn: “Cho nên ta quyết định, về sau không hận ông ta nữa.” Vì một người chưa từng để mình ở trong lòng mà hận mà rơi nước mắt, không đáng.

Phong Vu Tu nằm bên trong, nghe thấy câu nói kia _____ về sau không hận ông ta _____ trong lòng như bị một tảng đá đè nặng, rất khó chịu.

Tác giả có lời muốn nói: Huyết mạch, có đôi khi không thể hoàn toàn hận được.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phụ Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 18: Người xứng sao?

Khi Phong Thanh Thanh bước ra, hốc mắt hồng hồng. Tô Ngọc Dung chỉ liếc mắt đã thấy, nàng âm thầm thở dài. Chung quy lại nữ nhi vẫn mềm lòng, vẫn thấy Phong Vu Tu đáng thương.

Nàng cười nắm tay nữ nhi kéo này ngồi xuống bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Đừng thấy hấn đáng thương, hấn không đáng được thương xót. Khi con còn bé, hấn chưa bao giờ ôm con, càng không quan tâm con. Bây giờ hấn bị vậy, người cũng không cần tận hiếu cho hấn, hấn không xứng.”

Phong Thanh Thanh gạt đầu, dựa vào vai Tô Ngọc Dung, nhắm mắt, cuối cùng vẫn ôn nhu nói: “Nương, bộ đáng hấn hiện giờ nhìn thật ... Nương đừng đánh hấn được không?”

Tô Ngọc Dung hừ một tiếng: “không được! Hấn khi dễ ta cả đòi, ta khi dễ hấn vài lần thì sao? Người không được đau lòng vì hấn!” Nàng vừa nói vừa đẩy vai nữ nhi: “Con mau đi ngủ đi, hôm nay con đã mệt mỏi cả ngày rồi.”

“Vâng.” Phong Thanh Thanh biết oán hận trong lòng mẫu thân quá sâu nên cũng không nói nữa. Dù sao cũng chỉ là mấy cái tát mà thôi, có đánh cũng không chết người, để mẫu thân xả giận cũng tốt.

Tiểu Lục vào phòng nhìn xem đã cần đổi đệm giường cho Phong Vu Tu chưa, ai ngờ vừa tới mép giường thì thấy hai mắt Lão Tước gia hồng hồng, gọi mấy lần cũng không thấy hô đáp lại. Nàng vội vàng chạy đi tìm Tô Ngọc Dung: “Lão phu nhân, hình như Lão Tước gia có chỗ nào đó không thoải mái, nô tỳ kêu thế nào cũng không thấy ngài hô đáp lại.”

Tô Ngọc Dung nghe vậy, chậm rãi đứng dậy đi vào trong phòng, Tiểu Lục do dự muốn đi theo thì bị Hòe Nhi kéo lại.

Tô Ngọc Dung chậm rãi vào phòng, ngồi mép giường nhìn hai má Phong Vu Tu ửng đỏ, bộ dáng hình như rất khó chịu. Nghĩ tới nữ nhi hấn mà roi lệ, nàng liền tức giận nâng tay tát hấn: “Người không có tư cách khó chịu!”

“Nữ nhi duy nhất của ta, người nhẫn tâm, tuyệt tình đem nàng gả xa, hại ta nhiều năm như thế ngày đêm nhung nhớ, roi không biết bao nhiêu nước mắt. Còn tưởng khóc mù đôi mắt.”

“Bốp bốp!” Cùng với hai cái tát roi xuống là nổi tức giận và uất hận vô biên.

Mặt Phong Vu Tu rất đau, nhưng nhớ tới câu tha thứ của nữ nhi, hấn thật hồ thẹn. Giờ phút này nhìn Tô Ngọc Dung khóc không ngừng, thật lòng muốn nói với nàng: Ta sai rồi, ta không nên vì chán ghét người mà lạnh nhạt với nữ nhi.

“A a.....”

Tô Ngọc Dung đau lòng, dùng sức ấn ngực, hai mắt đầm lệ oán giận: “Từ khi nàng sinh ra, người chưa từng ôm nàng một lần, thậm chí còn lười nói chuyện với nàng, chưa bao giờ quan tâm nàng, càng chưa bao giờ đối xử tốt với nàng. Người đối xử với nàng lạnh nhạt nhưng hôm nay nàng lại thấy người nằm trên giường thật đáng thương Người xứng sao? Người tự dẽ tay lên ngực hỏi, người có tư cách để nàng đau lòng vì người ư?”

“A ngô” _____ ta biết ta không xứng, ta sai rồi, thế nên người đừng khóc nữa, sắc mặt người rất kém.

Tô Ngọc Dung khóc, dựa vào trụ đầu giường hấn, ôm ngực há miệng thở dốc: “Phong Vu Tu ơi Phong Vu Tu, người có tài đức gì mà khiến nữ nhi thiện lương của ta mềm lòng, không có cách nào hận người đối xử lạnh nhạt với nàng, ta”

“A a!!! A!” Phong Vu Tu nhìn nàng ôm ngực, lập tức há miệng kêu to: Người đâu mau tới! Tô Ngọc Dung không ổn rồi!

Thanh âm hấn kêu to nháy mắt gọi người tới, Hòe Nhi chạy vào, thấy dáng vẻ Tô Ngọc Dung khóc đến không còn sức lực ngắt đi, gấp đến đỏ cả mắt, lại không dám lớn tiếng gây ồn ào, vội vàng kêu Cửu Nhi tới đỡ Tô Ngọc Dung đến giường, lại cắt sâm đặt dưới lưỡi Tô Ngọc Dung, nhìn nàng có sức lực mở mắt lác đác dần dò dẫm để lộ ra ngoài. Hòe Nhi lúc này mới lau nước mắt gạt đầu: “Nô tỳ sẽ không la lên, sẽ không kinh động đến đại tiểu thư.”

Tô Ngọc Dung vô lực cười, nhắm mắt ngủ, nàng mệt mỏi quá Trong lòng đau đến vô lực, lại hận lại khóc.

Phong Vu Tu nhìn nàng ngủ thật bình yên. Hấn mở to mắt, nghĩ lại những việc trước kia.

Khi đó mẫu thân bắt hấn vào phòng nàng, lấy cái chết uy hiếp hấn không cho phép hấn ra. Nửa tháng đó là nửa tháng nhục nhã nhất trong cuộc đời của hấn. Những ủy khuất đó, giờ nhắm lại, khi đó Tô Ngọc Dung chẳng phải càng chịu sự nhục hơn so với hấn sao?

Một nữ nhân, một chủ mẫu, lại phải dựa vào mẹ chồng và mẹ đẻ thêm vào để sinh hài tử, hơn nữa nam nhân này còn là người nàng chán ghét, là người chán ghét nàng ... Nàng khi đó hấn là muốn chết.

Hấn còn nhớ rõ, khi đó hấn đối với nàng rất tệ. Ban đầu nàng đau mắt, gãy gậy, sau lại thấy gãy gậy không tác dụng cuối cùng tâm như tro tàn, cho dù hấn làm gì, nàng đều mặc kệ, từ đó không ăn không uống.

Bọn nha hoàn thấy tình hình không đúng, vội đem chuyện nàng tuyệt thực báo với mẫu thân, mẫu thân tới, nói nếu không có cháu đích tôn thì chết không nhắm mắt, rồi quỳ xuống trước mặt nàng, cầu xin nàng ăn cơm.

Nhớ ngày đó, nàng và mẫu thân mặt đối mặt quỳ trên mặt đất, nàng khóc lóc nhìn mẫu thân dập đầu, suy yếu run rẩy cảm chén cháo một hơi uống hết Mẫu thân vừa lòng rồi đi.

Hấn và nàng ở trong phòng, tê liệt, thống hận lẫn nhau, cùng nhau hoàn thành sứ mệnh quan trọng nhất của gia tộc ----- nói dối tông đường.

Sau đó, vào ngày Thanh Thanh sinh ra, hấn ở thư phòng luyện chữ, tâm lại không yên, hấn chỉ lo nếu nàng không sinh được trưởng tử, mẫu thân lại buộc hấn ngủ ở phòng nàng, liền đi Ngọc Viên chờ.

Biết nàng sinh hạ nữ nhi, lòng hấn tuyệt vọng, chỉ nhìn hài tử trong tã lót một cái, liền xoay người rời đi.

Từ đó, hấn vẫn luôn lạnh nhạt, không đối xử tốt với nữ nhi. Nữ nhi đúng là nên hận hấn, nhưng nàng lại nói tha thứ cho hấn Nữ nhi khoan dung, rộng lượng như vậy khiến hấn vô cùng hồ thẹn, hấn thật uổng danh làm cha.

Sáng sớm, Tô Ngọc Dung tỉnh dậy, nàng lười biếng nằm trên giường một lúc, đang chuẩn bị xuống giường thì thanh thanh tới: “Nương, ngài dậy rồi sao?”

Tô Ngọc Dung hôn hờ, giơ tay về phía Thanh Thanh: “Tĩnh, ta đã tỉnh, con đó, giờ con đang ở nhà không cần dậy sớm thỉnh an mẹ chồng, không cần nhọc công xử lý việc trong nhà, sao lại không ngủ thêm, nghỉ ngơi nhiều hơn chút?”

“Con trở về một chuyến cũng không dễ nên muốn ở bên cạnh nương nhiều hơn. Hôm nay người muốn mặc xiêm y gì, con mặc giúp người.”

Lúc nói chuyện, Phong Thanh Thanh liếc nhìn giường đối diện. Phong Vu Tu vốn đang nhìn nàng chăm chăm, thấy nàng chuyển ánh mắt về phía này thì vô cùng xấu hổ, đang muốn kêu một tiếng thì Phong Thanh Thanh chuyển ánh mắt không nhìn hấn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ông ngoại, người đừng trách con

Hắn lệch miệng run rẩy muốn nói: Hải tử ngoan.

Phong Thanh Thanh chọn một bộ xiêm y bằng gấm màu nâu cho mẫu thân, mặc vào liền hiện rõ phong thái ung dung hiền lành. Sau lại đỡ Tô Ngọc Dung ngồi trước gương, tự tay chải đầu cho mẫu thân.

Gương mặt chứa nhiều nếp nhăn của Tô Ngọc Dung nhẹ giãn, nhìn trông vô cùng thoải mái. Nàng nhìn nữ nhi qua gương hỏi: “Trường Tiêu đã dậy chưa? Nếu chưa dậy thì cứ để nó ngủ. Ở đây cũng không phải ở nhà chồng con, không cần tuân thủ những quy củ đó, cứ để cho nó nghỉ ngơi cho tốt.”

Phong Thanh Thanh nghe vậy cười nói: “Đứa nhỏ này dậy còn sớm hơn con. Hắn từ nhỏ đã đi theo học tập thói quen hàng ngày của lão thái gia, nên hôm nào cũng dậy sớm luyện một bộ kiếm pháp, rửa mặt xong sẽ đàn một khúc cầm hoặc thổi một khúc tiêu, trước giờ không chịu ngủ nướng.”

Tô Ngọc Dung nghe vậy đau lòng nhũn mảy: “Lão thái gia nhà người cũng thật là, hải tử còn nhỏ mà đã nghiêm khắc như vậy, không sợ nó mệt sao?”

“Lão thái gia nói, một năm lo liệu từ xuân, một ngày tính từ Dần ra, làm người nếu muốn có một thân chính khí, bình thân ung dung thì phải siêng năng tu tập tự thân. Ngủ nướng sẽ khiến người lười biếng, lâu dần thành tính, tuyệt đối không được làm. Tuy rằng quy củ có nghiêm khắc nhưng nhìn chung đã là thể gia thì ai cũng đều có yêu cầu nghiêm khắc với con cái.”

Tô Ngọc Dung ngẫm lại thấy đúng, các cháu trai của nàng, cũng đều vào học từ khi còn nhỏ, dậy sớm khổ học, liền ai than nói: “Người đời nói, phụ nhân dạy con dễ nuông chiều, lời này đúng là có đạo lý, nếu là đề ta chăm Trường Tiêu, ta chắc chắn sẽ để hắn ngủ nướng tiếp, sợ hắn bị nhiễm lạnh.”

Phong Thanh Thanh cười khò, nhớ tới khi còn nhỏ, nàng đều ngủ đến lúc tự tỉnh. Mẫu thân không nỡ kêu nàng dậy. Sau khi xuất giá, vì phải dậy sớm, nàng bị phu quân ân cần dạy bảo không ít, tự thân trải nghiệm.

Trong phòng chính tràn ngập tiếng nói cười, bỗng từ bên ngoài truyền đến tiếng cổ cầm, làn điệu tuyệt đẹp, dư âm văng vẳng bên tai, tiếng cười đùa trong phòng lập tức ngừng lại.

Phong Vu Tu đang nằm bất động trên giường nghe tiếng đàn duyên dáng này cũng không nhịn được phải cảm thán trong lòng: Ngã bệnh nhiều ngày như vậy, ngày ngày chỉ có thể nghe được tiếng nha hoàn bên cạnh, sắp sửa chán muốn chết, cuối cùng cũng có thể nghe được tiếng nhạc. Trong lòng càng mong ngóng cháu ngoại ở lại hai tháng, hẳn cũng có thể nghe thêm nhiều bản nhạc, tẩy rửa lỗi tai.

Tiếng đàn ngừng lại cũng là lúc Tô Ngọc Dung rửa mặt chải đầu xong. Một lát sau, Kim Trường Tiêu tới, dáng người thiếu niên như bạch dương, phiêu nhiên tuấn đạt, vừa vào cửa liền hành lễ cười lấy lòng hỏi: “Bà ngoại, tiếng đàn của tôn nhi thế nào?”

Tô Ngọc Dung nhìn hải tử, thích ý cười cong mắt: “Rất hay, đây là tiếng đàn hay nhất mà bà ngoại nghe qua. Từ sau ở nhà, con phải đàn nhiều khúc cho bà ngoại nghe, bằng không con đi rồi, bà ngoại đi đâu mới nghe được tiếng đàn hay như vậy nữa?”

Kim Trường Tiêu hưởng thụ kích lệ của Tô Ngọc Dung, cười nói: “Vậy từ này về sau, khi nào nhàn hạ, tôn nhi sẽ đàn cho bà ngoại nghe, ngoài đàn ra tôn nhi còn hiểu chút về tiêu, ngài muốn nghe khúc nào, tôn nhi sẽ thổi cho người.”

“Vậy ta có lộc nghe rồi!”

Phong Vu Tu nằm ở trên giường nghe mọi người nói chuyện, trong lòng hâm mộ. Hắn nghĩ đến hai đứa con trai bạch nhãn lang do mình nuôi dưỡng, đến liếc nhìn hắn còn không muốn. Nhìn cháu ngoại thật tốt, đối với người già mới kiên nhẫn làm sao?

đang nghĩ vậy, Kim Trường Tiêu lại đến bái kiến, ở trước giường hắn chấp tay hành lễ: “Tôn nhi gặp qua ông ngoại.”

“A.” Phong Vu Tu nhìn hắn cổ hế miệng muốn kêu: Hải tử ngoan, khi nào con lại đàn cho ông ngoại nghe một khúc.

Kim Trường Tiêu đương nhiên không hiểu ý Phong Vu Tu, nhưng nhìn ánh mắt của ông ngoại, cũng hiểu ông ngoại thích mình, liền cười cười nói: “Ông ngoại, tôn nhi hỏi người vài câu, nếu là đúng, người liền ‘a’ một tiếng, tôn nhi nếu đoán không đúng, ngài liền ‘a’ hai tiếng, có được không?”

“A.” Phong Vu Tu cười tùm tùm nhìn hải tử, miệng lệch hung phấn chảy nước miếng. Kim Trường Tiêu cũng không chê, cầm lấy khăn ở gần gối đầu lau cho Phong Vu Tu, lau xong lại đặt khăn xuống cười hỏi: “Ông ngoại, mỗi ngày người đều nằm như vậy có phải rất nhàm chán không?”

“A.” Hải tử ngoan, người nói thật vô nghĩa, ai mỗi ngày đều phải nằm không thể động, không thể nói chuyện đều sẽ phát điên. Ta không điên, là vì mỗi ngày bà ngoại người đều đánh ta, nằng đánh khiến đầu óc ta ngày càng thanh tỉnh, muốn điên cũng không được.

Kim Trường Tiêu nghe vậy, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Vậy có phải người không muốn mỗi ngày đều trôi qua nhàm chán như vậy?”

“A.” Phong Vu Tu nhìn hải tử lanh lợi này, trong lòng cảm thán: Hải tử à, hai câu hỏi vừa rồi của con đều chưa nói đến chính sự, làm nam nhân không thể giống mấy bà bà, phải dứt khoát lưu loát, hành sự quyết đoán.

Kim Trường Tiêu lại gật gật đầu, nhìn một vòng trong phòng, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở mấy nha hoàn hầu hạ Phong Vu Tu, cười hỏi: “Các người ai biết chữ?”

Bốn nha hoàn, người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng Tiểu Lương đứng dậy, nhún người hành lễ: “Hồi công tử, nô tỳ có thể nhận được một ít mặt chữ.”

“Vậy có thể đọc được hết một quyển sách không?”

“Chấn là được ạ, trước khi nô tỳ bán vào phủ, cha của nô tỳ là một tiên sinh dạy học, cũng đọc được qua không ít thi thư.”

Kim Trường Tiêu nghe vậy, gật đầu thờ dãi: “Người cũng thật đáng thương Như vậy đi, ta bảo Tĩnh Vân cô cô tăng tiền lương hàng tháng cho người gấp đôi, chỉ cần từ nay về sau mỗi ngày người chọn một cuốn sách đọc cho ông ngoại nghe, dù là địa lý chí, tiểu thuyết bát quái, truyện nhân thoại, chỉ cần thú vị đều được. Mỗi ngày khoảng giờ Ngọ, người đọc sách

cho ông ngoại khoảng gần nửa canh giờ. Tóm lại đừng để ông ngoại ta nhàm chán trọn mắt nằm đây, người hiểu chưa?”

Tiểu Lương vừa nghe có tiền thưởng, kích động đỏ cả mặt, vội vàng gật đầu: “Nô tỳ đã hiểu, lát nữa sẽ đi thư các chọn sách ạ.”

Kim Trường Tiêu phân phó cho nha hoàn xong, quay đầu nhìn Phong Vu Tu cười hỏi: “Ông ngoại, về sau mỗi ngày người đều có thể nghe sách, người có vui không?”

“A.” - - Vui, đương nhiên sẽ vui, nghe sách quá tốt, so với việc mỗi ngày nghe bọn nha hoàn tán gẫu về trang sức kim thoa, vải vóc may mặc tốt hơn nhiều.

Tô Ngọc Dung nhìn cháu ngoại chăm sóc lão già đáng chết đó, khẽ hừ một tiếng: “Đời trước không biết làm chuyện gì tốt, mà đời này hẳn có được một cháu ngoại tốt như vậy, thật tâm đối xử tốt với hắn như vậy, so với hai đứa con trai bạch nhãn lang của hắn, không biết tốt hơn mấy vạn lần!”

Phong Thanh Thanh cười cười, đỡ mẩu thân đứng dậy đi đến bàn ăn dùng cơm: “Trường Tiêu trước nay đều tốt bụng như vậy, lão thái gia trong nhà nếu thân mình có chút khó chịu, dứt thuốc, dứt cơm, đều là Trường Tiêu tận lực hầu hạ, nên hắn đương nhiên sẽ đối xử tốt với ông ta.”

Tô Ngọc Dung nghe vậy, cười vỗ vỗ tay nữ nhi: “Đây đều do người dạy bảo tốt.”

Phong Thanh Thanh bật cười: “Nương đừng khen ta, tất cả là do lão thái gia dạy bảo tốt.”

Có nữ nhi làm bạn, Tô Ngọc Dung mỗi ngày đều cao hứng, cũng mang theo nữ nhi trở về nhà mẹ đẻ, thăm nhị ca gần 80, già đến sắp đi không nổi, cũng để những đứa nhỏ nhận thân, trò chuyện với nhau. không để vì cách nhau quá xa, không thường thấy nhau mà trở nên xa lạ.

Lại qua mấy ngày nữa, vào buổi trưa, Kim Trường Tiêu tay cầm mấy quả mận mới hái, chạy chậm vào nhà tới trước mặt Tô Ngọc Dung: “Bà ngoại, ngài xem, mận trên cây đã ăn được rồi.”

Tô Ngọc Dung nhìn quả mận nửa hồng nửa vàng, cười tủm tỉm nói: “đi lấy hai quả, đảm nát, để ông ngoại con ném thử.”

Kim Trường Tiêu nghe vậy, ánh mắt thương xót nhìn trong phòng, lòng bi ai: Ông ngoại, người đừng trách con, bà ngoại muốn hành hạ ngài, ai cũng không ngăn được đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Thanh Thanh phải đi

Phong Thanh Thanh đến phòng Tô Ngọc Dung liền nghe tiếng cười thoải mái của mẫu thân từ trong buồng truyền ra. Vừa đi vào thì thấy mẫu thân đang ngồi ở mép giường phụ thân, tay cầm thìa đang không biết dứt cho phụ thân ăn thứ gì linh tinh, gương mặt phụ thân vận vẹo, tròn mắt trừng to, bắt lực hừ hừ, Trường Tiêu đứng một bên chép miệng xem nào nhiệt, thấy nàng tới thì sắc mặt lập tức nghiêm túc, nhẹ giọng khuyên: “Ngoại tổ mẫu, ngoại tổ phụ ăn không ít rồi …..”

Sao nương nhanh vậy đã quay lại? không phải nương nói đại cửu mẫu* vốn là người thảo mai, lại đến tìm nàng, hẳn sẽ tốn thời gian để ứng phó, nhưng tại sao nhanh như vậy đã đem người đuổi đi rồi?

** Vợ của Phong Viễn Hoài.*

Tô Ngọc Dung thấy nữ nhi đến thì buông thìa trong tay, trừng mắt liếc nhìn Phong Vu Tu: Hừ! Coi như người gặp may.

Phong Vu Tu ăn chưa, nước miếng chảy ròng ròng, nhìn nữ nhi đến lão lệ tung hoành*: Hải tử, may mà con đến, bằng không hôm nay phụ thân người sẽ bị ép ăn chưa đến chết mất!

** Ý là: Lão Phong Vu Tu khóc tùm lum tùm la ầy. Cơ mà mẹ không tìm được ngôn từ thay thế nên để nguyên vậy*

Phong Thanh Thanh đi đến mép giường, nhìn thoáng qua khuôn mặt hề hề đáng thương do bị khi dễ của phụ thân, liền đi nâng Tô Ngọc Dung dậy: “Nương, người rảnh thì đi làm chuyện khác, đi hành hạ ông ta làm gì?”. Nhìn đáng thương quá đi, thật không đành lòng.

Vừa nói, ánh mắt nàng vừa liếc nhìn nhĩ từ một cái, Kim Trường Tiêu lập tức ngẩng đầu ngấm bức tranh trên tường ... Vẽ đẹp thật

Phong Thanh Thanh trừng mắt nhìn nhĩ từ đang xem nào nhiệt, xem ra mấy ngày nay ở nhà nàng quá dung túng hắn. Từ khi phát hiện mẫu thân thoải mái nhất là khi hành hạ phụ thân, hài tử này liền thay đổi nhiều cách tìm kiếm những thứ hiếm lạ cô quái.

Nếu không phải hôm nay ở trong sân hái một chùm nho xanh thì chính là ngày mai kiếm mấy con nhộng trong đất, không thì cũng vớt một con cua bé từ hồ nước, tất cả đều dùng để trêu chọc phụ thân. Nếu không phải lần trước nàng sớm phát hiện đi vào phòng thì suýt chút nữa mũi của phụ thân bị cua kẹp rách da!

Kỳ thật cũng không thể trách Kim Trường Tiêu, vốn dĩ hắn cảm thấy ngoại tổ phụ rất đáng thương, ngày ngày phải nằm trên giường không thể nói cũng không thể động, còn tự mình dẫn nha đầu đọc sách cho ngoại tổ phụ. Nhưng khi A Du bà bà nói cho hắn biết ngoại tổ mẫu đã phải chịu rất nhiều ủy khuất, cùng với việc khi nương còn nhỏ bị đối xử lạnh nhạt, hắn liền cảm thấy lão già nằm trên giường kia không đáng thương chút nào hết! Khó trách ngoại tổ mẫu động chút lại tát ông ta, xứng đáng!

Thế nên hắn liền cùng thuyền với ngoại tổ mẫu, cùng một lòng với ngoại tổ mẫu.

Phong Thanh Thanh đỡ Tô Ngọc Dung đến đại sảnh, hai mẹ con mặt đối mặt ăn dưa hầu ướp lạnh vừa được đưa tới từ thôn trang.

Tô Ngọc Dung ăn hai miếng thì dừng, đem một phần trong tay cho ngoại tôn, lúc này mới hỏi: “Thứ không biết xấu hổ kia lại tới tìm người làm gì?”

Trước đó nàng ta đã đến nói gì mà trong phủ nội vụ loạn, nha hoàn một tay che trời, quân gia sắp xếp thân thích vào trong phủ, nói linh tinh một hồi, đơn giản là biến tướng nói với Thanh Thanh, mong nữ nhi khuyên mẫu thân sớm ngày đem quyền quân gia giao ra.

Thanh Thanh liền lấy một câu, ngoại nữ nên không thể quan tâm nội vụ của nhà mẹ đẻ để đuổi nàng ta đi.

Vậy mà chưa qua bao lâu, lại tới nữa.

Phong Thanh Thanh ăn hai miếng cũng dừng lại, đồ ăn quá lạnh sẽ tổn hại đến thân thể. “Lần này nàng ta tới không hỏi những việc trong nhà, chỉ là nàng thay đổi biện pháp hỏi con khi nào thì rồi khỏi, lại hỏi hôn sự của Trường Tiêu.”

Tô Ngọc Dung vừa nghe liền: “Ta phi. Đồ không biết xấu hổ, vốn biết nàng ta lòng dạ xấu xa, vậy mà muốn đánh chủ ý lên ngoại tôn của ta, con của nàng ta sinh ra muốn dung mạo không dung mạo, muốn phẩm hạnh không phẩm hạnh, đến xách giày cho Trường Tiêu còn không xứng! Một cho nàng còn dám ảo tưởng!”

(He he! Cháu chuy thì nhất rồi!)

Kim Trường Tiêu đang ngồi ăn dựa bên cạnh, vừa nghe thấy đề tài chuyển đến mình, thì bất đắc dĩ cười cười: “Ngoại tổ mẫu, người hà tất phải tức giận với bọn họ? Đùng nói con đã định thân, kể cả con chưa nghị hôn cũng sẽ không cưới cô nương mà ngoại tổ mẫu chán ghét!”

Câu nói này làm Tô Ngọc Dung lập tức vui vẻ, vỗ bả vai Kim Trường Tiêu cười không khép miệng: “Ngoại tôn của ta thật hiểu chuyện, tiếc là tôn tức không đến đây, ta không thể thấy mặt nàng. Thật muốn nhìn xem dung mạo, phẩm hạnh của nàng tốt như thế nào mới có thể khiến ngoại tôn phong thần tuần lã của ta vừa ý!”

Kim Trường Tiêu rốt cuộc vẫn là thiếu niên, nhắc tới vị hôn thê đôi mắt liền tràn đầy ý cười, hai tai đỏ lên: “Ngoại tổ mẫu nếu muốn thấy nàng, tôn nhi có một biện pháp.”

Tô Ngọc Dung vừa nghe liền sùng sốt: “Biện pháp gì? Con còn có thể mang nàng ấy đến đây sao?” cô nương khuê các chưa gả sẽ không được xa nhà đâu ...

Kim Trường Tiêu ngượng ngùng cười, nhẹ giọng nói: “Con vẽ cũng không tồi, ngoại tổ mẫu chờ con một lát, con đi vẽ một bức giống nàng, cho người nhìn một lần.”

Tô Ngọc Dung cao hứng gật đầu: “Ý này hay, con mau đi đi.”

Phong Thanh Thanh thấy nhi tử ngượng ngùng chạy đi, cũng buồn cười: “Con dâu tương lai là một tiểu cô nương phần điều ngọc mài, lớn lên xinh đẹp mà tính cách cũng tốt, đọc sách cũng nhiều, rất có tài hoa, tuổi còn nhỏ đã biết giúp đỡ gia đình quản lý cửa hàng. Chính là một cô nương tốt khó có, tuyệt đối là một hiền thê, Trường Tiêu có thể cưới được nàng, là phúc khí của đứa nhỏ này!”

Tô Ngọc Dung cười cười: “Hài tử của chúng ta cũng không kém nha, đến công chúa cũng xứng đó!” Trò chuyện một lúc lại nhắc tới việc vừa rồi: “Cái người da mặt dày kia rồi cuộc nói gì? Thật sự mặt dày đề hôn sự?”

Phong Thanh Thanh gật đầu, châm chọc cười: “Nàng ta nói gì mà chúng ta là người một nhà, tin được con, muốn nhờ con giúp đại cô nương tìm hôn sự. Gả đi Giang Nam cũng không sao, chỉ cần ở gần con, có thể giúp đỡ lẫn nhau là được.”

“Nhưng vừa nói xong lại cong môi nói, tốt nhất là thân càng thêm thân. Hừ, lúc đó con liền nói một câu, Trường Tiêu nhà ta đã đính hôn, năm sau liền thành hôn, Giang Nam bên kia xa xôi, muốn về nhà một chuyến cũng không dễ dàng, khuyên nàng ta nên tìm một con rể tốt ở kinh thành. Lời này liền đắc tội, nàng ta liền đen mặt, phẩy tay áo rồi đi.”

Tô Ngọc Dung vừa nghe liền cười ra tiếng: “Quan tâm nàng mặt đen hay trắng làm gì, chính là đồ không biết xấu hổ! Gia tộc phu quân con chính là Giang Nam trăm năm thế gia, lại là gia tộc quý trọng thanh lưu, có thể cưới một nha đầu xấu con vợ lẽ sao? Đùng là mơ mộng hão huyền, ghê tởm!”

Phong Thanh Thanh thấy bộ dáng mầu thân, cười cười khuyên nàng: “Nương đừng tức giận, không tốt cho sức khỏe!” Nói xong, ánh mắt lại do dự, suy nghĩ một lát mới chậm rãi mở miệng, thử thăm dò nói: “Chỉ là”

Tô Ngọc Dung thấy nữ nhi muốn nói lại thôi, liền biết sợ là Giang Nam gửi thư, bất đắc dĩ thờ dài hỏi: “Có phải Giang Nam gửi thư đến, thúc giục con trở về?”

Phong Thanh Thanh nhìn bộ dáng mất mát của mẫu thân, hốc mắt liền đỏ, gật gật đầu: “Mới vừa nhận được, nói sắp đến ngày tổ chức mừng thọ lão thái gia, bà mẫu những ngày gần đây thân mình khó chịu không có cách nào quản gia, mà người cũng biết hai chị em dâu, mỗi người đều lòng dạ hẹp hòi khắc nghiệt, không một ai có thể quản sự. Hôn nữa Trường Tiêu hôn sự, cũng không tới mấy tháng nữa phải tổ chức Bà mẫu cũng không có biện pháp nào mới phải gửi tin.”

Tô Ngọc Dung sao lại không biết sự khó xử của nữ nhi xuất giá, vỗ vỗ bả vai, xoa xoa hai bên tai của nàng: “Đừng khóc, nương biết người khó xử, chậm trễ gì cũng không thể chậm trễ việc mừng thọ của lão thái gia. Lão thái gia dạy bảo Trường Tiêu của chúng ta tốt như vậy, đừng nói là mừng thọ, dù có là ngày sinh bình thường các người cũng không thể chậm trễ.”

“Vâng” Phong Thanh Thanh gồi đầu trên đầu gối mẫu thân không ngừng rơi lệ, nói muốn ở bên cạnh mẫu thân hai ba tháng, hiện giờ mới có một tháng liền phải đi, là do nàng bất hiểu.

Nữ nhi vừa khóc, Tô Ngọc Dung cũng rơi lệ, hai mẫu tử thương tâm trong chớp lát, nàng mới lau nước mắt kêu Tĩnh Vân lại đây.

Phong Thanh Thanh nhìn Tĩnh Vân lấy ra một chiếc hộp lớn đặt ở trên bàn, nàng nghi hoặc nhìn mẫu thân: “Nương, đây là”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Để hẳn sớm được giải thoát

Tô Ngọc Dung đỏ mặt, cười tủm tỉm nhìn nữ nhi: “Những thứ này đều cho con, đây đều là của hồi môn năm xưa ngoại tổ mẫu con cho ta, khế ước ruộng đất, thôn trang, các cửa hàng, lúc biết tin con về, ta liền báo con trai của A Du cô cô đem những thứ này đi bán, đổi thành ngân phiếu.”

“Ồ đây có tổng cộng mười ba vạn lượng, con cầm về đi, năm vạn lượng giúp Trường Tiêu đặt mua của cải, năm vạn lượng để nha đầu Trường Nhạ chỉ tiêu, dư lại thì con giữ lấy, đặt mua nhiều ruộng đất thôn trang sẽ không sai.”

Phong Thanh Thanh nghe vậy không thể tin nhìn mẫu thân: “Nương, kia đều là của hồi môn ngoại tổ mẫu cho người, sao người lại đem bán? Đó là thứ mà ngoại tổ mẫu để lại cho người niệm tưởng mà!”

Tô Ngọc Dung cầm khăn giúp nữ nhi lau nước mắt, thờ dài nói: “Hài tử ngọc, ta chỉ có con là nữ nhi duy nhất, của hồi môn của ta không để cho con chả lẽ để lại cho hai tên tiểu cầu kia sao? Ta mới không để bọn chúng được hưởng lợi đâu?”

Nói, Tô Ngọc Dung lại cười: “Bất quá không phải toàn bộ nương đều cho con, ta có để lại một nửa cho các biểu ca của con, con xuất giá mấy năm nay, nương có thể sống tự do tự tại

trong phủ này đều là do các biểu ca của con chống lưng cho ta. Thế nên hai tên tiểu cầu kia mới không dám đối đầu với ta. Thế nên đồ trong hộp này, nương cho con, con hãy cảm lấy!”

Phong Thanh Thanh liên tục lau nước mắt đang không ngừng rơi, một lát sau mới có thể ổn định lại cảm xúc gât gât đầu: “Nhưng nương, người đem của hồi môn chia hết, vậy bản thân người dùng gì? Làm sao có thể sống được trong phủ?”

Tô Ngọc Dung gât gât đầu: “Năm đó khi tổ mẫu con qua đời, người cô đem chìa khóa nhà kho trao cho ta, bạc trong tay ta nhiều tiêu không hết. Những thứ ta cho con đều là của chính ta, không lấy trong phủ nửa phần, nên con cứ yên tâm, hai tên tiểu cầu kia không nắm được nhược điểm của ta đâu.”

Phong Thanh Thanh thở dài, nắm lấy tay mẫu thân dán lên mặt: “Nương, nếu không Người cùng con đến Giang Nam đi. Người một mình ở lại đây, con không yên tâm. Vạn nhất ngày nào đó, bọn chúng gây khó khăn cho người, tính kế người thì phải làm sao đây?”

Lòng Tô Ngọc Dung xao động, nàng thật sự muốn được cùng sống với nữ nhi, nhưng không được Nàng lắc đầu cười khổ: “Con quên lão già kia còn nằm trên giường, chỉ cần hắn vẫn sống, ta không thể đi khỏi cửa lớn Phong gia.”

Phong Thanh Thanh dù biết những lời nói của mình chỉ là ảo tưởng, vẫn không nịn được mà khóc, mẫu thân của nàng, ở Phong gia chịu ủy khuất cả đời, nhưng dù vậy vẫn không có cách nào thoát khỏi.

Đến khi gần hoàng hôn, Kim Trường Tiêu đem bức họa tới, Tô Ngọc Dung đặt lên bàn, cẩn thận nhìn, vừa lòng gât gât đầu, lời nói thâm thúy răn dạy: “Nam tử hán đại trượng phu, nghĩa là khi thành gia phải gánh trách nhiệm, không được có mới nói cũ, lòng dạ không được hẹp hòi. Người cưới nàng làm thê tử nghĩa là cả đời phải đối xử tốt với nàng, có thể không nạp thiếp thì không nạp thiếp, hãy sống với nàng thật tốt, vợ chồng cầm sắt hòa mình, có biết không?”

“Tôn nhi hiểu.” Kim Trường Tiêu biết, tổ mẫu sợ hắn giống như ngoại tổ phụ, nhưng hắn sẽ không, hắn đã gặp qua nhiều người, cả đời này, hắn có Doanh Doanh là đủ rồi, không cần ai khác nữa.

Ba ngày sau, Phong Thanh Thanh sẽ xuất phát, hành lý cần sắp xếp cũng không có gì phiền phức, chỉ là khi biết nàng phải trở về Giang Nam, phía bên Tô gia rất buồn, báo rằng ba ngày sau sẽ tới tiễn. Huỳnh đệ Phong Viễn Hoài trong lòng cao hứng muốn chết, nhưng bề ngoài lại thể hiện đau thương, muốn tổ chức yến tiệc ở tiền viện tiễn nàng đi. Nàng lấy cớ muốn được ở bên mẫu thân từ chối.

Phong Luân Viễn trong lòng mừng Phong Thanh Thanh là loại không thức thời, tốt nhất là mau cút về Giang Nam.

Biết tin nữ nhi phải trở về Giang Nam, Phong Vu Tu vội cùng luyện tiếu. Chỉ cần nữ nhi bước vào phòng, hai mắt hắn liền nhìn chăm chăm nữ nhi, thỉnh thoảng lại kêu ‘a a’ thể hiện sự tồn tại của bản thân.

Tiểu rằng hiện giờ hắn không nói được, không ai hiểu hắn muốn nói gì, nếu không hắn cũng muốn cho Thanh Thanh vài thứ.

Ba ngày này, Tô Ngọc Dung đều cố gắng cười tươi, dù có luyện tiếu cũng không dám lộ ra, khiến Kim Trường Tiêu vô cùng đau lòng. Hắn nói chờ khi thành thân xong, nhất định sẽ trở về thăm nàng, bây giờ trong lòng nàng mới được trấn an một chút.

Thời gian trôi qua thật nhanh, ngày xuất phát cũng đã tới. Sáng sớm, Tô Ngọc Dung vừa tỉnh dậy, mở mắt ra liền thấy hai mắt nữ nhi đỏ bừng, đang ngồi ở mép giường nhìn nàng. Nhất thời, hai mắt Tô Ngọc Dung rung rung nghẹn ngào không nói nên lời.

“Nương” Phong Thanh Thanh khóc, quỳ gối dập đầu mẫu thân. Tô Ngọc Dung kéo nàng đứng dậy, ôm nàng vào trong ngực: “Thanh Thanh ngoan, tuy rằng lần này đi không biết khi nào có thể trở lại thăm ta, nhưng con ở Giang Nam cứ yên tâm, nương có các biểu ca của con chiếu cố, không có ai dám khi dễ nương.”

Phong Thanh Thanh gât gât đầu, lau nước mắt không ngừng, nghẹn ngào nói: “Mỗi tháng con sẽ gửi thư cho nương. Cho dù có chuyện gì xảy ra, nương cùng phải kể cho con, không thể chỉ nói việc tốt, không nói việc xấu đâu!”

Tô Ngọc Dung gât gât đầu, nâng bàn tay già nua khẽ lau nước mắt cho nàng: “Nữ nhi ngoan của ta, đừng khóc, lát nữa các biểu ca đến tiễn con, khóc làm mắt sưng lên, trông xấu lắm.”

“Nương Ô ô, con không quan tâm đẹp hay không đẹp Con chỉ muốn nương đi cùng con.”

“Nương không đi được, cả đời này cũng không thể đi được rồi”

Phong Vu Tu nằm trên giường, nghe hai mẫu tử cáo biệt thật khiến lòng người đau xót. Lần đầu tiên hắn oán trách mình vì sao khi xưa lại quyết tâm một hai phải gả nữ nhi đến tận Giang Nam, thật ra để nàng lưu lại kinh thành cũng rất tốt

Đến giờ cơm sáng, Kim Trường Tiêu chọn chuyện vui để nói, khiến tâm tình Tô Ngọc Dung tốt lên không ít.

Ăn cơm xong, người bên Tô gia tới, mấy chất nhi chất nữ của Tô Ngọc Dung đều dẫn theo hài tử của mình, đến phủ tiễn Phong Thanh Thanh.

Sáu chiếc xe ngựa của Tô gia chờ gần hai mươi người. Mọi người ở Ngọc viên tiễn Phong Thanh Thanh, nói hơn nửa ngày, thấy tiết trời càng ngày càng nóng, cũng đến lúc phải khởi hành, Phong Thanh Thanh lau nước mắt, bước xuống lủi đi, bái biệt mẫu thân.

Tô Ngọc Dung đứng bên trong cánh cửa, đỡ lấy tay Hòe Nhi khóc không thành tiếng, ôm ngực đau không nói nên lời.

Phong Thanh Thanh và Kim Trường Tiêu quỳ xuống, khấu đầu, lúc sau mới đứng dậy nói: “Nữ nhi phải về Giang Nam, mẫu thân đừng quá đau buồn, năm sau nếu có cơ hội, con nhất định sẽ về thăm mẫu thân.”

Kim Trường Tiêu lau nước mắt tiến lên, khom người chấp tay: “Ngoại tổ mẫu yên tâm, chờ năm sau, tôn nhi nhất định sẽ dẫn tôn tức về thăm người.”

Tô Ngọc Dung khóc, thở hỗn hển: “Tốt, tốt Có lời này của con là đủ rồi ...”

Mắt thấy Tô Ngọc Dung khóc đến đứng không vững, đại chất nhi Tô gia Tô đình Ninh đứng bên cạnh Tô Ngọc Dung bèn xua tay nói: “Biểu muội, giờ cũng không còn sớm, nên xuất phát thôi.”

Hắn vừa nói xong lại nhìn tiểu cô cô còn nhỏ hơn mình vài tuổi đang đứng cạnh, đỡ cánh tay nàng nhẹ than: “Tiểu cô cô, đừng khóc, hiện giờ trời đang nóng, người lại khóc như vậy, thân thể sao chịu nổi đây?”

Tô Ngọc Dung sao có thể không khóc, nước mắt căn bản không thể ngăn được, nhìn nữ nhi chậm chạp không chịu nhấc bước, nàng hít thở sâu, hướng Thanh Thanh xua tay:

“đi thôi, trên đường đi đừng gấp gáp, trời nóng trên xe để nhiều băng, đừng để bị nóng, nương không sao cả....”

Phong Thanh Thanh gạt đầu, được biểu tỵ đỡ, mỗi bước đi đều lưu luyến không nỡ rời khỏi Ngọc viên.

Tô đình Ninh nhìn bóng dáng biểu muội hoàn toàn biến mất, mới đỡ Tô Ngọc Dung cả người run rẩy cơ hồ không đứng nổi đi vào phòng.

“Tiểu cô cô, đừng khóc, nếu người luyện tiếu biểu muội, đợi hai tháng nữa, một ly rượu độc lấy mạng chó của lão già Phong Vu Tu, người giả bệnh đến thôn trang tình duyên. Đến lúc đó chúng ta giúp tiểu cô cô phong tỏa tin tức, ta cùng với Văn Dương đưa người đi Giang Nam, ở chỗ biểu muội dưỡng lão.” Tô đình Ninh nói, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Phong Vu Tu, chỉ thấy hần nhìn chăm chăm cô cô nhà mình, không ngừng cau mày.

Nhìn gì mà nhìn lão già đáng chết kia, hại cô cô ta cả đời, sớm nên lấy cái chết tạ tội!

Phong Vu Tu nằm trên giường không gian thái độ xem mình như chó mèo muốn giết liền giết của Tô đình Ninh. Ngược lại, hần còn mong Tô Ngọc Dung đáp ứng, để hần sớm được giải thoát.

Tác giả có lời muốn nói: Lão già đáng chết kia muốn giải thoát, vậy phải hỏi mọi người có đồng ý hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thiên la địa võng

Tô Ngọc Dung ngược mắt nhìn lão già nằm đối diện, hừ nhẹ một tiếng: “Người xem hần như vậy còn có thể sống được mấy ngày. Một kẻ sắp chết, cứ để hần tự sinh tự diệt đi. Cần gì phải vì cô cô mà bận tay, khiến bản thân tạo sát nghiệp?”

Tô đình Ninh thăm thò dài, nhìn biểu tình uể oải của Tô Ngọc Dung: “Giờ biểu muội đi rồi, không có ai ở cạnh bên cùng người trò chuyện. Như vậy quá quạnh quẽ. Bằng không để nha đầu Sở Sở lại đây bồi người vài ngày?”

Tô Ngọc Dung nghe vậy liền lắc đầu, dờ khóc dờ cười: “Người cũng thôi đi, ta lớn tuổi thích thanh tịnh, nếu nha đầu Sở Sở đến đây bồi ta thật, ta cũng bị nàng luyện thuyên đến chết mất thôi!”

Dứt lời, thò dài nhìn tôn tử: “Người không cần lo lắng cho ta, thân mình ta vẫn tốt, bên người còn có nha đầu Tĩnh Vân, nên cũng không lo quạnh quẽ. Nhưng còn nhị ca trong nhà tuổi đã lớn, các người cần thật cẩn thận để tâm chăm sóc mới được.”

“Tiểu cô cô yên tâm, thân mình nhị thúc gần đây vẫn tốt.”

Hai cô cháu trò chuyện trong phòng, được một lát Tô Ngọc Dung liền bảo hần dẫn theo người nhà hồi phủ. Trong phòng lại trở nên yên tĩnh, nàng cúi đầu, không biết suy nghĩ gì.

Lúc A Du vào phòng, Tô Ngọc Dung đang buồn ngủ mơ mơ màng màng, thấy A Du liền tỉnh táo lại, cười cười hỏi: “Xe đã đi xa rồi chứ?”

A Du gạt đầu, lau mồ hôi trên trán, vừa lấy quạt tròn bên cạnh quạt vừa nói: “Đã đi xa rồi lão phu nhân, lão quân gia phái người đưa đại tiểu thư ra cửa thành, người hãy yên tâm.”

Tô Ngọc Dung gạt đầu, nhìn A Du dù lớn tuổi vẫn vì mình mà chạy trước chạy sau, trong lòng vạn phần băn khoăn, nhòai người tới giữ chặt tay A Du: “Kỳ thật ta từng nghĩ để người ở nhà an tâm dưỡng lão, tránh phải chạy qua chạy lại giữa hai bên. Tuổi người cũng lớn, hầu hạ ta cả đời, giờ già rồi vẫn luôn hầu hạ bên cạnh ta, trong lòng ta cũng không nỡ để người phải vất vả như vậy.”

Nói xong, hốc mắt Tô Ngọc Dung liền đỏ: “A Du, từ khi ta gả vào Phong gia, may mà có người ở bên bầu bạn chăm sóc, bằng không ta sao có thể sống được đến giờ? Cả đời này, hiểu ta nhất chính là người, che chở ta cũng là người, ta liên lụy người cả đời, giờ già rồi, cũng nên để người hưởng phúc.”

A Du cũng khóc, người khác có thể không biết tiểu thư đã phải chịu đựng những gì, nhưng nàng biết, nàng đau lòng, nên dù giờ đã già, nàng cũng luyện tiếu không muốn để tiểu thư phải một mình ở nơi này, ngày ngày đối đầu với lũ khôn kiếp không bằng cảm thụ kia.

Tô Ngọc Dung thấy A Du khóc liền lắc đầu, lau nước mắt, vỗ vỗ tay nàng: “Nghe ta, từ ngày mai không cần lo lắng cho ta, an tâm ở nhà bồi tôn tử, người cũng biết nha đầu Tĩnh Vân, nàng thông tuệ cẩn thận, lại vô cùng ôn trọng, có nàng ở bên cạnh ta, người cứ yên tâm.”

“Đừng khóc A Du, cũng không phải sẽ không gặp nhau nữa, nếu ngày nào đó ta nhớ người, sẽ lại kêu Đại Lưu nhà người đưa người đến trò chuyện với ta, đến khi đó người cũng đừng chê ta phiền phức đó.”

“Lão nô sao có thể ghét bỏ tiểu thư”

Tô Ngọc Dung cười lau nước mắt, hướng ra ngoài kêu: “Cửu Nhi, bảo phòng bếp hôm nay làm thêm vài món ăn, vào hầm rượu mang một bầu rượu trái cây ra, đêm nay ta với A Du cô cô uống vài chén.”

“Dạ vâng.”

Buổi tối, sau khi uống mấy chén rượu trái cây, Tô Ngọc Dung thấy hơi choáng váng, được Tĩnh Vân và Hòe Nhi dìu đến nằm nghỉ trên giường để tỉnh rượu. Qua một lúc, nàng híp mắt nhìn Hòe Nhi: “Hòe Nhi, bụng cho ta một chén trà tiêu thực.”

Hòe Nhi vâng lời đi ngay, Tĩnh Vân ngồi cạnh quạt cho nàng, nàng cố mở to đôi mắt mơ hồ, nhìn Tĩnh Vân nhẹ giọng nói: “Từ mai, cũng không cần thiết phải theo dõi sát sao phòng bếp nữa.” Phải cho bọn chúng có cơ hội ra tay chứ.

Tĩnh Vân nghe vậy, tức khắc ngừng quạt, hai mắt nghi hoặc nhìn Tô Ngọc Dung: “Lão phu nhân, như vậy không ổn!”

Nếu như không cẩn thận theo dõi, lũ rắn chuột kia không biết sẽ làm trò gì hại người, rốt cuộc Lão phu nhân đang muốn làm gì vậy?

Tô Ngọc Dung nhìn ánh mắt hoài nghi của Tĩnh Vân, kéo tay nàng vỗ nhẹ cười: “Nha đầu ngốc, đừng lo lắng, ta có chừng mực, người chỉ cần theo lời ta hành sự, không được nói cho

bất cứ kẻ nào.”

Tĩnh Vân rót nước mắt: “Lão phu nhân, người đây là muốn lấy thân làm mồi nhử sao?”

Tô Ngọc Dung hướng nàng xua tay: “Phong Vu Tu làm hại nẫu tử chúng ta phải xa cách nhau, chính hấn lại muốn con cháu đầy đàn, sum vầy bên cạnh hấn, hấn cứ nằm mơ đi! Hiện giờ Thanh Thanh cũng đã đứng vững ở nhà chồng, về sau ta cũng không cần lo lắng về nàng nữa. Cho nên, những món nợ cũ, cũng nên cùng bọn chúng tính toán cho tốt!”

Phong Viễn Hoài một lòng mong muốn tước vị. Hiện giờ thấy lão già đó chậm chạp chưa chết, mình lại không tiến cung thượng tấu thỉnh phong, hấn sao có thể nhẫn nhịn chờ đợi? Nếu nàng đoán không sai, không qua mấy ngày nữa, hấn căn bản không dẫn lòng được mà gấp gáp ra tay!

Bên trong hậu trạch, muốn giết người một cách vô hình quá dễ dàng, cho nên nàng nhất định phải nắm giữ quyền chủ động. Chủ động cho bọn chúng có cơ hội xuống tay, sau đó giăng sẵn thiên la địa võng, chờ bọn chúng tự chui đầu vào lưới.

Mà phòng bếp, chính là nơi giăng bẫy tốt nhất.

Nếu bọn chúng không động thủ, thì coi như nước sông không phạm nước giếng. Nếu bọn chúng dám động, vậy đừng trách nàng tàn nhẫn độc ác.

Nàng cầm chặt tay Tĩnh Vân, trịnh trọng nói: “Nghe lời ta, đừng nói cho bất cứ ai, đừng phá hỏng chuyện của ta!”

Tĩnh Vân khóc lóc gật đầu: “Nô tỳ đã hiểu”

Mấy ngày sau, trời tối, trong viện của Liễu thị, mẫu tử ba người cùng nhau ngồi uống trà.

Liễu thị nhìn đại ni tử, mấy ngày gần đây thấy hấn vì chuyện Phong Thanh Thanh về Giang Nam mà khí sắc và tâm tình khá tốt, liền nhỏ giọng hỏi: “Viễn Hoài, giờ tiểu tiện nhân kia đi rồi, việc kia, người tính khi nào động thủ?”

Phong Viễn Hoài nghe vậy, chậm rãi để chén trà xuống, nhìn đệ đệ hỏi: “Người bên kia, chuẩn bị thế nào rồi?”

Phong Luân Viễn gật đầu: “Hai ngày qua, sau khi tiểu tiện nhân trở về Giang Nam, lão tiện nhân chỉ lo ở trong phòng thương tâm, phòng bếp bên kia có vẻ lo lắng, người đệ đã an bài, được củng cố chuẩn bị xong, chỉ chờ đại ca lên tiếng thôi!”

Phong Viễn Hoài nghe vậy, khẽ cup mắt, nhất thời không nói lời nào.

Liễu thị nhìn bộ dáng đại ni tử do dự không quyết đoán, tức giận đập bàn: “Viễn Hoài, chuyện gì xảy ra với ngươi vậy? Đệ đệ ngươi đã chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ rồi, chỉ còn đợi câu nói của ngươi, ngươi do dự cái gì?”

Phong Viễn Hoài nhíu mày, bất đắc dĩ thở dài, lúc này mới nói: “Con chỉ lo, vạn nhất sự việc bại lộ thì phải làm sao?”

Phong Luân Viễn nhìn bộ dáng túng quẫn của đại ca, khòe mắt khinh thường: “Đại ca, huynh đừng dừng là một đại nam nhân, nghĩ tới chuyện này sợ trước sợ sau, có còn chút khí khái nam tử nào hay không? Vì đệ huynh sớm nhận tước, đệ tôn không ít tâm tư? Được là đệ hao tổn tâm huyết tìm thấy, người cũng là do đệ an bài, sau khi đệ tắt bật một hồi, kết quả huynh lại sợ? Vậy mà huynh cũng có thể?”

“Hôm nay ở đây đệ nói cho huynh biết, nếu huynh muốn sớm nhận tước, cũng đừng có lòng dạ đàn bà! Nếu sợ, ngày mai đệ liền bảo người rút lui, được cũng ném đi, huynh chờ ba bốn năm sau lão tiện nhân kia chết, rồi hãy nhận tước đi!”

Phong Viễn Hoài bị đệ đệ châm chọc một phen, sắc mặt vô cùng khó coi, nhìn nương và đệ đệ nhìn mình như phế vật, hấn hạ tâm ngoan độc: “Động thủ đi! Đệ ta chờ bốn năm, ta chờ không được!”

Hai ngày sau, trời tối, Tô Ngọc Dung đang nằm giường ở tiểu thính, để nha hoàn ngồi quạt cho nàng, Tĩnh Vân vội vàng đi vào, nhận lấy cây quạt trong tay nha hoàn: “đi xem bồn bằng trong phòn Lão Tước gia xem có cần thêm bằng không?”

Nha hoàn tuân lệnh vào phòng, Tĩnh Vân lúc này mới nhíu mày ghé sát tai Tô Ngọc Dung nói: “Lão phu nhân, mấy ngày trước phòng bếp mới có một nha đầu tới, đã điều tra ra lai lịch, quả nhiên là biểu muội bà con xa của tiểu thiếp Phong Luân Viễn, Dương quân sự đệ nàng chuyên đun nước.”

Tô Ngọc Dung câu môi cười lạnh, hừ nhẹ nói: “Dương quân sự quả là người thông minh thức thời, nhanh chóng ninh bọ Tước gia tương lại. Trông coi đun nước Đây chính là một chỗ tốt đó

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lão tiện nhân cuối cùng cũng chết

Nói, nàng híp mắt, lãnh quang chột lóe: “Nghĩ cách lục soát trong phòng của nha đầu kia, ta muốn nhìn xem, mẫu tử Liễu thị sắp xếp nhân thủ ở phòng bếp, ruột cuộc muốn dùng cách gì để hại ta!”

Buổi chiều ngày thứ hai, Tĩnh Vân vào phòng, Tô Ngọc Dung liền phát tay để nha hoàn hầu hạ rồi khỏi, cầm quạt phe phẩy nhỏ giọng hỏi: “Thế nào?”

Tĩnh Vân gật đầu, lau mồ hôi ghé sát vào nàng: “Nô tỳ lục soát được một lọ thuốc ở giường nha đầu kia, cần đi An đường, Lý đại phu nói bột phấn kia không phải độc, chỉ là một loại dược cực kì tổn hại thân thể, dùng vào sẽ không quá đau đớn, chỉ giống như bị cảm nắng, cả người vô lực, ghê tởm nôn mửa, không buồn ăn uống, dần dà tự nhiên cơ thể sẽ suy sụp, cho đến khi không còn nhìn thấy thể gian nữa.”

Tô Ngọc Dung nghe vậy, chậm rãi cười: “Cái này gọi là giết người không thấy máu.”

Tĩnh Vân lo lắng nhìn nàng: “Lão phu nhân, người tính thế nào? Người sẽ không thật sự uống thuốc này chứ? Lý đại phu còn cố ý dận dò, nếu bị thuốc này làm tổn thương cơ thể, thì không cách nào tốt lên được.”

Tô Ngọc Dung nghe vậy cười cười: “Trẻ nhỏ chiều quá sinh hư, diễn trò thì phải diễn cho trọn vẹn, nếu không thực sự uống thuốc này vào, sợ là không thể gạt được mắt chó của bọn chúng!”

Mẫu tử Liễu thị sớm đã lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ, lại thuốc nham hiểm như vậy cũng sử dụng. Xem ra, nhất định bọn chúng đã sớm trù tính từ mấy tháng trước.

May mà đúng lúc nàng giăng bẫy, lần này có thể thu hoạch lớn rồi.

Mấy ngày sau, Phong Viễn Hoài tới Ngọc Viên thỉnh an phụ thân. Bước vào Ngọc Viên liền cảm nhận được bầu không khí áp lực. Nha đầu quét tước trong viện đều mang vẻ mặt đau khổ, không có ai vui vẻ hoạt bát. Vừa bước đến cửa phòng, nghênh đón hẳn là sắc mặt không tốt của Hòe Nhi: “Hòe Nhi, mẫu thân đâu? Ta đến thăm người với thỉnh an phụ thân.”

Về mặt Hòe Nhi buồn rầu: “Lão phu nhân đang nằm ở trong phòng, từ khi đại tiểu thư rời nhà, tâm tình của Lão phu nhân không tốt, một thời gian dài không muốn ăn cơm nên trên người không có chút sức lực, cả ngày đều nằm trong phòng.”

Phong Viễn Hoài nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, thử thăm dò hỏi: “Đã mời đại phu tới thăm bệnh chưa?”

Hòe Nhi gạt đầu: “Đã mời, đại phu nói Lão phu nhân bị cảm nắng, lại thêm ưu tư quá độ, cho nên tì vị không thông, đã kê thuốc điều trị.”

Phong Viễn Hoài nghe vậy, tảng đã trong lòng chậm rãi buông xuống. Bấy giờ mới nhắc chân đi vào, bước vào trong phòng, liền thấy lão phụ thân và lão tiện nhân đang nằm trên hai giường đối diện.

Ánh mắt hắn dừng lại trên giường Tô Ngọc Dung, chỉ thấy tóc nàng rối loạn, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt vô thần, mới nhìn vào đã thấy đáng về bệnh tật. Trong lòng hắn kích động muốn chết, lão tiện nhân này rốt cuộc cũng sắp chết rồi. Nhưng trên mặt lại bày ra vẻ mặt vô cùng lo lắng, thờ sâu đi tới trước giường, khom lưng chấp tay: “Nhi tử thỉnh an mẫu thân, sắc mặt mẫu thân dường như không được tốt, thân thể người có chỗ nào không khỏe sao?”

Tô Ngọc Dung nhìn hắn, đôi mắt suy yếu xẹt qua tia ám quang, nhẹ nhàng lắc đầu: “Chẳng qua ta không muốn ăn, không có gì lớn cả …..” Nói xong liền không kiên nhẫn xua tay: “đi thăm phụ thân con đi, mỗi ngày gần đây hẳn đều kêu to, phiền chết ta.”

Phong Viễn Hoài nghe vậy gạt đầu, thoái lui đến mép giường, đứng ở đầu giường nhìn ánh mắt chăm chăm nhìn trần nhà của phụ thân, người thấy trên người phụ thân hẳn mơ hồ tỏa ra mùi khó ngửi, hơi nhúu mày: “Phụ thân, hai ngày nay người có khỏe không?”

Phong Vu Tu không rên lấy một tiếng, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn xà nhà không nhúc nhích, trong lòng suy nghĩ: Tô Ngọc Dung bị bệnh sáu ngày, vì sao Tĩnh Vân không mời đại phu đến xem?

Phong Viễn Hoài thấy phụ thân không hé răng, cũng không kiên nhẫn hỏi han, chỉ theo thường lệ dò hỏi tiểu nha hoàn vài câu, ăn cơm như thế nào, ngủ như thế nào, hỏi xong liền đi. Trước khi đi, Phong Viễn Hoài nhìn qua bộ dạng suy yếu của Tô Ngọc Dung, ánh mắt nhảy nhót cao hứng.

Phong Vu Tu sợ rằng Tô Ngọc Dung mắc bệnh nặng. Nàng cả ngày nằm trên giường, ăn không muốn ăn, lời không buồn nói, chỉ ngày ngốc ngủ, dường như nàng vì chuyện nữ nhi rời đi mà thương tâm, nhưng nàng lại chưa từng một lần nhắc đến Thanh Thanh ….. Đến Tĩnh Vân bên cạnh nàng cũng có vẻ gì đó không ổn, cả ngày xụ mặt nhúu mày, giống như có một tảng đá đang đè nặng trên vai, sắc mặt trầm trọng.

Lại qua mấy ngày, hẳn thấy sắc mặt Tô Ngọc Dung ngày càng kém, ngày càng ít mở miệng, dường như cơm cũng không thể ăn, lại không thấy Tĩnh Vân thỉnh đại phu đến xem bệnh cho nàng, càng cảm thấy không đúng.

Giờ ngo, hẳn đang mơ màng ngủ, dường như nghe thấy tiếng khóc nức nở, mông lung mờ mắt ra, thấy Tĩnh Vân ghé vào mép giường Tô Ngọc Dung run vai khóc: “Lão phu nhân, cầu người nghe nô tỳ, mời đại phu đến xem bệnh. không thể để thân mình ngày càng suy yếu như vậy được đâu Lão phu nhân?”

Sắc mặt Tô Ngọc Dung héo hon vàng vọt nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu: “không vội, chờ thêm hai ngày, thêm hai ngày nữa …..” Bệnh không đủ nặng, tội của mẫu tử Liễu thị cũng sẽ không đủ nặng! Nếu bọn họ muốn đẩy nàng vào chỗ chết, nàng tuyệt đối sẽ không cho bọn hắn có hội trở mình!

Phong Vu Tu chau mày: Tô Ngọc Dung, người đang đợi điều gì? Như vậy vẫn kiên quyết không xem bệnh, chẳng lẽ người thật sự muốn chết?

Mặc kệ Phong Vu Tu có nghĩ hoặc thế nào, Tĩnh Vân khóc trộm ra sao, Tô Ngọc Dung vẫn không đồng ý thỉnh đại phu. Cuối cùng vào nửa đêm ba ngày sau, Tĩnh Vân gác đêm tỉnh lại, phát hiện Tô Ngọc Dung ngất xỉu, gọi thế nào cũng không tỉnh, mới vội vàng khóc lóc kêu đại phu, lại dựa theo kế hoạch, phái người chạy suốt đêm đến Tô gia mời người tới.

Tiếng ồn ào ở Ngọc Viên kinh động mọi người, Liễu thị bị nha hoàn đánh thức, vừa nghe tin nha hoàn bên Ngọc Viên khóc lóc mời đại phu, kích động cười: “Có phải tiện nhân kia sắp chết không? Có phải hay không?”

Nha hoàn gật gật đầu: “Đúng vậy di nương, Tĩnh Vân kia vốn luôn trầm ổn, tối nay lại khóc lóc như vậy, nhất định là Lão phu nhân sắp xong rồi!”

“Ha ha ha …..” Liễu thị vừa nghe liền phá lên cười, nhưng ngay sau đó liền che miệng, hai mắt mừng như điên, nhìn nha hoàn thấp giọng nói: “Mau đi kêu đại gia nhị gia, chúng ta cùng nhau đi xem kịch vui!”

Mẫu tử Liễu thị cùng Lan di nương nhanh chóng tới, vào phòng liền thấy hai mắt Tô Ngọc Dung nhắm nghiền, sắc mặt tựa như tro tàn nằm trên giường, bộ dáng cực kì giống người sắp chết!

Tâm tình Liễu thị kích động, đôi tay không ngừng vịn xoắn khăn tay, hai huynh đệ Phong Viễn Hoài trong lòng hung phấn không thôi: Lão tiện nhân này cuối cùng cũng chết, không lâu nữa, phủ đại bá tước chính là thiên hạ của hai huynh đệ họ!

Tĩnh Vân nước mắt ào ào rơi, nhìn bọn chúng đều tới đủ, lau nước mắt, đứng dậy dặn dò Hòe Nhi: “Hòe Nhi, người trông chừng Lão phu nhân, ta đi xem tại sao đại phu còn chưa tới, đang gấp gấp như vậy …..”

Nhị Lưu vội vàng chạy tới nhỏ giọng nói: “Tĩnh Vân tì tì yên tâm, nha hoàn kia ta đã cột vào phòng cũi, tuyệt đối không có vận nhất! Lý đại phu của Thọ an Đường, ta cũng nhờ huynh đệ đang tin đi mời, không bao lâu nữa sẽ nhanh chóng đến.”

Tĩnh Vân lúc này mới yên tâm, lại vội vàng trở về Ngọc Viên, đại phu đã tới, ngay sau đó người Tô gia cũng đến.

Tô đình Ninh mang theo huynh đệ cùng các nhi tử đứng ở đầu giường Tô Ngọc Dung, người một nhà Phong Viễn Hoài đứng ở cuối giường, đại phu ngồi ở mép giường, đang bắt mạch cho Tô Ngọc Dung.

Một lúc lâu, đại phu buông lỏng tay, Tô đình Ninh liền lo lắng vội hỏi: “Xin hỏi đại phu, tiểu cô cô nhà ta mắc bệnh gì vậy?”

Chương 24: Thu lưới (1)

Đại phu tuổi không nhỏ, nếp nhăn trên mặt không ít, từ mép giường đứng dậy nhìn Tô đình Ninh: “Mạch tượng của Lão phu nhân vẫn ổn định, không phải lâm trọng bệnh, có vẻ như bị cảm nắng, không có vấn đề gì lớn.”

Tô đình Ninh nghe vậy, sắc mặt vốn lạnh lùng tức khắc lại lạnh hơn ba phần: “không có vấn đề gì lớn, sao lại hôn mê bất tỉnh?”

“Điều này ...” Đại phu còn chưa nói xong, ngoài cửa liền truyền đến tiếng Hòe Nhi la lên: “Lý đại phu, người đã tới, mời người mau vào phòng.”

Một câu Lý đại phu tới, khiến sắc mặt ba mẫu tử Liễu thị tức khắc trầm trọng, người nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng mười phần khản trương.

Phong Luân Viễn vì muốn Tô Ngọc Dung thuận theo tự nhiên bị ‘bệnh chết’ đã tổn không ít tâm tư, chẳng những mua chuộc nương tử phòng bếp xếp người của mình vào, lại mua chuộc gã sai vặt ngoài tiền viện, gian lận trong khi mời đại phu. Chẳng qua không nghĩ tới, nha đầu bên cạnh Tô Ngọc Dung lại đặc lực như vậy, vừa thấy người tới không phải Lý đại phu, ngay lập tức lạng lẽ mời Lý đại phu tới.

Phong Luân Viễn nhìn sắc mặt khê biến của nương và đại ca, trong lòng hận sắt không thành thép mắng hai câu ‘nhát như chuột’. Được này vốn không dễ phát hiện, Nhậm thái y tới cũng không thể điều tra ra, bọn họ sợ gì vậy? Nghĩ thế liền ngăm ngăm trừng mắt nhìn bọn họ: Trần định! Đùng đê lộ dấu vết. Người Tô gia rất khó đối phó.

Bên hông Phong Viễn Hoài tê rần, hồi phục tinh thần, thu lại sự hoảng loạn trong lòng. Liễu thị cũng cố gắng trấn tĩnh, tận lực không nhìn người Tô gia.

Hòe Nhi dẫn Lý đại phu vào phòng, Tô đình Ninh nghi hoặc liếc mắt nhìn Tĩnh Vân, Tĩnh Vân vội giải thích: “Có lẽ do tối nay quá gấp gáp, gã sai vặt ở tiền viện cũng mơ hồ nên đã thỉnh vị đại phu này tới. Nhưng mấy năm nay, mỗi khi thân mình Lão phu nhân khó chịu đều mời Lý đại phu tới xem bệnh. Lý đại phu hiểu rõ tình trạng thân thể của Lão phu nhân, nên nô tỳ liền lên làm chủ, lại thỉnh Lý đại phu tới xem bệnh.”

Tô đình Ninh nghe vậy không chút nghi ngờ, đứng một bên nhìn Lý đại phu xem bệnh.

Lý đại phu xem mạch xong đứng lên, nhìn thoáng qua Tĩnh Vân, Tĩnh Vân khẽ gật đầu, hần lúc này mới hiểu rõ, lắc đầu ai thân nói: “May mắn người đến xem bệnh là ta, nếu đổi thành người khác, Lão phu nhân sợ là không ổn rồi.”

Lý đại phu vừa dứt lời, sắc mặt người Tô gia ngưng trọng, ba mẫu tử Phong Viễn Hoài vô cùng khiếp sợ, lòng tràn đầy hoảng loạn.

Tô đình Ninh tiến lên, lạnh giọng hỏi: “Xin hỏi Lý đại phu, rốt cuộc tiểu cô cô ta mắc bệnh gì, tại sao lại hôn mê bất tỉnh?”

Lý đại phu nghe vậy lắc đầu bật cười, nhìn hần nói: “Lần này kỳ thực Lão phu nhân không mắc bệnh.”

Nghe lời này, sắc mặt mẫu tử Liễu thị trắng bệch, thậm chí chân Liễu thị mềm nhũn suýt ngã, nếu không phải Phong Luân Viễn dìu nàng, giờ này hần nàng ta đã té ngã!

“Có ý gì?”

Lý đại phu cười cười: “Có thể xem là trúng độc.”

“Cái gì? Độc?” Nhi tử Tô đình Ninh, Tô Văn Dương vừa nghe vậy, lập tức đi lên dò hỏi: “Là độc gì? Tại sao lại nói có thể xem là trúng độc?”

Lý đại phu xua xua tay: “Nói là xem như trúng độc, nghĩa là không khác độc nhiều lắm, chẳng qua loại độc này độc tính chậm, sẽ không lập tức khiến người chết. Mà trải qua nhiều ngày tích lũy, độc tính lớn đến một mức nhất định, sẽ từ từ khiến người trúng độc dần suy sụp. Người trúng độc sẽ giống như bị cảm nắng, sau khi trúng độc cả người vô lực, không buồn ăn uống, ngực khó chịu, nặng hơn sẽ hôn mê bất tỉnh, không thể ăn uống, sau khi hôn mê một ngày thì sẽ từ từ từ vong.”

Người Tô gia vừa nghe Lý đại phu nói, ánh mắt ngay lập tức chuyển đến mấy người Phong Viễn Hoài.

Huỳnh đệ Phong Viễn Hoài, giờ phút này vô cùng hoảng hốt, nhưng là nam nhân, bọn hần hiểu rõ, bây giờ đã không còn đường lui. Nếu không muốn bị Tô Văn Dương phát hiện, chỉ có thể cương quyết không nhận, dùng khuôn mặt trấn định giả vờ ưu thương.

Nhưng Liễu thị, à là nữ nhân, tuổi cũng lớn, căn bản không giữ được tâm sự, tuy sắc mặt không biến hóa nhưng hô hấp rối loạn, tay cũng run lên.

Hết thấy không thể gạt được Tô Văn Dương. Chỉ thấy ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo của hần nhìn bộ dáng Liễu thị, trong lòng sáng tỏ, quay đầu hỏi Lý đại phu: “Khẳng định là độc?”

Lý đại phu gật đầu: “Người dùng loại độc này chắc chắn biết loại độc này đến từ Tây Bắc, ở sâu trong núi, chẳng qua sự phụ tại hạ chính là người Tây Bắc nên tại hạ mới có cơ duyên biết được, bởi vậy mới dám kết luận, Lão phu nhân chính xác bị trúng độc.”

Trúng độc!

“A a!” Phong Vu Tu khiếp sợ trùng mắt, nhìn người nằm trên giường đối diện: Tô Ngọc Dung vậy mà bị trúng độc. Là ai hạ? Vì sao lại hạ độc?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24-2: Thu lưới (2)

Trúng độc!

“A a!” Phong Vu Tu khiếp sợ trừng mắt, nhìn người nằm trên giường đối diện: Tô Ngọc Dung vậy mà bị trúng độc. Là ai hạ? Vì sao lại hạ độc?

Ánh mắt khiếp sợ của hắn nhìn một vòng trong phòng, dừng lại chỗ mẫu tử ba nguwoif Liễu thị, không nói hai tên bạch nhãn lang * nhi tử, chỉ cần nhìn bộ dáng hoảng loạn của Liễu thị, hắn cũng có thể nhìn ra manh mối.

Nghĩ đến việc bọn hắn mơ tưởng tước vị của hắn, tất cả đều đã rõ.

“A a!” Phong Viễn Hoài! Liễu thị! Vì tước vị, các người cư nhiên dám hạ độc giết người! Các người quan trọng mấy cái thứ hư danh đó vậy sao.

(Thực ra có tước vị là có rất nhiều tiền a Tước gia ơi! Các nhi tử của lão chính xác là mê tiền!)

Lý đại phu nói xong, Tô Văn Dương liền đi tới trước mặt Liễu thị, cặp mắt sâu thẳm âm u gắt gao nhìn chăm chăm nàng, trầm giọng chất vấn: “Liễu lão di nương, sao lại phát run vậy? Người có thấy lạnh lắm không?”

Liễu thị sợ tới mức cắn chặt hàm răng, nàng biết người trước mặt là ai, là Tô Văn Dương! Là cháu trai của lão tiện nhân kia! Nhậm chức Hình bộ, chuyên tra khảo thẩm vấn phạm nhân, nắm rõ việc xử án!

Phong Viễn Hoài và Phong Luân Viễn lúc này hận không thể bóp chết mẹ ruột của mình!

Nương chột dạ, sợ hãi như vậy, chẳng phải lay ông ta ở bụi này! Giờ xong thật rồi! Gạt được ai chứ không thể gạt được Tô Văn Dương.

Đều là do tên Lý đại phu này. Nếu không phải do hắn, chuyện này hoàn toàn có thể lura gạt cho qua.

Tô Văn Dương đứng trước mặt mẫu tử Liễu thị, nhìn hai huynh đệ Phong Viễn Hoài trấn định, lại nhìn bộ dáng Liễu thị sắp bị dọa đến nằm liệt kia, nhẹ giọng cười, tiếng cười khiến mẫu tử Liễu thị sồn tóc gáy: “Giữa mùa hạ, vậy mà Liễu lão di nương lại lạnh phát run, thật là kỳ lạ”

Dứt lời, Tô Văn Dương xoay người nhìn Tô đình Ninh: “Phụ thân, hiện giờ cô nãi nãi ở trong phủ bị hạ độc hôn mê bất tỉnh. Điều này chứng minh có người muốn lấy mạng cô nãi nãi. Đây là chuyện lớn, cần phải tra rõ ràng, thỉnh phụ thân tọa trấn Phong gia, không để cho bất cứ ai được ra vào, nhi tử ngay lập tức đi Đại Lý Tự lập án.”

Tô đình Ninh gật đầu, nhìn mẫu tử Liễu thị phẩy tay: “Người mau đi, có ta ở đây, một con muỗi cũng đừng nghĩ lọt.”

Tô Văn Dương nghe vậy, xoay người lại, ánh mắt sâu kín nhìn mẫu tử Liễu thị, câu môi cười lạnh: “Chỉ cần Đại Lý Tự lập án, đến lúc đó nghi phạm sẽ thuộc quyền thẩm tra xử lý của Hình bộ ta, vậy nên Phong đại nhân, nếu người không có việc gì, mời mau chóng tra ra nghi phạm trong phủ, cũng để khi ta quay lại, đỡ phí sức lực.”

(Móa! Ánh Tô Văn Dương câu môi cười. Hí hí. Tự dung liền tưởng đến anh 61 Lục Dịch Lục đại nhân trong Cẩm y chi hạ. Hihihihih)

Tô Văn Dương nói xong, liền nhanh chóng rời đi, Phong Viễn Hoài nhìn ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm mình của người Tô gia, dặn ra một nụ cười tái nhợt: “Mời các vị ngồi, ta đi tra xem người nào gan to tay trời dám hạ độc Lão phu nhân!”

Tô đình Ninh không thèm nhìn hắn, xua tay:Sau khi Phong Viễn Hoài mang theo nương và đệ đệ rời đi, ánh mắt hắn dừng lại trên khuôn mặt Tĩnh Vân: “Đừng gạt ta, mau nói!”

Mẫu tử Phong Viễn Hoài mơ mơ hồ hồ, một đường run rẩy trở về sân viện Liễu thị. Vừa vào cửa, Liễu thị liền lăn ra đất, hai nhi tử kéo nàng đến bên giường.

Phong Viễn Hoài giờ phút này vô cùng luống cuống, phần nộ nhìn Phong Luân Viễn: “Đều là chủ ý ngu xuẩn của người, nói gì mà nhỏ cò tận gốc, giờ hay rồi, Tô Văn Dương đi lập án! Chúng ta đều chờ bị bắt vào đại lao của Hình bộ đi!”

“Huynh vậy mà trách ta? Nếu không phải huynh nóng vội mong muốn tước vị, ta và nương có thể nghĩ ra chủ ý này cho huynh sao?”

Phong Luân Viễn tức đến dậm chân, biết rõ đây không phải thời điểm tranh cãi, dùng sức gãi đầu, mới nghĩ tới: “Kể duy nhất hiện nay chính là trước khi Tô Văn Dương dẫn người tới, nhanh chóng tiêu hủy được và thủ tiêu Tiểu Đào hạ được! Đại ca, giờ huynh đi triệu tập nha đầu hậu viện, làm bộ tra nghi phạm, ta đi giết Tiểu Đào, ngay trang thành nàng ta thất cô tự sát, đến lúc đó chết không có đối chứng, ta xem hắn có biện pháp gì?”

Phong Viễn Hoài cũng cảm thấy cách này dùng được, nhưng khi hai người mới bước ra sân, chuẩn bị phân công nhau hành sự, liền nghe thấy có gã sai vặt ở Ngọc Viên hô lớn: “Tĩnh Vân cô cô, mời vừa rồi ở hậu viện bắt được một nha đầu có ý đồ chạy trốn.”

Sau câu hô lớn đó, trong nháy mắt Phong Viễn Hoài chân mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất!

Tác giả có lời muốn nói: Trọng sinh đến đây, liệu có chờ mong?

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đại Lý Tự phán án

Lúc Tô Ngọc Dung tỉnh lại, trời đã sáng. Thấy chất nhĩ Tô đình Ninh xụ mặt ngồi mép giường, Tĩnh Vân thì quỳ một bên khóc đỏ hai mắt, nàng liền hiểu Tĩnh Vân không giấu được đình Ninh. Nàng cười yếu ớt, ho nhẹ một tiếng: “đình Ninh, con đã tới rồi.”

Nàng nhìn xung quanh, thấy hai chất nhĩ khác cũng ở đây, trong lòng tràn đầy ám áp: “đình Châu, đình Mậu cũng tới sao?”

Mấy chất nhĩ Tô gia vô cùng đau lòng nhìn nàng khiến nàng thật ngượng ngùng. Đời này, khi còn trẻ, các ca ca chống lưng cho nàng. Giờ đại ca đã đi, nhị ca già rồi, nàng lại có nhóm chất nhĩ chống lưng. Cả đời nàng đều y lại vào người nhà mẹ đẻ, nhờ họ chống lưng mới có thể sống đến tận bây giờ.

Tô đình Ninh nhìn bộ dáng nàng suy yếu, thở dài: “Tiểu cô cô, người hà tất phải làm vậy? Nếu muốn thu thập bọn chúng, chúng ta có rất nhiều cách, hà tất phải lấy thân phạm hiểm? Lý đại phu đã nói, độc này đi vào cốt nhục*, thân mình không thể trở về như xưa được. Người làm vậy, nếu biểu muội biết . . . nếu nhị thúc biết, bọn họ sẽ chịu đựng thế nào? Trong lòng

họ sẽ đau đớn ra sao?”

(*cốt nhục: xương thịt ấy mà . Cơ mà mị thấy dễ cốt nhục xịn hơn nên cứ để nguyên vậy!)

Tô đình Ninh nói, nước mắt không ngừng rớt xuống, tiểu cô cô của hắn, so với hắn còn nhỏ hơn vài tuổi. Cả nhà coi nàng như hơn ngọc quý trên tay. Trước nay không để nàng phải chịu chút ủy khuất nào. Nhưng từ khi gả tới Phong gia, không biết đã phải chịu bao nhiêu ủy khuất, nuốt vào mình bao nhiêu uất ức. Đôi khi hắn hận tổ phụ, vì sao năm đó không để cô cô hòa ly, hại nàng phải ở lại Phong gia, thống khổ uất ức cả đời! Về già, lại thành ra như vậy

Tô Ngọc Dung nhìn chằm chằm khóc, vội vươn tay: “đình Ninh, nước mắt nam nhân không được rơi dễ dàng, con đừng khóc, tiểu cô cô đau lòng. Còn có, chuyện của ta, con không cần viết thư nói cho biểu muội của con. Cũng đừng nói cho nhị thúc con, gạt hắn, ngăn van lặn đừng để cho hắn biết. Hắn nếu biết, tức giận xảy ra vấn đề gì, ta sẽ không tha cho con.”

Tô đình Ninh lau nước mắt, thờ sâu, hốc mắt đỏ bừng nhìn nàng gât đầu: “Con không nói cho nhị thúc, cũng không nói cho biểu muội, con đều nghe người, nhưng người cũng phải nghe con, từ giờ cẩn thận dưỡng thân thể thật tốt, mặc kệ chuyện gì, người đều phải nói cho con, đình Ninh giúp người làm”

Tô Ngọc Dung cười, vỗ vỗ tay đình Ninh, lúc này mới nhìn Tĩnh Vân cách đó không xa, nói: “Tĩnh Vân, đừng quý, mau đứng lên, cẩn thận chân bị thương.”

Tĩnh Vân không đứng dậy, chỉ không tiếng động rớt nước mắt. Tô Ngọc Dung vỗ tay Tô đình Ninh, thanh âm nghiêm khắc thêm ba phần: “Ai cho người khi dễ nha đầu Tĩnh Vân, nàng đều nghe theo lời ta, là ta bảo nàng làm như vậy, người không được phạt nàng, mau bảo nàng đứng lên.”

Tô đình Ninh nghe vậy, hướng Tô đình Mậu xua tay, để hắn đỡ Tĩnh Vân đứng dậy, Tô Ngọc Dung lúc này mới vui lên, vội vàng kêu Tĩnh Vân xuống nghỉ ngơi một chút.

Cửu Nhi bụng thuốc tới, Tô đình Châu nhận lấy, Tô đình Mậu đỡ Tô Ngọc Dung: “Tiểu cô cô, uống xong bát thuốc này nghỉ ngơi một chút rồi lại nói chuyện.”

Tô Ngọc Dung gât đầu, nhận thuốc từ trong tay của Tô đình Châu, một hơi uống cạn, lại ăn đường Cửu Nhi mang đến, lúc này mới nằm xuống, nhìn Tô đình Ninh hỏi: “Ba người các con đều ở đây, vậy việc kia ai xử lý, là Văn Dương sao?”

Tô đình Ninh gât đầu: “Tiểu cô cô, người đem vật chứng và nhân chứng đều an bài tốt, Văn Dương đem qua đi Đại Lý Tự lập án. Khi trở về, chỉ đặt cây đao lên cổ nha hoàn, nha đầu kia biết gì đều khai hết. Hiện giờ mẫu tử ba người Liễu thị đều bị Văn Dương mang đến đại lao Hình Bộ thẩm vấn, không đến ba ngày, bọn chúng cũng sẽ khai.”

Tô Ngọc Dung nghe vậy gât đầu, ánh mắt dừng lại trên giường đối diện, nhìn cặp mắt Phong Vu Tu chăm chú nhìn mình, mặt nàng không biểu cảm, hướng huynh đệ Tô đình Ninh vậy tay: “Vụ chuyện này giao cho Văn Dương làm, các con về trước, nhị ca nếu biết các con đều ra ngoài, nhất định hoài nghi. Nơi này của ta đã có Tĩnh Vân và Hòe Nhi, sẽ không có gì xảy ra đâu.”

Tô Ngọc Dung không yên tâm, lắc đầu: “Tiểu cô cô, hiện giờ người hành sự quá mức lỗ mãng. Ta không yên tâm để người một mình ở Phong gia, để nha đầu Sở Sở ở đây bồi người mấy ngày, ta cũng yên tâm”

Tô Ngọc Dung nghe vậy bắt đầu đi gât đầu: “Vụ để Sở Sở tới, chờ việc này xong xuôi, thân mình ta tốt lên, ta để con mang nàng về nhà.”

Tô đình Ninh thấy Tô Ngọc Dung thỏa hiệp, mới mang theo các đệ đệ ra về, đến đại môn Phong gia, Tô đình Ninh xoa bóp ấn đường, nhìn Tô đình Mậu: “Tam đệ, đi Hình Bộ xem Văn Dương, nói với hắn chúng ta muốn ba mẫu tử cùng cung khai*, một kẻ cũng không bỏ qua.”

(*cung khai: Thạt ra mị cũng không hiểu rõ lắm, không biết là lấy khẩu cung hai là dùng cung hình để cho mấy má Liễu thị khai nữa. Nên mị mạnh dạn lại để nguyên gốc).

“Đại ca, ta đã hiểu, ta giờ đi ngay.”

Đại lao Hình Bộ, trên vách tường thông đạo treo vài chiếc đèn mờ nhạt, chiếu rọi đại lao vốn u ám, càng khiến đại lao thêm thâm trầm làm cho người sợ hãi.

Ở một chỗ trong thông đạo, không ngừng truyền đến tiếng kêu thê thảm của nam nhân, thanh âm hỗn loạn khóc la xin tha của phụ nhân.

Tô Văn Dương ngồi trên ghế trong phòng giam, nhìn ba người mẫu tử cách đó không xa cả người đầy vết roi, trầm giọng hỏi: “Liễu thị, ta hỏi người thêm lần nữa, chuyện hạ độc tiểu cô nãi nãi của ta, các người đã chuẩn bị như thế nào? Ai ra chủ ý, ai mua độc dược, ai an bài nha hoàn, một chữ cũng phải nói rõ ràng cho ta.”

Liễu thị chịu mười mấy roi, thân mình thương tích, tuổi già thân mình vốn đã không chịu nổi tra tấn như vậy, nàng ta đau đến đầu đầy mồ hôi, run rẩy mở miệng trả lời: “Là chủ ý của một mình ta, không liên quan gì đến hai nhi tử của ta hết, chủ ý là ta ra, độc dược là ta mua từ tay của một lang trung giảng hồ, nha hoàn cũng do ta an bài. . .”

Tô Văn Dương lắc đầu, cặp mắt lạnh lẽo, không kiên nhẫn nhìn bọn họ, hướng ngục tốt xua tay, hai tên ngục tốt liền lôi Phong Luân Viễn cột trên giá, lột áo của hắn, Phong Luân Viễn sợ đến mặt trắng bệch, không ngừng kêu: “Các người muốn làm gì? Các người, cư nhiên dám lạm dụng tư hình . . .”

Tô Văn Dương cười âm trầm, đứng lên, đi đến trước mặt hắn, ánh mắt chăm chọc: “Hình Bộ là địa bàn của ta, người là nghi phạm ta bắt tới, bắt luận ta dùng hình phạt gì với người cũng đều là vì thẩm án, ai bảo người không thành thật cung khai, một hai rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Dứt lời, Tô Văn Dương chậm rãi lui lại phía sau, nhìn bộ dáng mặt như tro tàn của Phong Luân Viễn, hướng ngục tốt nháy mắt, ngục tốt kia liền cầm lấy một chiếc bàn ủi đã được nung hồng ở chậu than, Phong Luân Viễn vừa thấy, tức khắc kêu lên: “Tô Văn Dương người muốn làm gì? Người không được phép làm vậy, người không thể . . . A!!!!”

“Xuy ~~~~” một thanh âm vang lên, mùi thịt cháy khét bay ra, tiếng kêu thê thảm của Phong Luân Viễn vang vọng khắp đại lao.

Liễu thị sợ hãi khóc lóc, Phong Viễn Hoài sợ tới mức không bò đứng dậy được. Mắt thấy ánh mắt Tô Văn Dương nhìn hắn như nhìn một xác chết, rốt cuộc hắn không nhịn được sự sợ hãi trong lòng, cao giọng kêu: “Ta khai ta khai. . .”

Hai ngày sau, trong kinh thành ồn ào huyền ảo Đại Lý Tự đã phán án.

Phong Viễn Hoài vì tước vị, liên hợp với mẫu thân cùng đệ đệ, hạ độc mưu hại chủ mẫu, tội ác tày trời, phán hai huynh đệ lưu đầy Lương Châu hai mươi năm, tòng phạm Liễu thị hạ ngục.

Trong kinh mọi người đều ồn ào, ngày xưa bá tước phủ phong quang vô hạn, chỉ sau một ngày, hoàn toàn suy sụp.

Ba ngày sau, thê nhi của hai huynh đệ Phong Viễn Hoài còn quỳ khóc ở ngoài cửa Ngọc Viên. Tô Ngọc Dung dựa vào đầu giường, bị ồn ào đến đau đầu, liền nói với nha đầu Sở Sở: “Đi, nói cho các nàng, nếu còn tiếp tục muốn đến Ngọc Viên nháo loạn, bạc trong phủ cùng với gia sản, một xu các nàng cũng đừng nghĩ muốn, ta sẽ đem toàn bộ tiền nộp vào quốc khố.”

Sở Sở cười hì hì, xách váy chạy ra ngoài.

Tô Ngọc Dung đau đầu nhắm mắt, lại mở ra, nhìn Phong Vu Tu ở giường đối diện, chống thân mình suy yếu, chậm rãi xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hận ta sao?

Lý đại phu nói, loại được này, một khi thân mình đã bị thương, thì không có cách nào kháng phục như cũ, chỉ có thể chậm rãi từ từ điều dưỡng, có thể kéo dài ngày nào hay ngày ấy.

Chẳng qua nàng không muốn kéo dài làm gì, nàng không muốn sống nữa.

Hiện giờ nữ nhi ở nhà chồng trôi qua rất tốt, nhị ca đã có chất nhi chăm sóc, nàng cũng yên tâm, trong lòng nàng cũng không còn gì vướng bận.

Cho nên dù biết rõ độc được kia sau khi uống rất nhanh sẽ chết, nàng cũng vẫn uống, nàng không muốn cố điều dưỡng kéo dài hơi tàn, nàng sống đủ rồi.

“A a ...” Phong Vu Tu nhìn nàng suy yếu đến mức không thể động còn muốn lại đây, tâm tình bức bối: Đại phu nói người cần nằm nghỉ ngơi, người còn đi tới đây làm gì, người nếu muốn đánh ta, qua mấy ngày nữa, thân mình có sức lực chút lại đến đánh, ta tạm thời không chết được, chờ người đến đánh đây.

Tô Ngọc Dung ôm ngực, há miệng thở dốc, thật vất vả dịch đến giường Phong Vu Tu, cũng không còn sức mà ngồi trên mép giường của hắn, liền ngồi trên sàn nhà, dựa vào thành giường, hai mắt mệt mỏi nhìn hắn, thở dốc hồi lâu, mới khôi phục được chút sức lực, hướng hắn cười: “Hận ta sao?”

“A ...” Phong Vu Tu cố gắng xoay đầu nhìn nàng, sắc mặt vàng vọt như vậy, đầy mắt đầy tơ máu như vậy; không hận người, không có gì để hận người cả, là bọn chúng lòng muông dạ thú, bọn chúng dám hạ độc người, là bọn chúng sai, bọn chúng đáng bị lưu đày, đáng bị bỏ tù, đáng không được chết từ tế ... Hơn nữa sự tình đã vậy, người nói lời này có ý gì chứ

Ánh mắt Phong Vu Tu phức tạp, Tô Ngọc Dung nhìn hắn, trào phúng cười, vì mẫu tử Liễu thị thương tâm sao?

Ha ha Cũng phải, nữ nhân và hài tử hắn đau sủng* nửa đời người, hiện giờ kẻ thì lưu đày, kẻ thì trong ngục tù, không một kẻ nào có kết cục tốt, hắn đích thực nên thương tâm.

**đau sủng: đau lòng, sủng ái.*

Tô Ngọc Dung cười cười, lại thở dài: “Người hận ta mới tốt, ta chính là muốn người hận ta, muốn người cảm nhận được, hận một người nhưng lại không thể làm gì được hắn sẽ có tư vị gì. Tựa như ta, hận người cả đời, nhưng lại không thể ở Phong gia cả đời, không thể rời đi, trốn cũng không thoát, vừa thống khổ vừa bất đắc dĩ.”

“A a ...” Phong Vu Tu há miệng kêu: Ta không phải kẻ không phân biệt được thị phi, chuyện này bọn chúng bị trừng phạt là đúng tội, không có gì để hận cả.

Tô Ngọc Dung nhẹ ho khụ khụ hai tiếng, nhìn hắn cười: “Kỳ thật, ta vốn dĩ không tính toán hạ tử thủ với bọn họ, ta còn nghĩ, lưu lại mạng chó cho chúng, khiến chúng nhín tước vị lại không chiếm được, để chúng nếm thử tư vị câu mà không được. Chả qua bọn chúng quá nóng vội, muốn tước vị, muốn tôn vinh. Ta phi. Bọn chúng vốn không xứng.”

“Bọn chúng đức hạnh không tốt, phẩm hạnh quá kém, tước vị này giao cho bọn chúng, đối với công huân mà lão thái gia lập được chính là vũ nhục, ta liền nghĩ cho chúng cơ hội, thử một chút, nhưng không nghĩ, bọn chúng thật đúng là muốn ta chết.”

Tô Ngọc Dung nói, để sát mặt vào Phong Vu Tu, nhìn ánh mắt phức tạp của hắn, suy yếu lại vui sướng cười cười: “Cho nên ta liền thuận nước đẩy thuyền, giăng sẵn lưới, tại lúc bọn chúng gấp gáp khó khăn lòng muốn chui vào lưới, ta liền một mẻ tóm gọn! không lưu tình chút nào!”

“Mẫu tử ba người bọn chúng, ý vào người chống lưng, khiến ta ngột ngạt cả đời, đến già lại còn muốn giết chết ta, nghĩ hay lắm! Khi còn trẻ, nếu không phải ta bận tâm thanh danh nhà mẹ đẻ, nếu không phải thấy nữ nhi ở nhà chồng khá tốt, hôn sự của nàng trôi qua tốt đẹp, ta sớm đã cùng các người cả chết lưới rách, còn phải chờ đến giờ sao?”

“A” Phong Vu Tu nhìn nàng, miệng lệch chảy ra nước miếng: Đúng vậy, với cái tính thói của người, nếu hôn sự của nữ nhi không tốt đẹp, sợ là người sớm đã một đao giết chết ta.

Tô Ngọc Dung có chút mệt, ôm ngực dựa vào giường, qua một lúc mới nói: “Hiện giờ thân mình ta như vậy, nghĩ đến cũng không sống được mấy ngày, vừa lúc ta cũng chán sống”

Nàng nói, nhìn hắn hơi trừng lớn đôi mắt, cười nhạo nói: “Nhìn thấy ta muốn chết, người vui vẻ như vậy, sớm biết vậy, ta liền bớt uống thuốc kia, sống lâu hơn mấy ngày, cho người tức chết.”

“A a! : Phong Vu Tu kêu lên: Ta không vui vẻ, ta không ngóng trông người chết, chúng ta đều cả đời, người chết, thừa lại một lão già như ta, nhàm chán biết bao.

Tô Ngọc Dung nhìn hắn, gương mặt tươi cười dần thu liễm: “Phong Vu Tu, cả đời này, ta hận người, người chán ghét ta, kỳ thật cả hai đều khổ sở. Ta cũng nghiêm túc nghĩ, người đem Thanh Thanh của ta gả xa hai mẹ con chúng ta chia lìa nhiều năm, ta đem mẫu tử Liễu thị hạ ngục lưu đày, khiến Phong gia các người cô đơn như vậy. Xét cho cùng, kỳ thật xem như hòa nhau.”

“Người hại ta cả đời, ta hại con cháu của người, ai cũng không được tốt đẹp, lưỡng bại câu thương, ha ha ha”

Phong Vu Tu nhìn nàng, trong lòng trầm xuống: Đúng vậy, lưỡng bại câu thương.

Khi Tô Sở Sở vào phòng, liền nhìn thấy tiểu cô nãi nãi ngồi trên mặt đất, khiếp sợ vội vàng chạy tới đem nàng nâng lên: “Ai da, tiểu cô nãi nãi, chỉ trong chốc lát con không ở bên người, người liền vắng bầy! Người đến trước giường lão già này làm gì? Người muốn đánh hắn thì cứ nói cho con, con giúp người đánh hắn, hà tất người phải tự mình động thủ?”

Tô Ngọc Dung nhìn tiểu nha đầu hoạt bát, vẻ mặt bất đắc dĩ cười, nằm trở lại giường: “Đừng lo lắng, ta còn không đến mức bất động, nhưng còn con, bên ngoài đã xử lý tốt rồi?”

Tô Sở Sở gật đầu, cười với Tô Ngọc Dung, giúp nàng bóp chân, lúc này mới nói: “Con đem nguyên văn lời người nói với các nàng, chính là các nàng vẫn cố quý khốc, con liền dứt khoát kêu lão quân gia đem một rương trân bảo trong phủ tới trước mặt các nàng, đập hết nát như, các nàng thấy con thật sự làm, khốc cũng không dám khốc, tất cả đều lăn! Thiếu chút nữa cười chết con!”

Tô Ngọc Dung nghe vậy cũng vui vẻ, giờ tay chọc nàng ót: “Người cái nha đầu chết tiệt này, gian xảo giống hệt cha người!”

“Nhân gia làm chuyện xấu còn không phải vì tiểu cô nãi nãi ngài sao, không được, hôm nay nhân gia chịu ủy khuất, bữa trưa nay nhất định ăn nhiều thêm hai chén cơm.”

“Ăn ít một chút, sắp ăn thành tiểu trư”

Tô Sở Sở ở Phong gia một tháng, Tô Ngọc Dung liền đưa nàng trở về, cô nương lớn, nên học thêu của hồi môn, học chương gia, sao có thể luôn bồi một bà già như nàng.

Tô đình Ninh tự mình tới xem, xác định giờ nàng ở Phong gia không ai dám làm khó nàng, thân mình cũng tốt kên, lúc này mới yên tâm.

Thời gian trôi mau, từ giữa hè tới đầu đông, Tô Ngọc Dung đã thu được hai phong thư của nữ nhi, một phong báo bình an, một phong báo tình hình gần đây. Khi hồi âm, nàng chọn một vài chuyện thú vị, chuyện trong nhà cũng chuyện thân mình, một chút cũng không đề cập, đại hôn của cháu ngoại sắp tới, nàng cũng không muốn làm nữ nhi lo lắng.

Ngày hôm nay, thê tử của Phong Viễn Hoài và Phong Luân Viễn lại tới, nói muốn thỉnh an, không cho vào phòng nhưng cũng không chịu đi mà luôn quỳ gối bên ngoài. Đã hơn một tháng, cơ hồ mỗi ngày các nàng đều tới, trời đông giá rét, hôm nay bên ngoài trời còn có tuyết rơi, Tô Ngọc Dung không nhẫn tâm để các nàng quỳ, không bao lâu liền gật đầu, để Tĩnh Vân dẫn bọn họ vào.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tô Ngọc Dung nguy hiểm

Hai tí muội đều làm dâu, quỳ bên ngoài trong chốc lát, trên mặt bị gió thổi đỏ bừng, trên vai mang theo bông tuyết, hốc mắt cũng hồng, vừa tiến vào, liền quỳ gối trước giường Tô Ngọc Dung khóc lóc nỉ non: “Mẫu thân, người rốt cuộc cũng chịu nhìn chúng con dâu, người nghe bọn con nói mấy câu!”

Tô Ngọc Dung nằm trên giường, nhìn hai mắt các nàng gật đầu: “Có gì muốn nói liền nói đi, hiện giờ hai tên tai họa kia bị lưu đây, lưu lại các người cô nhi quả phụ cũng rất đáng thương, nếu có thể thỏa mãn các người, ta đều sẽ cố gắng bù đắp. Chẳng qua hai người kia vừa đi, thật đúng là không biết có thể trở về không?”

Tô Ngọc Dung vừa nói xong, trong lòng hai vị con dâu kia đau như dao cắt, hận không thể đi lên bóp chết lão thái bà này, nhưng vì tướng công của mình, vẫn cố gắng thành thật quý: “Mẫu thân, con dâu biết, tướng công bị lưu đây là do bọn họ làm sai, chẳng qua Chẳng qua lưu đây Lương Châu thực sự quá xa!”

“Lương Châu vốn là nơi đất đai cằn cỗi, là vùng đất thê lương, lạnh lẽo, tướng công của chúng con luôn cảm y ngọc thực, sao có thể chịu được những nỗi khổ đó? Sẽ chết ở nơi đó mất! Cầu xin Lão phu nhân khai ân, mong người nghĩ biện pháp để tướng công của chúng con không cần lưu đây quá xa, cho dù là Vũ Châu, Thông Châu đều được. Chúng ta cũng biết bọn họ hại Lão phu nhân, nhưng nếu Lão phu nhân nguyên ý khai ân, con dâu nguyện ý ngày ngày quỳ trước giường hậu hạ!”

Hai nữ nhân quỳ gối đầu giường khóc lóc thương tâm, Phong Vu Tu nhìn các nàng, khóe miệng run rẩy: Đứng khóc, cũng đừng cầu, bọn chúng hai tên độc sách, đẩy mình nhân nghĩa lễ trí, lại có thể làm ra việc thương thiên hại lý như vậy, chúng tò trong lòng bọn chúng không hề có lương tri! Người không có lương chí, nên chịu khổ mài giũa. Lương Châu, khổ hân thi sao? Đều do bọn chúng làm sai, đáng lý phải nhận hình phạt!

Như hấn, đối với nữ nhi không tốt, lạnh nhạt với nữ nhi nửa đời, đến già hấn cũng phải ném tư vị bị nữ nhi đối xử lạnh nhạt.

Cái này gọi là nhân quả luân hồi, ông trời có mắt!

“Lão phu nhân, cầu người, con dâu dập đầu cầu xin người.” Hai nữ nhân vừa nói vừa khóc vừa kêu vừa dập đầu.

(Haha, thực ra mị đang nghĩ: Năng suất dữ, làm được nhiều việc cùng lúc quá vậy?????)

Tô Ngọc Dung đưa mắt ra hiệu Tĩnh Vân nâng hai nàng dậy. Thế nhưng hai nàng cố chấp quỳ gối bức bách cầu xin Tô Ngọc Dung, dứt khoát không chịu đứng lên.

Tô Ngọc Dung thờ dãi: “không nói đến hiện giờ hai người bọn chúng lên đường đi rất xa rồi. Chỉ nói đến việc bọn chúng hạ độc ta, các người cũng biết đã kinh động đến hoàng thượng. Đường kim thánh thượng đề cao nhất nhân hiếu, sau khi biết việc này vô cùng tức giận. Ngài tự mình xem xét hồ sơ vụ án, giám sát Đại Lý Tự tra án, phán quyết lưu đây Lương Châu.”

Nàng nói, ánh mắt bình tĩnh dừng trên người hai nàng: “đi Lương Châu là thánh ý, đừng nói đến ta, ngay cả Lão Tước gia có cầu xin, chuyện này cũng không có cách cứu vãn. Nên các người hiện giờ đến cầu xin ta cũng vô dụng, còn không bằng đi chùa miếu cầu xin Bồ Tát.”

“Còn nữa, hiện giờ thân mình ta không tốt, về sau chuyện trong phủ liền để hai người các người quản. Qua hai ngày, ta sẽ để lão quân gia đem chìa khóa nhà kho, sổ sách, gia sản đều giao cho hai người. Nếu không có chuyện khác, các người mau trở về viện, ta mệt mỏi!”

“Mẫu thân, Lão phu nhân ... Thật sự không có cách nào sao?”

Tô Ngọc Dung lắc đầu: “Thánh ý không thể trái.”

Hai nữ nhân về mặt tuyệt vọng ra khỏi đại môn Ngọc Viên. đi phía trước, tức phụ lão đại Trần Thị gợn tay xoa ấn đường, thờ dãi nói: “Xem ra, thực sự không có cách nào”

Tức phụ lão nhị Dương thị khóc lóc gật đầu: “Thánh ý, ai dám làm trái? Bây giờ, cũng chỉ có thể cầu Bồ Tát phù hộ bọn họ có thể trở về.”

Trần thị nghe vậy, trong lòng phẫn nộ: “Nếu không phải lão ác bà đó không chịu giao ra tước vị, tướng công sao đến nỗi phải ra hạ sách này? Còn liên lụy tới nhị đệ ... Đệ muội, chúng quy lại phụ thê chúng ta thật xin lỗi các người ... Sau này không có nam nhân ở nhà, ta và người chỉ có thể nương tựa lẫn nhau!”

Dương thị gật đầu, ánh mắt sâu kín nhìn về phương xa: “Chỉ mong bọn họ có thể trở về....”

Dương thị trở lại viện, liền thấy nhị tử một thân thương thế trở lại, tức khắc liền rót nước mát, vội vàng hỏi: “Con ta, tại sao con lại bị thương? Bọn chúng lại khi dễ con sao?”

Phong Hoa Trung gật đầu, đôi mắt phẫn hận hồng lên: “Những tên đó, ranh rồi liền mắng ta là gian nịnh, khi phụ tử không có ở đó thì cùng nhau đánh con, một đám ... Một ngày nào đó, con sẽ giết chết bọn chúng!”

Dương thị nghe vậy, ôm nhị tử mười hai tuổi khóc: “Nhị tử đáng thương của ta, tất cả đều do lão thái bà đáng chết đó mà ra, nếu nàng sớm giao ra tước vị, cha người sao đến nỗi có kết cục như ngày hôm nay!”

Phong Hoa Trung nghe vậy, khuôn mặt vẫn còn vết máu ở khóe miệng bỗng nhiên hung ác, đứng vậy, tất cả là do lão thái bà đó sai! Dựa vào cái gì ta lại phải gánh chịu tất cả! Dựa vào cái gì mà người chịu đánh phải là ta!

Đêm, gió lạnh gào thét ngoài cửa sổ, trong ngoài Ngọc Viên đều tối tăm yên tĩnh, Tĩnh Vân canh giữ ở mép giường Tô Ngọc Dung, trên mặt đất trải chăn, nàng dựa vào gần bếp lò sưởi, tùy thời hầu hạ Tô Ngọc Dung đi tiêu đêm.

Trong phòng chỉ có một cây nến chiếu sáng, rất tối tăm, cửa phòng không tiếng động mở, một bóng hình lên vào phòng.

Phong Hoa Trung tay chân nhẹ nhàng chậm rãi tiến đến trước giường Tô Ngọc Dung, nhìn lão thái bà trên giường, hung ác cắn răng, từ từ nâng chủy thủ lên!

Phong Vũ Tu ban ngày ngủ nhiều, đến buổi tối cũng không buồn ngủ, hân mơn hồ cảm thấy gió lạnh lùa vào phòng, liền chậm rãi mở mắt, ai ngờ, vừa liếc mắt một cái liền thấy trước giường đối diện, bóng dáng một người đang giờ chủy thủ.

“A a a!!!” Hân lập tức kêu lớn: Tô Ngọc Dung nguy hiểm!

Phong Hoa Trung không nghĩ tới đánh thức tổ phụ, tiếng kêu khiến hân sợ đến mức chân mềm nhũn, nhưng ánh mắt vẫn dừng ở cặp mắt mang theo kinh ngạc cùng sợ hãi, phần nộ dâng lên đỉnh đầu, trong lúc Tĩnh Vân hét chói tai, chủy thủ trong tay hung hăng đâm xuống.

“A!” Tô Ngọc Dung đau đến ngất đi.

“A a a!” Phong Vũ Tu kêu to: Người đâu, mau tới!

“Phong Hoa Trung! Người cư nhiên dám hành thích Lão phu nhân, ngươi muốn chết đúng không?” Tĩnh Vân kinh hoàng hét chói tai, một chân hung hăng đạp văng Phong Hoa Trung!

Phong Hoa Trung nhìn Tô Ngọc Dung trên vai chảy máu bị đau đến ngất xỉu, cả người liền run rẩy. Trong lúc nhào vào phòng, nghiêng ngã lao đảo bỏ chạy!

“Lão phu nhân! Lão phu nhân! Mau đi mời đại phu!” Tĩnh Vân lớn tiếng khóc kêu, cầm khăn không ngừng lau máu trên vai Tô Ngọc Dung, tay run run sợ hãi.

Lý đại phu rất nhanh đã tới, nhìn chủy thủ cắm trên vai, mày nhíu chặt, lại gọi người suốt đêm mời ba đại phu tới cùng nhau thương nghị, mới dám rút chủy thủ ra. Vì chậm trễ thời gian, Tô Ngọc Dung chảy máu thấm đầy giường, trên mặt đất đầy huyết tích.

Phong Vũ Tu trừng lớn mắt nhìn vết máu, lại nhìn Tô Ngọc Dung ngủ say không tỉnh, trong lòng chưa bao giờ hoảng loạn đến thế: Tô Ngọc Dung, ngươi sẽ không chết, nhất định không

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Có lẽ ... Đại nạn sắp đến

Người Tô gia nhanh chóng đến, biết Tô Ngọc Dung bị Phong Hoa Trung đâm, Tô gia vô cùng tức giận. Ngay lập tức phái Tô Văn Dương lục soát trong ngoài thành lòng bắt Phong Hoa Trung. Trần thị biết tin rời từ sau khi ám sát Lão phu nhân không thành đã bỏ trốn, sợ đến ngất đi, được người cứu tỉnh lập tức đến Ngọc Viên quỳ.

Tô Ngọc Dung hôn mê ba ngày mới tỉnh lại, trên mặt không chút huyết sắc. Mở mắt, lại chớp mắt, thậm chí nàng còn không nhìn rõ người bên cạnh.

Tô đình Ninh giữ chặt tay nàng, hai mắt sưng đỏ, lời nói như nghẹn lại: “Tiểu cô cô, cuối cùng người cũng tỉnh ... Nếu người không tỉnh lại, ta liền đi chém cái đầu chó của tên súc sinh kia.”

Tô Ngọc Dung suy yếu nói không nên lời, bà vai vô cùng đau, nhìn Tô đình Ninh nhẹ mở miệng thều thào: “Đừng Khụ khụ”

đang ở bên quỳ ba ngày ba đêm, không ăn không uống, Trần thị khuôn mặt tiêu tụy nghe vậy liền khóc kêu: “Con dâu đa tạ Lão phu nhân, đa tạ Lão phu nhân khoan thứ* cho nghiệp tử, đa tạ Lão phu nhân”

**khoan thứ: chắc là khoan dung tha thứ đi*

Tô đình Ninh nghe tiếng khóc kêu phần nộ quay đầu nhìn Trần thị, rống giận: “Tiểu cô cô ta thiện tâm, nhưng ta không phải người tốt! Nhi tử súc sinh của ngươi tuổi còn nhỏ vậy mà đã độc ác giết hết cha hân, nếu không giáo huấn hân, về sau nhất định gây họa tứ phương! Văn Dương, ngay lập tức tróc nã tiểu súc sinh kia về quy an, ở trong tù cũng không để hân trời qua dễ dàng, con đi, để hân ném thư nỗi đau dao đâm đến xương!”

“Đại phụ thân, nhi tử đi ngay!”

Trần thị nghe vậy lập tức bỏ lại, túm áo choàng của Tô đình Ninh, khóc tê tâm liệt phế: “Tô đại nhân, Tô đại nhân, ta cầu xin ngài, ta chỉ có duy nhất một nhi tử, duy nhất một nhi tử, cầu ngài giữ lại cho hân một mạng, van cầu ngài!” Trần thị vội vàng dập đầu.

Tô đình Ninh một tay kéo lại áo choàng, phần nộ nhìn Trần thị: “Tốt nhất là ngươi nhanh chóng rút khỏi Ngọc Viên, nếu còn tiếp tục ở đây kêu khóc không ngừng, ta lập tức sai người chém bay đầu tiểu súc sinh kia!”

Trần thị không dám lớn tiếng khóc, chỉ dám thút thít, nhưng kiên quyết không đi, quỳ gối dập đầu trước giường Tô Ngọc Dung, đến mức trầy da chảy máu.

Tô Ngọc Dung không đành lòng nhìn, vỗ tay Tô đình Ninh: “Thôi, bảo Văn Dương giáo huấn hân một chút, giữ lại mạng cho hân, không phải ta vẫn chưa chết sao?”

“Tiểu cô cô! không thể nuông chiều tên súc sinh đó! Nếu không tương lại chắc chắn làm hại tứ phương!”

Tô Ngọc Dung thống khổ cau mày suy yếu nói: “Suy cho cùng hân vẫn chỉ là hài tử, dọa một lần là xong ... Ta mệt rồi”

Tô đình Ninh thấy Tô Ngọc Dung đau đến không thể nói chuyện, giận dữ trừng mắt Trần thị: “Tiểu cô cô thiện tâm, nguyện ý giữ lại mạng cho nhi tử ngươi, ngươi vừa lòng chưa?”

Còn không mau cút đi!”

Trần thị nghe vậy, lập tức lau nước mắt, kéo thân mình mồi mết đến Hình bộ đại lao.

Tô đình Ninh nhìn Tô Ngọc Dung mệt mõi hôn mê, thở dài, xoa huyết Thái Dương đứng dậy, đang chuẩn bị đi nghỉ một lát, liền quay người đến trước giường của Phong Vu Tu, nhìn cặp mắt hần mang theo nhiều đau thương đang nhìn tiểu cô cô chăm chăm, bèn hừ lạnh một tiếng: “Lão già kia, ngươi khiến cô cô ta cả đời thương tâm khổ sở. Bây giờ nhi tử của ngươi hạ độc cô cô ta, tôn tử của ngươi đâm cô cô ta bị thương. cô cô ta đúng là xui xẻo tám kiếp mới gặp phải một nhà ngươi! Ta thật hận không thể một đao chém chết ngươi!”

Phong Vu Tu nghe vậy, ánh mắt nhìn Tô đình Ninh a a hai tiếng: Đúng vậy, ta sinh ra nhi tử độc ác, nhi tử độc ác sinh ra tôn tử độc ác, đầu sỏ gây ra tất cả tội ác kỳ thật là ta ... Ngươi mau giết ta đi, ta không có một câu oán hận.

Tô đình Ninh nhìn bộ dạng thấy chết không sòn của hần, hừ lạnh: “Muốn chết? Muốn giải thoát? Phi! Nằm mơ! Ta sẽ không vì ngươi mà làm bẩn tay Tô gia ta!”

Tô Ngọc Dung bị thương, chảy quá nhiều máu, hơn nữa nàng vốn bị trúng độc, thân mình suy yếu, vào đông miệng vết thương lại khép lại chậm, nàng phải đau khổ nằm trên giường ngày ngày điều dưỡng, thật muốn chết sớm chút.

Người Tô gia bên kia sợ bên này lại xảy ra biến cố gì, thay phiên đến hầu hạ, cho đến tận khi Tô Ngọc Dung có thể miễn cưỡng ngồi dậy, mới bảo bảo họ về.

Nhà mẹ đẻ bên trên có phu thê nhị ca lớn tuổi, dưới còn một đồng lứa nhỏ cần người chăm sóc. Sao có thể để họ ngày ngày trông coi chỗ nàng, thượng triều xử lí công vụ xong lại phải về trông nàng, cứ như vậy sao có thể chịu nổi

Phong Vu Tu nhìn Tô Ngọc Dung, suy yếu lại thống khổ ho khan, trong lòng hần bức bối sôi ruột: Lão thái bà này, mỗi ngày uống thuốc đều một hai phải uống ít hai ngụm, khó trách thân mình mãi không tốt, so với hài tử ba tuổi còn không nghe lời bằng.

Tô Ngọc Dung lười liếc mắt nhìn hần, cũng không có sức lực đi hành hạ hần. Mỗi ngày trôi qua, bản thân tồn tại đều rất mệt, căn bản không có chút tâm sức nào để ý đến hần.

Ngược lại, mỗi ngày trôi qua, thời gian Phong Vu Tu nhìn nàng ngày càng nhiều.

Nhiều lúc hần nghĩ, nếu khi còn trẻ, tính tình nàng có thể không kiêu căng như vậy, bản thân có thể không cao ngạo tự đại như vậy, có thể chịu đựng đối phương thêm một chút, khoan dung thêm một chút thì đến khi về già liệu hai người có phải sẽ không rơi vào tình cảnh đáng thương cừu hận lẫn nhau?

Nếu tình cảm của bọn họ không có trở ngại, nàng lại sinh một nhi tử, giống như nàng thị phi rõ ràng, thiện tâm rộng rãi, trung hậu hiếu thuận, nàng cũng không đến mức như bây giờ, tuổi cao, bệnh nằm trên giường, bên người không có một người thân có thể tin tưởng

Hần là nam nhân, chủ nhân của một nhà, cùng với thế tử tranh đấu cả đời, hần cũng sai

Nhưng Tô Ngọc Dung lại không biết hần hối hận, không biết hần thấy thẹn trong lòng, chỉ nghe hần kêu ‘a a’, mí mắt cũng không muốn động.

Tĩnh Vân vào phòng, bỏ thêm than vào lò xông mới đi đến trước giường, rót một ly trà ấm, bưng đến Tô Ngọc Dung đang ngày một suy yếu, càng ngày càng không muốn hoạt động: “Lão phu nhân, uống một chút trà đi!”

Tô Ngọc Dung đã cực kì hư nhược, thần sắc phảng phất như bị than đen bao phủ, hai mắt vẫn đục, hướng Tĩnh Vân nhẹ lắc đầu: “không khát!”

Tĩnh Vân thở dài, để chén trà một bên, dém lại chăn cho nàng, lúc này mới nhìn nàng chậm rãi mở miệng: “Đêm qua, Liễu thị đã chết.”

Tô Ngọc Dung vừa nghe, mệt mõi sắp nhắm mắt lại chậm rãi mở, ánh mắt rất bình tĩnh: “Đã chết rồi sao, tang sự của nàng giao cho hai con dâu tổ chức đi.”

Tĩnh Vân gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Tô Ngọc Dung bây giờ mới nhìn lão già bên giường đối diện, híp mắt cười, thanh âm khàn khàn: “Lão già đáng chết, ái thiếp của ngươi đã chết, thương tâm sao?”

Phong Vu Tu nhìn nàng, không rên một tiếng: không thương tâm, không sớm thì muộn mỗi người đều phải chết.

Tô Ngọc Dung thấy hần không thương tâm cũng không kêu to, lắc đầu thở dài: “Tốt xấu gì cũng là nữ nhân bên ngươi nửa đời, người chết mà ngươi một giọt nước mắt cũng không rơi, thật là bạc tình.”

“.....” Phong Vu Tu lệch miệng run rẩy: Bạc tình thì bạc tình, dù sao người cũng đã mất.

“Khụ khụ” Tô Ngọc Dung lại ho, từ sau khi bị thương, thân mình nàng vô cùng suy yếu, không chịu nổi bất cứ ốm đau nào, tùy tiện nhiễm phong hàn, liền ho cả đêm không ngủ nổi.

Phong Vu Tu nghe nàng ho khan không ngừng, uống thuốc cũng không tốt lên, tâm tình phức tạp, hần ý thức được nàng có lẽ ... Đại nạn sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tô Ngọc Dung chết

Hần cứ như vậy nằm trên giường, nhìn nàng tuy lớn tuổi nhưng thật giống tiểu hài tử, uống thuốc khóc, trên người khó chịu khóc, ho khan không ngủ được cũng khóc, trong lòng hần thấy kỳ thật nàng vô cùng đáng thương.

Có đôi khi nghĩ đến nữ nhi, nàng cũng khóc không cầm được. Mỗi khi như vậy, nàng đều kêu Cửu Nhi tới đánh hần, lấy giày vải đánh hần ... Hần tuy đau, nhưng nhìn bộ dáng chẳng mấy chốc sẽ ra đi của nàng, đến tức giận cũng không tức giận nổi.

Thời tiết ngày càng lạnh, Tô Ngọc Dung ngày càng hư nhược, phần lớn thời gian một ngày nàng đều nằm trên giường, cơm ăn không vào, huynh đệ Tô đình Ninh mang theo thế tử, mỗi ngày đều tới chăm sóc, chỉ sợ vạn nhất nàng

Phong Vu Tu mỗi ngày nhìn nàng tiều tụy, không dậy khỏi giường, giống như hần dù ăn uống tiểu tiện đều cần người hầu hạ, trong lòng chợt thấy thiếu vắng.

Ban đầu hần trùng gối, hần cảm thấy bản thân nằm trên giường không thể động có bao nhiêu đáng thương. Khi đó Tô Ngọc Dung còn ngày ngày tra tấn hần, đánh hần, mỗi ngày hần đều thấy hận Tô Ngọc Dung, hận nàng không thể chết.

Nhưng hiện tại, nhìn bộ dáng Tô Ngọc Dung cùng mình không khác nhau là bao, trong lòng hần lại thấy rầu rĩ. Tô Ngọc Dung bị nhi tử và tôn tử của hần hành hạ ra như vậy. Vốn dĩ là một lão thái thái khỏe mạnh, nàng có thể như nhị ca nàng sống đến hơn 80 tuổi, nhưng hiện tại ... Sợ là nàng khó có thể chịu đựng qua mùa đông năm nay.

Trong lòng, trong lòng Thật sự có chút không bỏ xuống được

(Đoạn này chắc ý cụ Tu là không nỡ để Tô Ngọc Dung ra đi ấy mà! Haiz, già mới yêu sao?????)

Hần nhìn phía đối diện, từ từ mở miệng, nhẹ giọng a a: Tô Ngọc Dung, đừng có nhanh muốn chết, cố gắng sống lâu chút bởi ta cũng tốt mà....

Tĩnh Vân bụng cháo nóng ngồi ở mép giường, Tô Ngọc Dung suy yếu lác đầu, không muốn ăn.

Tĩnh Vân thờ dài đặt cháo sang một bên, dèm chăn lại cho nàng nhẹ giọng nói: “Trần thị đã đón tên nghiệt súc kia về, Văn Dương công tử phê đi hai chân hần, cũng coi như giáo huấn hần ta.”

Tô Ngọc Dung không thừa sức lực quản những việc đó, gian nan giữ tay Tĩnh Vân: “Chờ sau khi ta chết, tìm một người tốt gả qua đó, sinh hài tử”

Tĩnh Vân tức khắc rơi nước mắt: “Lão phu nhân đừng nói chuyện này, ngài chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, thân thể nhất định sẽ tốt lên.”

Tô Ngọc Dung mệt mỏi cười, nàng không tốt lên được, nhin chẳng được mấy ngày nữa ...

Vào một ngày trời hạ tuyết lớn, Tô Ngọc Dung nửa tỉnh nửa mê, tựa hồ nghe Cửu Nhi khóc. Nàng nỗ lực mở mắt, hoảng hốt nhìn hai thân ảnh đứng ngoài bình phòn, nhỏ giọng nói gì đó, nàng nghe không rõ ràng, mơ hồ nghe thấy nhắc đến A Du gì đó.

Qua một lúc, tức phụ đình Mậu tới, thấy nàng tỉnh, cười ngồi xuống mép giường, hỏi: “Tiểu cô cô, người có muốn uống chút cháo nóng không?”

Tô Ngọc Dung lác đầu, bất lấy tay tức phụ Tô đình Mậu, khàn giọng hỏi: “Ta vừa rồi nghe thấy các người nói tới A Du, A Du bị làm sao vậy?”

Tức phụ Tô đình Mậu cười có chút mất tự nhiên, lại vỗ tay nàng: “Là A Du cô cô bảo tiểu nhi tử của hần tới hỏi, thân mình Lão phu nhân thế nào?”

A Du Tô Ngọc Dung chỉ bị bệnh, không phải choáng váng, nàng xảy ra chuyện lớn như vậy, A Du sao có thể không tới nhìn mình một lần?

Nàng có thể từ thần sắc có chút mất tự nhiên của tức phụ Tô đình Mậu nhìn ra điều không thích hợp. Nàng liền lập tức nắm chặt tay tức phụ đình Mậu, ngữ khí kiên định: “Tại sao A Du không tự mình tới? Người mau phải người đánh xe ngựa tới nhà nàng, mang A Du đến nói chuyện với ta, ta nhờ nàng, muốn cùng nàng nói chuyện.”

Hốt mất tức phụ đình Mậu chưa xót, lại cực lực chịu đựng, hít thở sâu mới gắng cười nói: “Tiểu cô cô, hôm nay ngoài trời tuyết lớn, vừa lạnh vừa tron, ngài cũng đứng hành hạ A Du cô cô, con cùng người nói chuyện không được sao?”

“không được, ta muốn A Du, ta đã lâu không gặp nàng, hôm nay nhất định phải nhìn thấy nàng, nhất định ...” Tô Ngọc Dung nói, nghĩ tới khả năng xấu, nước mắt không ngừng rơi xuống, ngực đau nhức, nắm cô áo khóc: “Mau đi, kêu A Du tới cho ta...”

Tức phụ đình Mậu vừa thấy nàng tức giận không thở nổi, nhất thời hoảng quá khóc lên: “Tiểu cô cô, người đứng khóc, người phải bảo trọng thân mình, A Du cô cô chỉ bị mắc phong hàn, chỉ là ốm vặt không quá nghiêm trọng, chờ thêm mấy ngày nữa thân thể A Du cô cô tốt hơn, con tự mình đi mời cô tới bởi ngài nói chuyện được không?”

“Nàng bị bệnh ...” Tô Ngọc Dung khóc lóc, vô cùng hoảng hốt, liều mạng nâng thân mình muốn dậy, miệng nói: “A Du bị bệnh, ta phải mau đến xem nàng, tức phụ đình Mậu, mau đi chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đích thân đến thăm mới yên tâm ...”

Tức phụ đình Mậu thấy không khuyên được, khóc lên, Tĩnh Vân và Hòe Nhi vốn ở ngoài cũng tiến vào, cả hai đều đỏ bừng hai mắt, Tô Ngọc Dung vừa thấy bộ dáng các nàng, tâm đều vỡ nát!

“A Du nàng ...”

Tĩnh Vân với Hòe Nhi Cửu Nhi lập tức quỳ gối trên đất, tức phụ đình Mậu thấy không giấu được, quỳ gối bên mép giường kéo tay nàng khóc: “Tiểu cô cô, người đứng kích động, người từ từ nghe con nói, A Du cô cô ra đi thật an tường, không phải chịu đau đớn gì cả ...”

Tức phụ đình Mậu còn chưa nói xong, liền thấy Tô Ngọc Dung nắm tay nắm ngực, khóc khàn cả giọng: “Ta biết mà, A Du lâu như vậy không đến thăm ta, nhất định nàng bị bệnh, nhất định là bị bệnh, ta thật hồ đồ, ta sao có thể hồ đồ không đi thăm nàng, giờ nàng đi rồi, đến gặp mặt lần cuối cũng không được! A Du ơi A Du!”

“A Du bên ta, cạnh ta cả đời ... Chịu bao nhiêu ủy khuất, rơi nước mắt cả đời Ta, ta Khụ khụ ...” Tô Ngọc Dung khóc không thở nổi, bỗng nhiên ho, không ngừng ho, mặt vốn tối đen ảm đạm ngẹn đến đỏ!

Tức phụ đình Mậu vừa thấy tình huống không thích hợp, thét chói tai hô: “Mau tìm đại phu tới đây! Tiểu cô cô không thở nổi!”

“Khụ khụ ...” Tô Ngọc Dung dùng sức ho, phằng phất như có người bóp cổ nàng, nàng vừa thống khổ lại khó chịu, hai mắt mở to, tròng mắt vẫn đục đầy tơ máu, tay nắm chặt góc chăn. Nhìn xa xa, thấy Phong Vu Tu hồng hai mắt, hoảng loạn hướng nàng không ngừng kêu to Phong Vu Tu.

Ta muốn chết, muốn giải thoát, muốn đi gặp cha mẹ, đi gặp đại ca, đi gặp A Du ...

Ta giải thoát rồi Phong Vu Tu, rốt cục cũng giải thoát rồi, kiếp sau, nếu sống chúng ta không nên gặp nhau, không cần làm phu thê, thật sự quá thống khổ.

Là phu thê với người ... quá thống khổ

“Tiểu cô cô!”

“Lão phu nhân!”

Tiếng khóc bi thương thê lương vang vọng khắp đại trạch Phong gia, tuyết lớn như lông ngỗng nhẹ rơi xuống đất, che đậy những thứ xấu xa trong thiên địa, biến mọi thứ thành tiền cảnh.

Nửa tháng sau, Phong Vu Tu mở đôi mắt trũng sâu, nhìn giường đối diện trống trải, môi không tiếng động khẽ động: Tô Ngọc Dung, người không đến đánh ta, kỳ thất ta rất buồn tẻ, rất nhàm chán ... Nếu người vẫn còn ở đây thì tốt rồi ...

Ngoài cửa viện truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, hai thê tử của huynh đệ Phong Viễn Hoài đến.

Các nàng dành thời gian thương lượng với nhau xử lý bọn nha hoàn hầu hạ hần, nhìn lão nhân trên giường, Trần thị ghét bỏ hừ nhệ: “Nếu người sớm đem tước vị cho tướng công ta, thì mọi chuyện sẽ không xảy ra! Hiện giờ lão thái bà đó đã chết, hai nhi tử của người cũng bị lưu đày tới Lương Châu, sinh tử không rõ, nhi tử ta cũng trở thành phế nhân, người cũng đừng mong sống tự tại trên giường!”

“Từ hôm nay trở đi, sẽ không có người hầu hạ người, dứt com dứt nước cho người, người cứ nằm ở đây chậm rãi chờ chết đi!”

Phong Vu Tu vẫn như cũ ngơ ngẩn nhìn chằm chằm giường đối diện, phảng phất như không nghe thấy lời người khác nói.

Một ngày lại một ngày, không có ai tới, hừng đông rồi lại tới muộn, bốn phía đều yên tĩnh đến đáng sợ. Hần rõ ràng cảm giác bản thân vô cùng khát, vô cùng đói bụng, có thể ngửi thấy mùi hôi thối từ người mình phát ra, hần cảm thấy nhất định thân thể phía dưới đang bị hoại tử, tuy rằng hần không cảm giác được đau đớn.

Lại hai ngày nữa trôi qua, hần suy yếu không mở nổi mắt, đầu rất đau, bụng cũng rất đau, hần biết bản thân sắp chết, hần đối với giường đối diện trống không khẽ động môi: Tô Ngọc Dung, ta có thể gặp nàng, ta rất vui vẻ, nàng thì sao?

Nàng nhất định sẽ không vui.

Tác giả có điều muốn nói: Về việc nữ chủ đột nhiên thành mẫu, không xử lý mấy người hại mình nữa, ta dùng góc độ sáng tác suy nghĩ, thân thể Tô Ngọc Dung khi đó đã quá yếu, không kham được gánh nặng nào cả, căn bản nàng không dư thừa sức lực đi quản mấy chuyện này, thông hận những người hại nàng nữa.

Điều này cũng với trù tính lúc trước của nàng, thời điểm thu thập hai nhi tử của vợ lẽ không giống nhau vì lúc đó tinh thần nàng vẫn rất tốt.

Có đôi khi ta cũng muốn đón ý nói đùa với mọi người yêu thích để viết, nhưng có thời điểm, ta cảm thấy dù muốn biểu đạt ra nhưng ta cũng không muốn thay đổi ước nguyện ban đầu.

Cho nên không nói ...

(Thật chứ lời tác giả còn khó edit hơn cả mạch truyện)

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tô Ngọc Dung trọng sinh

Tô Ngọc Dung bị tiếng chim ngoài cửa sổ đánh thức, trong lòng nàng vốn còn nghi hoặc, hiện giờ mùa đông khắc nghiệt, tuyết lớn tung bay, trên cây ngoài cửa sổ sao có thể có tiếng chim kêu?

Nghĩ vậy, nàng liền mở bừng mắt, nhưng lọt vào mắt nàng, lại là màn sương đỏ thắm.

Đỏ

Sao lại màu đỏ Năm đó tân hôn trôi qua, vài chục năm sau màn của nàng vẫn luôn màu xanh lá, sao bây giờ lại màu hồng?

Hơn nữa Nàng vì sao lại sống?

Nàng nhớ rất rõ ràng, sau khi nàng nghe tin A Du chết, khóc lớn một hồi, cuối cùng không thở được mà chết ...

Nghĩ đến điều này, tâm nàng bỗng nhảy dựng, nàng cứ như vậy nằm trên giường chậm rãi vờn tay mình.

“Sao có thể ...” Tô Ngọc Dung hoảng sợ trừng lớn mắt nhìn tay của mình, trắng nõn thon dài, khỏe mạnh tươi mới. Trong nháy mắt, nàng bỗng từ trên giường bật dậy, theo bản năng sờ mặt, sờ sờ trên người.

“Sao lại như vậy ...” Đầu óc nàng rối loạn, vén chăn hi đỏ rực xuống giường, chạy vội đến trước gương, vừa nhìn liền thấy trong gương là khuôn mặt mình khi còn trẻ!

Nháy mắt, nàng dùng tay ấn mặt, dùng sức xoa, người trong gương cũng cử động hết theo động tác của nàng ...

Đôi mắt Tô Ngọc Dung hoảng loạn nhìn bốn phía, xác định đây là phòng mình, mà khi ánh mắt nàng nhìn vào chữ hi dán trên cửa sổ, nàng sợ tới mức hít một hơi!

Nàng nhớ, căn phòng này Căn phòng này chính là phòng tân hôn của nàng vào Phong Vu Tu!

Tân hôn ... không, không ...

Tô Ngọc Dung không thể tin nổi, lùi về phía sau, mờ mịt thất thố ngã ngồi trên giường, hai mắt rung rưng nhìn hết thảy trước mắt, thấp giọng lâm bầm khóc thút thít: “không thể nào ... Sao có thể có việc kỳ quái như vậy, nhất định là mộng ... Là mộng”

Nàng đã chết sao có thể sống lại, lại lần nữa gả cho Phong Vu Tu, không thể nào!

Nàng trọn đời trọn kiếp đều không muốn cùng nam nhân kia có chút quan hệ nào hết, kể cả nằm mơ cũng không được!

Nàng hoảng loạn nằm lại giường, kéo chăn đắp lên, ý đồ muốn ngủ đem giấc mơ vớ vẩn này biến mất. Nhưng ngoài rèm châu, cùng với tiếng cửa kẽo kẹt vang lên, một thanh âm trẻ tuổi quen thuộc vang lên: “Thiếu phu nhân, người tỉnh sao?”

Thiếu phu nhân không ...

Tô Ngọc Dung gắt gao nắm chặt chăn, hai mắt rung rung nhìn thân ảnh ngoài rèm châu ngày một gần, nàng nhìn nữ tử một thân áo lục gợn tay đẩy rèm châu, tuổi cười đến gần nàng, ngồi ở mép giường, cả người nàng run rẩy, miệng khản trương không phát ra thanh âm A Du ...

A Du ngồi ở mép giường, nhìn tiểu thư mở to hai mắt rung rung, nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư, sao người nhìn ta như vậy? Có nơi nào khó chịu sao?”

Vừa nói vừa vươn tay khẽ đặt trên trán Tô Ngọc Dung, kỳ quái nói: “không có nóng nha!”

Tìm Tô Ngọc Dung đập mạnh, hai mắt chưa xót nhìn A Du, hai tay cảm nhận ấm áp mới biết đây không phải là mộng, đây thật sự là A Du ... Nàng vậy mà quay lại thời điểm tân hôn...

A Du vẫn tốt, phụ thân và đại ca cũng vẫn khỏe, nàng nên vui mừng, chỉ là ...

Nàng vậy mà lại gả cho Phong Vu Tu, ông trời sao lại tàn nhẫn như vậy?

“Tiểu thư?” A Du nhìn Tô Ngọc Dung còn đang khóc, bèn thở dài: “Tiểu thư đừng khóc, nô tỳ biết người hối hận vì cãi nhau với cô gia, nhưng sự tình đã vậy, cũng không thể lại bảo Liễu thị tới dâng trà thiếp thất cho người? Nếu vậy quá cho nàng ta mặt mũi rồi!”

“Người đừng lo lắng, giờ mới tân hôn, cô gia chắc chắn không thực sự tức giận với người, chờ đến trưa, nô tỳ bảo phòng bếp làm thêm nhiều món cô gia thích ăn, sau đó nô tỳ tự mình đi mời cô gia tới, ngài nói một hai câu mềm mỏng, cô gia sẽ sớm nguôi giận thôi.”

Tô Ngọc Dung nghiêm túc nhìn A Du, khuôn mặt ấy khi còn trẻ vẫn đẹp như trong trí nhớ, vẫn như xưa vì chuyện của nàng mà ưu tư trù tính, tìm mọi cách chữa lành cảm tình của nàng và Phong Vu Tu.

A Du tốt của nàng, vĩnh viễn đều vì nàng mà suy nghĩ.

Nhưng vì sao ... Lại trở lại, vì sao không thể chết liền chết, cho xong hết mọi chuyện, tại sao một hai phải để nàng quay lại lúc nàng tân hôn?

(Tiểu cô nương à! Chết mà hết thì còn gì là truyện! Haiz! ~~~~~)

Chẳng lẽ ông trời cảm thấy đời trước nàng chưa đủ khổ, nước mắt rớt chưa đủ nhiều, nên muốn nàng trải qua một lần nữa sao?

không! Đừng có nằm mơ!

Nếu sống lại một đời, thì giờ đây, nàng sẽ không bao giờ cho Phong Vu Tu có cơ hội tổn thương chính mình!

Nghe A Du nói, đây là ngày thứ năm sau tân hôn, hôm qua Liễu thị thói kính trà thiếp thất, nàng không uống ném vỡ chung trà, mới vừa cãi nhau một trận với Phong Vu Tu.

Kiếp trước, sau khi cùng nàng cãi nhau, ba bốn ngày sau cũng không lại đây, về sau mẹ chồng mắng hấn một trận, hấn mới xụ mặt đáng vẻ không tình nguyện tới phòng nàng.

Hừ, cũng đúng lúc hấn không tình nguyện. Đời này, nàng tuyệt đối không ngu ngốc cạnh giữ đại trạch Phong gia cả đời!

Hấn thích sủng Liễu thị, sinh hài tử ra sao nàng đều không quan tâm. Dù sao, đời này, nàng tuyệt không phụng bồi!

“Tiểu thư, sao hôm nay tiểu thư như người mất hồn vậy?”

Một câu của A Du như kéo hồn phách của nàng trở lại, nàng lau nước mắt ngồi dậy, nhìn A Du lắc đầu: “Ta không có gì, chẳng qua thấy đồ vật màu đỏ quá chói mắt, muốn cho người đến đổi đi.”

A Du còn chưa mở miệng, liền nghe thấy ngoài rèm châu truyền đến tiếng thét kinh hãi: “Tiểu thư, không thể làm vậy, hi sự phải qua một tháng mới có thể gỡ, nếu không sẽ không được may mắn.”

Người đang nói chuyện chính là A Vân, một nha đầu hồi môn khác của nàng. Kiếp trước sau khi nàng ấy theo nàng, ngày người ở Phong gia ba năm, liền gả đến một nơi rất xa, từ đó chưa từng gặp lại. Giờ gặp lại, A Vân vẫn giống hệt như trong trí nhớ của nàng, dung mạo thật thần thiết, tuy tính tình nàng hoạt bát, nhưng đôi khi lời nàng nói thật sự có đôi chút khó lọt tai.

Quả nhiên, A Vân đặt nước rửa mặt sang một bên liền bắt đầu nói: “Huống chi hôm qua người vừa mới cãi nhau với cô gia, hôm nay lại muốn gỡ vải đỏ phá điềm lành, việc này có khác gì muốn tranh đấu với cô gia? Trước không nói đến việc cô gia nghĩ gì, chỉ sự tiện nhân Liễu thị kia hấn sẽ cao hứng đến mức đốt pháo ăn mừng, chúng ta tuyệt không thể để tiện nhân kia đắc ý được, tiểu thư!”

Kiếp trước, Tô Ngọc Dung sớm đã quen việc nha đầu bên người nói năng thiếu cẩn trọng, cũng quen với việc bên tai thanh tịnh. Giờ nha đầu A Vân nói nhiều như vậy, nàng thực có chút chịu không nổi. Chẳng qua nàng hiểu A Vân cũng muốn tốt cho nàng, nên không đành lòng trách cứ, liền cười nhìn nàng ấy: “Mấy cái đồ vật đỏ chói mắt này hôm nay ta quyết đổi rồi, nếu người không cho người tới làm thì ta tự mình động thủ!”

A Vân thấy tiểu thư kiên quyết như vậy, tức giận bủ môi, cũng không dám phản bác, xoay người gọi nha hoàn vào phòng.

A Du thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tô Ngọc Dung, bỗng nhiên có chút nghi hoặc: “Tiểu thư ... Người, người muốn tranh đấu với cô gia sao?” Như vậy chẳng phải để Liễu thị kia hưởng lợi? cô gia đến khi nào mới có thể nguôi giận? Cuộc sống sau này sẽ trải qua thế nào? Vừa mới tân hôn đã nháo loạn như vậy

Tô Ngọc Dung không có cách nào trả lời vấn đề của A Du, chỉ nhìn nàng cười cười: “Yên tâm, ta có chừng mực.”

Cùng lúc đó, ở tiền viện thư phòng, Phong Vu Tu đứng trước cửa sổ, đang há hốc mồm nhìn rừng trúc xanh biếc ngoài cửa sổ.

Kim Trung vội vàng chạy vào, cách cửa sổ báo với Phong Vu Tu: “Công tử, thiếu phu nhân bên kia, đang gọi người tới gỡ lụa đỏ xuống ...” Người không đi xem sao?

Gỡ lụa đỏ ... Tô Ngọc Dung ... Nàng quả thật đã trở lại!

Tác giả có chút lời muốn nói: Vui ha, đều trọng sinh, việc này nhất định náo nhiệt a.

Ngọt đâu, nhất định sẽ có.

Thế ngược đâu, nhất định cũng sẽ có.

Ở một diễn biến khác, mọi người nghe tin vậy là được rồi a, chớ có quá tích cực, đây là tiểu thuyết, logic không quá chú trọng, không thể đánh đồng với chính sử được.

Vẫn là câu nói kia, không đuổi nam heo, đừng ném đá nha.

yêu mn vô ngần

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Phong Vu Tu trọng sinh (1)

Tỉnh lại lúc nửa đêm, Phong Vu Tu phát hiện bản thân có chút không đúng, hần cư nhiên biến thành bản thân khi còn trẻ, ngay từ đầu hần vạn phần không tin, cho đến khi hần hung hăng cắn lưỡi mình, cảm nhận được mùi máu tanh, bấy giờ hần mới tiếp nhận sự thật quỷ dị này.

(Vị đại ca này, có sao ngài lại có ý muốn cắn lưỡi tự tử vậy?????)

Hần có thể đoán được mình bao nhiêu tuổi, nhưng hần không biết đây là ngày nào. Đây cửa, hần định ra ngoài xem xét, kết quả vừa thấy bố trí ở ngoài viện, bước chân hần khựng lại dưới mái hiên, cả người bất động. Trong viện, trên mỗi chiếc đèn lồng đều dán chữ li!

Hì!

Tân hôn!

Hần như trở về thời điểm tân hôn với Tô Ngọc Dung.

Trong chớp mắt đó, Phong Vu Tu nói không rõ rốt cuộc trong lòng hần có cảm giác gì? Khiếp sợ? Mừng như điên? Sầu lo? Tóm lại, cảm giác nào cũng có.

Gió đêm lạnh lùng thổi, khiến tinh thần Phong Vu Tu thanh tỉnh không ít, hần trở lại phòng, dựa vào ghế dựa, nhìn binh thư hỗn loạn trên bàn sách, hần nhớ tới đêm đó Tô Ngọc Dung khác khẩu với mình vì việc Liễu thị kính trà.

Nhớ tới việc này, hần bực bội nhéo ấn đường, ông trời vì sao cứ phải làm vậy? Một hai bắt hần phải trở lại thời điểm xấu hổ này? Chẳng lẽ không thể để hần trở về sớm hai ngày, ở đêm tân hôn sao? Giờ tốt rồi, sống lại một đời, hần và Tô Ngọc Dung vẫn là phu thê, hai người họ lại cãi nhau lúc tân hôn ...

Nhưng nháy mắt tiếp theo, hần nghĩ ngay đến một vấn đề cực kì nghiêm trọng, nếu hần trở lại, vậy không phải Tô Ngọc Dung cũng sẽ trở về sao?

Kiếp trước Tô Ngọc Dung thống hận hần như vậy, giờ đây nếu nàng nhớ rõ những việc đó, dù hiện giờ bọn họ đã kết hôn, vãn đã đóng thuyền, nhưng sợ rằng nàng sẽ nghĩ mọi cách cùng mình hòa li?

Kiếp trước, khoảng thời gian hần nằm trên giường, nhiều việc xảy ra như vậy, trong lòng hần hiểu rõ, cả đời trước hần có lỗi với Tô Ngọc Dung, đã để nàng phải chết trong uy khuất.

Nhưng hòa li ... Thật muốn hòa li ư?

Nghĩ đến việc này, ánh mắt hần liền thay đổi ... Hòa li ... đích thực phiền toái ... không chỉ hủy hoại thanh danh của hần và Tô Ngọc Dung, mà còn thanh danh của hai gia tộc ... thật sự, không có chút lợi nào ...

Vì thế, hần vô si nghĩ, dù sao vãn đã đóng thuyền, dù sao hần cũng không chán ghét Tô Ngọc Dung, nếu cố gắng nhẫn nhịn chút tính tình kiêu căng của nàng, cuộc sống này vẫn có thể trôi qua êm đẹp, không cần thiết phải nháo hòa li, để người toàn kinh thành chế giễu ...

Hơn nữa, kể cả hòa li, về sau hần cũng không muốn lấy một nữ nhân không hiểu biết, vạn nhất nữ nhân kia so với Tô Ngọc Dung càng kiêu căng, so với Tô Ngọc Dung càng không thể nói lý thì sao? Vậy nên còn không bằng sống cùng Tô Ngọc Dung.

(Vâng các hạ viện lý do cũng hay đây, sao các hạ không nói toẹt ra là muốn sống cùng Tô Ngọc Dung để!)

Nhưng hần biết, Tô Ngọc Dung sẽ không nghĩ như hần, nàng nhất định sẽ liều chết hòa li.

Đúng như vậy, Kim Trung qua báo với hần Tô Ngọc Dung gỡ lụa đỏ. Vốn dĩ hần không xác định được liệu có phải nàng cũng trở lại hay không, hiện giờ hần khẳng định Tô Ngọc Dung đã trở lại!

Bởi vì kiếp trước, sau khi Tô Ngọc Dung cãi nhau với hần, nàng căn bản không gỡ lụa đỏ, mà hiện tại, Tô Ngọc Dung lại dứt khoát muốn gỡ lụa đỏ đi, chứng tỏ nàng đã phần nộ tới đỉnh điểm! Nàng không chịu nổi sự thật việc một lần nữa thành hôn với hần! Nàng muốn phản kháng! Nàng muốn nói cho mọi người, nàng không muốn sống với Phong Vu Tu!

Nàng chuẩn bị đoạn tuyệt với hần!

Thật đúng là tác phong của lão thái bà cường ngạnh kia!

Bây giờ Thanh Thanh chưa xuất hiện, nàng không cần bận tâm. Nếu nàng không phân thị phi muốn nháo hòa li, sợ rằng nhạc phụ với hai cữu ca cũng không chịu nổi nàng hành hạ! Sớm muộn gì cũng sẽ thỏa hiệp với nàng.

Hần cần nghiêm túc suy nghĩ, phải dùng phương pháp gì, mới khiến Tô Ngọc Dung bỏ ý định hòa li!

Rốt cuộc, qua đêm tân hôn, hần cũng đã đụng chạm vào nàng, cũng không thể không phụ trách ... Thế nên hần phải chịu trách nhiệm với nàng, chịu trách nhiệm cả đời!

đang lúc hần muốn tới Ngọc Viên gặp Tô Ngọc Dung, Kim Trung chạy tới nói: “Công tử, phu nhân gọi người qua nói chuyện.”

Mẫu thân ... Nhất định vì việc Tô Ngọc Dung gỡ lụa đỏ.

Phong Vu Tu gật đầu, thay xiêm y, đi đến sân viện của Phong phu nhân.

Phong phu nhân hơn bốn mươi tuổi, dung mạo không tầm thường, nàng bảo dưỡng da dẻ cực tốt, một thân váy lụa tím thêu hoa mặc trên người nàng, khiến nàng thoát nhìn càng thêm phần cao quý. Lúc này nàng đang ở trước gương trang điểm, thị nữ Thu Diệp đang giúp nàng cài trâm, nàng nhìn gương, hài lòng gật đầu, lại phiền lòng thờ dãi: “Tô gia nữ nhi, đúng là một nha đầu kiêu căng, hôm qua không chịu uống trà thiếp thất đáng, cãi nhau với Vu Tu một trận còn chưa xong, sáng sớm nay còn nháo loạn đòi gỡ lụa đỏ, thật khiến người ta đau đầu!

P/s: Lão Tu bắt đầu lên đường trở thành nam chính ngôn tình thật rồi đây ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31-2: Phong Vu Tu trọng sinh (2)

“Năm đó, lúc lão gia định thân, ta đã thấy mối hôn sự này không ổn, Tô Ngọc Dung là nữ nhi mà Tô lão phu nhân sinh ra khi tuổi đã lớn, nên nàng được yêu thương đến tận xương tủy, đương nhiên khi còn ở khuê phòng sẽ không bị dạy dỗ nghiêm khắc. Khi đó, ở khuê phòng, mọi người đều đồn đại nàng kiêu căng không tốt, nhưng lão gia không nghe ta, một hai cứ phải định thân Tô Ngọc Dung cho Tu nhi. Giờ hay rồi, mới vào cửa đã bắt đầu nháo loạn, những ngày sau, hẳn còn phải tức giận nhiều đây!”

(Mọi người sau này sẽ thấy mà mĩ Phong phu nhân này chính là tác nhân mọi thứ!)

Thu Diệp cười cười: “Phu nhân đừng quá sầu lo, dù sao Thiếu phu nhân vẫn còn nhỏ tuổi, không hiểu chuyện cho lắm, hành sự có hơi xúc động cũng có thể lý giải, chờ thêm hai năm nữa thiếu phu nhân sinh hài tử, làm nương, tính tình hẳn sẽ tốt hơn!”

Phong phu nhân nghe vậy cũng đành bắt đầu đi gật đầu: “Cũng chỉ có thể nghĩ vậy, bất quá việc này cũng do ta nóng vội, nghĩ Tô Ngọc Dung kiêu căng, sợ nàng sau khi vào cửa càn quấy không cho Vu Tu nạp thiếp, chỉ lấy một mình nàng, sợ khiến nhi tử ta ủy khuất?”

“Cho nên ta mới quyết định trước khi nàng vào cửa, nạp Liễu thị làm thiếp, mặc dù Liễu thị xuất thân thấp kém nhưng lớn lên cũng không tồi, sau khi bán mình vào phủ, những năm gần đây nàng ta cũng luôn làm tròn bổn phận, tính tình cũng mềm mại nhẹ nhàng, ngày sau chắc chắn sẽ hầu hạ Vu Tu thật tốt, cũng không dám tranh sủng với chính thất. Đương nhiên, ta cũng hiểu việc này không ổn, nhưng nghĩ đến khi Tô Ngọc Dung vào cửa, ván đã đóng thuyền, Tô Ngọc Dung dù không muốn uống trà thiếp thất đáng lên cũng không được, nào biết, vậy mà nàng thực sự nháo loạn. Đùng là tức chết ta!”

Thu Diệp bắt đầu đi cười cười: “Việc đã đến nước này, ngài tức giận cũng vô dụng, vẫn nên chờ đại công tử tới, hỏi xem người có biện pháp nào nói với Thiếu phu nhân, để chuyện này nhẹ nhàng qua không?”

“Cũng chỉ có cách này thôi ...”

Lần nữa nhìn thấy mẫu thân khi còn trẻ, Phong Vu Tu thật vui vẻ. Kỳ thật mẫu thân chỗ nào cũng tốt, chẳng qua thích quản chuyện, nếu không phải kiếp trước mẫu thân cường ngạnh nhốt hẳn và Tô Ngọc Dung lại, để Tô Ngọc Dung sinh hạ Thanh Thanh, thì chắc chắn Tô Ngọc Dung và hẳn đã hòa li.

Cuối cùng, bị mẫu thân cưỡng ép, khiến bọn họ có Thanh Thanh, từ đó hẳn và Tô Ngọc Dung hận nhau suốt mấy chục năm.

Nên bây giờ, hẳn sẽ không để mẫu thân nhúng tay vào việc của hẳn và Tô Ngọc Dung. Việc giữa phu thê bọn họ, hẳn sẽ tự xử lý!

“Nhi tử tham kiến mẫu thân!”

“Con ngoan, mau ngồi xuống dùng cơm sáng với mẫu thân!”

Phong phu nhân nhìn nhi tử, bộ dáng phong thần tuấn lãng, nhưng phải ủy khuất cười Tô Ngọc Dung, một con hổ cái kiêu căng, không kim được than: “Tô Ngọc Dung đó, sáng sớm đã nháo loạn đòi gỡ lụa đỏ, đúng là một nha đầu kiêu căng.”

Phong Vu Tu uống ngụm cháo, lúc này mới nhìn mẫu thân, bình bình đạm đạm cười nói: “Nàng có chút kiêu căng, chẳng qua từ trước tới nay, trong các cao môn đại hộ, thiếp thất đều do chủ mẫu an bài. Nàng vào cửa, mới tân hôn đã phát hiện phu quân có thiếp thất, kỳ thật tức giận cũng không sai.”

Phong phu nhân biết nhi tử đang âm thầm trách nàng nhiều chuyện mới chộc phu thê bọn họ cãi nhau, không kim được lạnh mặt, lầm bầm một câu: “Chà phải ta sợ con ủy khuất sao? Liễu thị kia dung mạo cũng đẹp, khi ta nạp nàng thành thiếp của con, chẳng phải con cũng không cự tuyệt sao?”

Liễu thị Phong Vu Tu giờ mới nhớ đến nàng ta, hẳn chán ghét Liễu thị. Kiếp trước khi mẫu thân để Liễu thị làm thiếp của hẳn, hẳn không có chút tâm tư gì với Liễu thị, cũng không động chạm Liễu thị, cho đến khi Tô Ngọc Dung vào cửa, vì hẳn và Tô Ngọc Dung ở bên nhau luôn cãi vã, Liễu thị lại dãi dãi ngoan ngoãn, hẳn vì tức Tô Ngọc Dung mới có ý tới chỗ Liễu thị, sau đó

Sau đó, mỗi lần cãi nhau, hẳn theo thói quen đều đến chỗ Liễu thị ... Cho đến lúc về già, Liễu thị cùng hai nhi tử bất hiếu liên thủ với nhau hạ độc Tô Ngọc Dung, hẳn mới biết bề ngoài dịu ngoan chỉ là lớp ngụy trang của nàng ta, kỳ thật bên dưới lớp mặt nạ đó là lòng dạ hiểm độc.

Ngược lại, Tô Ngọc Dung vẫn luôn giương nanh múa vuốt với hẳn, cả đời luôn quang minh lờ lặc, rõ ràng nàng chán ghét Liễu thị, nhưng nàng chưa từng chủ động đi hại nàng ta.

Giờ ngắm lại, những năm đó hẳn và Tô Ngọc Dung cừu hận lẫn nhau cũng không thiếu việc Liễu thị ở bên tai hẳn châm ngòi Chẳng qua hẳn khi đó, quá ngu xuẩn.

Cho nên vừa nghe mẫu thân nhắc đến Liễu thị, hẳn liền thấy chán ghét bức bối, không kim được nhủu mi: “Tôm lại, việc giữa con và Tô Ngọc Dung, mẫu thân không cần lo, con tự có chủ trương.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phong Vu Tu vô lại

Phong phu nhân vừa nghe, tức giận xụ mặt, hướng hần xua tay: “Đồ cưới tức phụ liền quên nương, đi đi đi, thấy người liền phiền!”

Phong Vu Tu nhìn mẫu thân tức giận, bắt đầu đi thờ dài: “Nhi tử cáo lui!”

Ra khỏi cửa, Phong Vu Tu nhìn hướng hậu viện, trong lòng suy tư, hần đang nghĩ cách đuổi Liễu thị đi. Đòi này, hần chỉ muốn trôi qua cùng Tô Ngọc Dung, cũng không thể để nữ nhân này trở thành chướng ngại giữa hần và Tô Ngọc Dung.

Thời điểm Phong Vu Tu đến, Tô Ngọc Dung đã dùng com sáng, nàng đang ngồi ghế chủ vị uống trà, nhìn bọn nha hoàn tháo dỡ những dải lụa đỏ chướng mắt kia.

Nàng vốn có khuôn mặt kiều mỹ, một thân váy lụa màu lam càng tôn lên làn da trắng như ngọc, tóc dài được vấn lên thành búi tóc ưu nhã, ở giữa cài thêm chiếc trâm vàng. Nàng an tĩnh ngồi đó, nhìn từ xa đẹp như một bức họa.

“Tiểu thư, cô gia tới.” A Du nhẹ giọng nhắc nhở bên tai nàng, Tô Ngọc Dung nghe vậy, chậm rãi nâng mắt, nhìn về phía nam nhân vững bước đi vào trong viện.

Hần cũng vẫn là đáng vẻ khi còn trẻ, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt tuấn lãng lộ ra anh khí mạnh mẽ của nam nhân. Hần mặc trường bào xanh sẫm, trên đầu mang bạc quan, một thân phần chân oai hùng.

Tô Ngọc Dung nhìn hần, nhất thời liền bùng tỉnh, hần nhanh như vậy liền tới? Vì nàng ra lệnh gỡ lụa đỏ sao?

Kiếp trước, nàng không gỡ lụa đỏ, nên sau khi hai người bọn họ cãi nhau, vài ngày sau hần mới không tình nguyện đến đây, hôm nay nhanh như vậy hần đã tới Hần muốn cãi nhau với nàng? Nàng còn lười tranh luận với hần.

Nhưng nháy mắt tiếp theo, Tô Ngọc Dung nghĩ tới, bản thân sau khi chết có thể trọng sinh, vậy Phong Vu Tu có phải cũng Nghĩ đến điều này, ánh mắt nàng nhìn Phong Vu Tu sâu thẳm lên, nàng quyết định cẩn thận quan sát một phen.

Phong Vu Tu đi đến chủ vị, nhìn khuôn mặt trẻ trung của Tô Ngọc Dung, nàng đang ngồi trên chủ vị, một thân lộ ra sự đoan trang, đầu mày khỏe mắt mang theo cảm giác không tự biết bản thân lãnh diễm kiều mỹ. Trong lòng hần như có thỏ con nhảy loạn, đôi tay ở sau người bắt giắc khăn trương nắm chặt.

Tô Ngọc Dung, chúng ta lại gặp nhau, lại là phu thê, kiếp trước ta thực xin lỗi nàng, nên kiếp này, có thể cho ta cơ hội bù đắp cho nàng không?

Nhìn thấy nàng, ta kỳ thật rất vui vẻ, nàng thì sao ... Nhìn ra được nàng một chút cũng không vui.

Trong lòng bao nhiêu suy nghĩ nhưng ngoài mặt lại thể hiện bộ dáng lạnh nhạt. Hần sợ Tô Ngọc Dung nhìn ra manh mối, hoàn toàn trở mặt, tìm cách trốn đi.

Hần bước tới, làm bộ làm tịch nhủ mày nhìn bọn nha hoàn đang gỡ lụa đỏ, ngữ khí mang theo tức giận: “Sao lại gỡ lụa đỏ xuống? không sợ không may mắn sao?”

Tô Ngọc Dung nghiêm túc nhìn hần. Ánh mắt hần mang theo ba phần tức giận, ngữ khí không tốt, hơn nữa vị trí ngồi của hần cũng cách mình khá xa, ý muốn nói không muốn tới gần, trong lòng chán ghét. Bộ dáng hần bây giờ giống hệt kiếp trước.

Nếu hần cũng như nàng, nhớ rõ mọi chuyện trước kia, thì sợ rằng ... chỉ vừa bước vào phòng, hần đã vô cùng phần nộ chỉ vào mũi nàng mắng nàng độc phụ. Tính ra khi đó, chính nàng khiến ai tiếp ai từ của hần thâm như vậy Hần có thể chịu đựng tức giận mà ngồi đây, phỏng chừng là không nhớ rõ những chuyện ở kiếp trước.....

Suy tư một hồi, trong lòng Tô Ngọc Dung đã có đáp án, nàng lười nhác dựa vào lưng ghế, lạnh nhạt liếc hần: “Đây là viện của ta, ta muốn gỡ cái gì thì gỡ cái đó, muốn vứt cái gì thì vứt cái đó, liên quan gì đến người?”

Phong Vu Tu tận lực bày ra vẻ mặt lạnh lẽo mang theo tức giận nhìn nàng, kỳ thật trong lòng hần vô cùng hài lòng vui sướng, quả nhiên Tô Ngọc Dung vẫn là Tô Ngọc Dung, sống hai đời vẫn là một Tô Ngọc Dung tính tình không tốt, động chút là bực tức. Tuy là vậy nhưng thật ra nàng rất đáng yêu.

(Móa, khen chanh chanh ngọt, chê hồng hồng chua a!)

Hần cố ý trừng mắt nhìn Tô Ngọc Dung, hừ lạnh: “Chúng ta là phu thê, của người chính là của ta, của ta cũng là của người, viện này ta cũng có một nửa, dựa vào cái gì mà ta không thể quản?”

Phu thê ... Hai người một thể ... Tô Ngọc Dung vừa nghe lời này trong lòng liền hết hoảng, ông trời đúng là làm vậy, tại sao lại muốn nàng trọng sinh về lúc sau thành hôn, chẳng lẽ không thể để nàng trở về trước thành hôn được hay sao?

Sống lại một đời, còn muốn nàng phải gặp lại lão già đáng chết này, thật muốn tức chết nàng mà!

Phong Vu Tu nhìn đáng vẻ nàng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, đáy mắt xuất hiện tia cười: Tô Ngọc Dung, cứ việc tức giận, cứ việc nháo loạn, nàng muốn ở trong phủ phá phách thể nào cũng được, duy chỉ có hòa li ----- không có cửa đâu! Những thứ ta thiếu nàng, sẽ từ từ bù đắp cho nàng, hơn nữa nàng cũng khá xinh đẹp, lại đáng yêu, cùng nàng trải qua cả đời, chắc hần rất thú vị.

Tô Ngọc Dung tức muốn thẳng thiên, ánh mắt lạnh lẽo hung hăng như muốn xèo tung miếng thịt trên người Phong Vu Tu: “Một đại nam nhân, vậy mà lại nhúng tay vào việc nhỏ nòi hậu trạch, để việc này truyền đi, người cũng không sợ người khác cười rộ rằng sao? không có việc gì thì mau rút đi, đừng có ở đây làm ta chướng mắt!” Nhìn người liền thấy phiền! Thấy người liền muốn một đao đâm chết người!

Phong Vu Tu nhìn nàng tức giận nhưng lại bày ra đáng vẻ không có gì, liền cười thầm trong lòng. Tuy nhiên trên mặt vẫn ra vẻ lãnh đạm, hừ một tiếng: “Việc này cũng là việc của ta, ta muốn đi thì đi, muốn đến thì đến, ai cũng không quản được!”

Nói xong đứng lên, nhìn nha đầu quét tước: “Ta còn chưa dùng com sáng, người mau kêu phòng bếp chuẩn bị.” Nói xong còn cố ý liếc mắt khiêu khích nhìn Tô Ngọc Dung, sau đó xoay người đến phòng ăn.

Tô Ngọc Dung bị đáng vẻ vô lại của hần chọc giận, nàng ném vỡ chung trà, nghiêng răng nghiêng lợi: “Súc sinh, quả nhiên vô lại!”

Phong Vu Tu đúng là không biết xấu hổ? Chẳng khác gì cao da chó đính chặt không chịu đi? Kiếp trước hẳn rõ ràng cao ngạo muốn chết, cũng không chịu nói lý với nàng, sao kiếp này lại không giống! Nàng tình nguyện để hắn đến viện Liễu tiện nhân, cũng không muốn nhìn thấy mặt hắn!

A Du thấy nàng tức giận, vội vàng vỗ về nhẹ giọng an ủi nàng: “Tiểu thư, người đừng nóng giận, nô tỳ nghe tiểu nha đầu nói cô gia vừa từ viện của phu nhân qua đây, chắc phu nhân đã biết chuyện người gỡ lụa đỏ, cố ý kêu cô gia đến để dạy bảo. Nên cô gia tôi là muốn làm hòa với người, nếu cô gia cúi đầu trước, thì người cũng nên rộng lượng chút, sau đó sinh sống thật tốt với cô gia!”

“Sống cái gì mà sống, cầu nam nhân!” Tô Ngọc Dung tức đau cả ngực, vung tay áo đứng dậy vào buồng trong nằm, A Du cũng không dám theo vào.

Sau khi Phong Vu Tu chậm rãi dùng cơm sáng quay lại chính sảnh, không thấy Tô Ngọc Dung, hắn liền hỏi một tiểu nha đầu: “Thiếu phu nhân đâu?”

Tiểu nha đầu chỉ chỉ trong phòng: “Thiếu phu nhân đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Phong Vu Tu cười cười, hắn biết nàng không muốn thấy hắn nên cố ý trốn tránh. Vậy hắn cứ cố ý đi lại, lác lư trước mặt nàng, xem nàng có thể làm gì?

Nghĩ vậy, hắn liền sờ sờ mũi đi vào phòng trong, mở cửa phòng ra, hắn thấy nàng đang nằm nghiêng trên giường. Đường cong thân hình nàng tinh tế tuyệt đẹp, làn váy nàng bị gió từ cửa sở thổi vào nhẹ nhàng lác lư, chọc đến lòng hắn cũng rung động theo.

Phong Vu Tu nhẹ nhàng đi vào, Tô Ngọc Dung đưa lưng về phía hắn, nàng còn tưởng người đi vào là A Du, liền bực bội nói: “A Du, người đi ra ngoài trước đi, ta muốn ở một mình một lúc.”

Phong Vu Tu cười cười, ngồi ở mép giường, cũng không nói lời nào, nhìn nàng chăm chăm một lúc, vươn tay đến, nhẹ nhàng chọc khuôn mặt nàng, vừa non vừa mềm ...

Lần này, Tô Ngọc Dung đã nhận ra có gì không đúng, vội vàng xoay người. Vừa nhìn đã thấy cư nhiên là Phong Vu Tu, nàng tức giận la lên: “Ai cho người vào phòng, mau rút ra ngoài cho ta.”

Phong Vu Tu bị thanh âm sắc nhọn của nàng dọa run run, trong nháy mắt tiếp theo hắn còn tưởng nàng sẽ nâng tay tát hắn như kiếp trước, thân mình hắn theo bản năng rụt về phía sau một chút. Tô Ngọc Dung đang khấn trương, cũng không phát hiện chút biến hóa của Phong Vu Tu, nàng chỉ phẫn nộ vội vàng giơ tay đẩy hắn: “Ai cho người đến gần ta! Cút ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cư nhiên muốn động tay động chân! Quá vô sỉ!

Hiện tại Phong Vu Tu còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, chút sức lực của Tô Ngọc Dung đối với hắn không tính là gì, nàng chỉ đẩy khiến thân mình hắn hơi lác lư, cũng không thể đẩy hắn từ trên giường xuống. Ngược lại, Phong Vu Tu dứt khoát bày ra dáng vẻ mặt dày vô lại, hai mắt mỉm cười nhìn nàng, lại làm bộ chuẩn bị nằm xuống: “Mới vừa ăn no, có chút mệt, ta cũng muốn nằm một lúc ...”

(Hô hô: Hay đấy Tu ca! Mạnh mẽ lên nào!!!!)

Tô Ngọc Dung thấy vậy, lòng tơ cả người đều dựng đứng cả lên, nàng không màng tất cả nhắc chân đúng sức đá hắn: “Cút ngay!”

“Ngô ...” Phong Vu Tu bị Tô Ngọc Dung mạnh mẽ đạp xuống, lập tức rơi xuống đất. Một chân kia còn thuận tiện đá vào bụng hắn, hắn vừa mới ăn no, một cước của nàng thiếu chút khiến hắn nôn hết đồ ăn trong bụng ra!

Hắn khó chịu ôm bụng ngồi dưới đất, nhẹ răng trợn mắt nhìn Tô Ngọc Dung, xoa bụng nửa ngày, mới hít một hơi nhìn nàng kêu: “Tô Ngọc Dung! Người làm cái quái gì vậy? Người gỡ lụa đỏ ta cũng chưa nói gì người, giờ chẳng qua ta chỉ gần người một chút, người vậy mà dám đá ta?”

“Ai bảo người đến gần ta, ta chính là đá người!” Tô Ngọc Dung khấn trương lại phòng bị ngồi trên giường, nhìn bộ dáng khó chịu phẫn nộ của hắn, trái tim đập thành thịch, tên khốn Phong Vu Tu này, cư nhiên còn muốn động tay động chân với nàng, quá vô sỉ!

Tốt nhất nàng nên nhanh chóng nghĩ cách hòa li, bằng không cứ ở lại Phong gia, không sớm thì muộn cũng bị hắn chiếm tiện nghi. Chung quy nàng cũng chỉ là một nữ tử yếu nhược, sao có thể đánh thắng được hắn, một nam nhân tinh trùng lên nào chứ?

Bụng Phong Vu Tu vô cùng khó chịu, nhưng nhìn Tô Ngọc Dung bị mình dọa sợ tới mức kinh hoàng thất thố, hắn thật sự rất muốn cười. Hắn đúng sức nhịn mới không cười ra tiếng, cúi đầu nhìn một hồi lâu, hắn mới từ mặt đất đứng dậy, ôm bụng giả vờ tức giận: “Tô Ngọc Dung người đừng quên, người là thê tử ta cưới hồi đang hoạn! Đừng nói ta tới gần người, kể cả ta có ôm người, thân thiết với người, ngủ với người, cũng là việc thiên kinh địa nghĩa!”

Tô Ngọc Dung nàng thật tức đến muốn giết người! Giận đến hai mắt đỏ bừng, chỉ vào Phong Vu Tu:

Người đề tiện vô sỉ!”

“Hô! Chê cười! Làm trưởng phu, chạm vào thê tử kết tóc của mình, đó vốn là thiên đạo luân thường, theo như lý thường, căn bản không đề tiện, không vô sỉ chút nào!” Phong Vu Tu đắc ý tiến lên một bước, hí mắt nhìn ánh mắt buồn bực của Tô Ngọc Dung, hừ hừ nói: “Còn có, làm một nam nhân, ta rộng lượng lại khoan dung, khinh thường động thủ với một nữ nhân như người, nhưng người đừng có ý vào việc ta khoan dung mà hắt mũi lên mặt với ta. Cư nhiên dám đá ta, lần sau nếu còn dám làm vậy, người có tin ta đánh người không? ... Kìa người dám!!!!!!!!!!!!!!”

Hắn nói, ánh mắt uy hiếp dựng trên người Tô Ngọc Dung. Ánh mắt kia khiến da đầu nàng tê dại, nàng hét lớn cầm bình hoa, chunga trà trên bàn ném vào người hắn: “Đồ vô sỉ không biết xấu hổ! Người cút cho ta, cút ngay!”

Một loạt tiếng vỡ loảng xoảng, bả vai Phong Vu Tu bị một chum trà đập vào, dưới chân đều là mảnh sứ vỡ. Hắn lùi về phía sau vài bước, nhìn Tô Ngọc Dung bị mình chọc muốn tức điên như thế. Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu lại tiếp tục vô lại với nàng, tiếp theo nàng có thể làm bản thân bị thương hoặc thất cổ thì không tốt, hắn liền ôm bụng lui đến cửa, giống như không phục hừ lạnh nói: “Nữ nhân điên này! Ta không chấp nhặt với người!”

Dứt lời, hắn vội xoay người nhanh chóng rời đi, lúc tới cửa Ngọc Viên, tay hắn vẫn còn đang xoa bụng. Kim Trung thấy vậy nghi hoặc hỏi: “Công tử, bụng ngài không thoải mái sao?”

Phong Vu Tu cười cười: “Đúng vậy, bị Thiếu phu nhân của các người hung hăng đập một cước, thiếu chút nữa com trong bụng ta bị nàng đập ra ngoài, đương nhiên khó chịu rồi!”

Kim Trung nghe vậy, không thể tin tưởng lớn mắt, thồn thức không thôi: “Cái đó, sao tiểu nhân lại cảm thấy công tử hình như còn rất cao hứng vậy?” Mới vừa rồi, trong Ngọc Viên ồn ào lớn như vậy, còn có cả tiếng đập vỡ loãng xoảng, công tử đáng ra phải giống ngày hôm qua, giận đến không thể át đi mới đúng chứ!

Phong Vu Tu nghe vậy, nghiêng đầu liếc hần một cái: “Tại sao không thể cao hứng? Đánh là thương mắng là yêu, người chưa từng nghe qua sao? Việc này có nghĩa là Thiếu phu nhân để ý ta, hiểu chưa?”

Kim Trung: Hần thật sự không cảm thấy, việc này là cách Thiếu phu nhân để ý công tử, bắt quá, chỉ cần công tử vui vẻ là tốt.

Trở lại tiền viện, Phong Vu Tu ngồi trên ghế dựa, uống ngụm trà, nhìn thoáng qua phòng ở, cuối cùng ánh mắt dừng trên tủ quần áo, cười nghiêng ngả: “Kim Trung, tẹo nữa thu dọn xiêm y của ta, đem tới Ngọc Viên, công tử ta sau này sẽ nghỉ ngơi ở đó.”

“A?” Kim Trung nghe vậy, há to miệng nhìn Phong Vu Tu, hần không nhận được nhắc nhở: “Công tử, không phải tiểu nhân nói nhiều, thật sự là giờ ngài muốn thu dọn xiêm y, đích thực không thích hợp ạ. Ngài mới vừa cãi nhau với Thiếu phu nhân xong, lại thu dọn mang xiêm y tới thì quá mức kì quái rồi ...” Hần dù không suy nghĩ sâu xa, nhưng ngẫm một chút liền hiểu, Thiếu phu nhân giờ đang nổi nóng, tuyệt đối sẽ mắng hần tề tát, hần còn không muốn đi nghe chửi

“Đừng nhiều lời vô nghĩa, bảo người đi thì mau đi.” Phong Vu Tu dựa vào ghế dựa nhắm mắt lại, khẽ cau môi cười: Tô Ngọc Dung, nàng muốn nháo, ta nháo cùng nàng, tốt nhất chúng ta ngày nào cũng nháo, khiến trong phủ nháo đến loạn thất bát tao, để lời đồn phu thê chúng ta bất hòa truyền ra ngoài, đến lúc đó, toàn kinh thành đều biết Tô Ngọc Dung nàng ngang ngược vô lý!

Đến lúc đó, một nữ nhân tính tình kém như nàng, muốn hòa li với một nam nhân tốt như ta, nhà mẹ đẻ nàng có thể đồng ý mới là lạ!

(Nhất định Tu huynh đang cười vô cùng gian manh xảo trá! Tội cho Dung muội!!!!)

Trái lại, họ còn cầu ta đừng vứt bỏ nàng mới đúng!

Trong phòng, Tô Ngọc Dung tâm phiền ý loạn nằm trên giường, hai tiểu nha hoàn cẩn thận thu dọn mảnh vỡ trong phòng, A Du và A Vân đều mang vẻ mặt đau khổ, một trái một phải nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt tràn đầy thất vọng và trách cứ.

Tô Ngọc Dung vì ánh mắt chăm chăm của hai nha đầu kia mà càng thêm tâm phiền ý loạn, chỉ có thể bất đắc dĩ yếu thế nói: “Được rồi, hai người các người đang làm gì vậy? Có chuyện gì cứ nói thẳng!”

A Du nhìn A Vân, A Vân không khách khí, trực tiếp hừ hừ nói: “Tiểu thư, nô tỳ thật không hiểu, rõ ràng cô gia đã tới tìm người, cũng không vì chuyện gỡ lụa đỏ mà tức giận trách cứ người, chỉ cần cúi đầu chịu thua là tốt rồi, vì sao người còn tức giận, ném đồ lung tung làm cô gia tức giận bỏ đi? Việc này cũng thôi đi, người âm ỹ một trận như vậy, cô gia đi rồi không nói, chỉ là tiện nhân Liễu thị kia nhất định cao hứng muốn chết!”

“Tiện nhân kia cao hứng thì liên quan gì đến ta, thích thế nào thì thế đó, chuyện của nàng đừng nói cho ta nghe, ghê tởm!”

A Vân bĩu môi, gục đầu không hé răng, hai ngày nay tiểu thư như ăn pháo vậy, trong bụng tất cả đều là hỏa, một chút liền nổ, nói gì đều nghe không lọt.

A Du thấy vậy bất đắc dĩ thở dài, thanh âm nói chuyện thật mềm mại khuyên nàng: “không nhắc đến tiện nhân kia thì không nhắc đến, nhưng tiểu thư, người có thể nói cho bọn nô tỳ một chút, vì sao người nhất định một hai phải đại náo với cô gia? Người vừa mới gả đến đây, những ngày sau còn rất dài, cuối cùng vẫn phải sống. Người với cô gia luôn cãi nhau như vậy, nếu bị lão gia biết, lão gia sẽ vô cùng lo lắng!”

Tô Ngọc Dung nghe vậy liền xem thường, A Du này, nói qua rồi lại vẫn chỉ là chiêu này, không phải là lấy cha ra hù dọa nàng thì cũng là lấy Thanh Thanh hù dọa nàng. Kiếp trước nàng chính là dính chiêu này, kiếp này, không dính! Hừ!

“A Du, người đừng mang cha ta dọa ta sợ, người muốn lo lắng thì cứ việc lo lắng đi!” Dù sao cha mình rất khỏe mạnh, chút việc nhỏ này, giận cũng không làm hại thân thể người.

A Du thấy Tô Ngọc Dung không bị mình quay vòng vòng, cũng không trúng chiêu: “Vậy nô tỳ hỏi người một câu, về sau người có thể không náo loạn, sống thật tốt cùng cô gia không?”

“không thể!”

“Tiểu thư!”

Tác giả có lời muốn nói: Khu bình luận liên tục vang lên tiếng động, ta sợ tới mức không dám đi xem.

Ta tại đây đặc biệt thuyết minh ----- các tiểu tiên nữ xem xong có chút gì không hài lòng thì cũng có cái xoa dịu.

Cuối cùng, cảm tạ các nàng hậu ái, chung quy thì nam ở nhà ta là nam heo, trừ bỏ bên ngoài đẹp trai (soái), thì không có ưu điểm gì.

Nữ chủ thì, trừ bỏ vận khí có chút không tốt, thì không có gì không hài lòng.

(trên đây mị chỉ cố dịch lại lời tác giả thôi)

P/s: Sau đây là bài thơ con cóc của mị. Kỉ niệm ngày 02022020 (tức 0901) của các thánh.

02022020 - 0901

Lạnh leo trời đông

Mình ta phòng không

Một mình quạnh quẽ

Người ta ồn ã

ní ai ní ai

0202

ai nĩ ai nĩ

2020

Hết dương lại âm

0901

Trường trường cửu cửu

Nghe muốn xiu luôn

yi er san

san er yi

yi er san si wu liu qi

qi liu wu si san er yi

Mình ta ngồi đây

Mọi sự đã xong

Chỉ thiếu gió đông

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đem xiêm y tới

“Được lắm! Sao các người không nghĩ thay ta, ta còn chưa vào cửa, hần đã nạp thiếp, chúng tở hần vốn không coi ta ra gì! Còn buộc ta phải uống trà của thiếp thất, tiểu thư của các người lớn chừng này, chưa từng chịu ủy khuất như vậy! Ta nhất định không làm hòa với hần!”

A Vân bắt đắc dĩ: “Tiểu thư định cứ ương ngạnh thế sao? Phải làm sao thì người mới có thể sống thật tốt với cô gia?”

Tô Ngọc Dung thật sợ hai người các nàng, suốt ngày nhọc lòng suy nghĩ như vậy cũng không sợ mệt, chỉ có thể lừa gạt các nàng: “Khi nào hần đuổi Liễu thị đi mới nói đến chuyện này sau!”

Mất thấy hai nàng còn đang định nói, Tô Ngọc Dung đầu đau muốn nứt xua xua tay: “Được rồi được rồi, hai người các người đừng nói nữa, ta mệt mỏi, muốn ngủ một chút, các người trước ra ngoài đợi đi!”

A Du và A Vân thấy không khuyển được nàng, chỉ có thể bắt đắc dĩ xoay người đi ra ngoài.

Rốt cuộc, trong phòng cũng an tĩnh, Tô Ngọc Dung nằm trên giường, nhìn lọ hoa mới trên bàn, trong lọ cắm một nhánh cây xanh biếc, phía trên còn hai nụ hoa chưa nở rộ, đáy lòng tĩnh mịch.

Nàng muốn hòa li với Phong Vu Tu, nhưng vấn đề nan giải trước mắt là nàng vừa gả qua đây, dù có nói ra, phụ thân và các ca ca cũng không đồng ý để nàng hòa li.

Cách duy nhất là khiến phụ thân và ca ca biết nàng và Phong Vu Tu thật sự không hợp, không có cách nào sống chung, cũng không thể làm hòa, chuyện này may ra mới có khả năng.

Thế nên nàng muốn nháo, mỗi ngày đều cãi nhau với Phong Vu Tu, tốt nhất là chọc hần để hần động thủ đánh nàng. Đến lúc đó, nàng về nhà khóc lóc một hồi, nhất định phụ thân sẽ không chịu nổi mà đồng ý.

Nhưng vấn đề là, hiện giờ tên hỗn đản Phong Vu Tu này không hành sự theo như kế hoạch.

Hôm nay nàng đá hần, mắng hần, hần lại kiên quyết nhịn, còn nói gì mà hần rộng lượng không động thủ với nữ nhân, thật là ... Tức chết nàng mà!

Phòng chùng buộc Phong Vu Tu đánh mình có chút khó khăn, tốt nhất nàng nên nghĩ ra biện pháp khác mau chóng giải quyết xong xuôi việc hòa li này. Bằng không vạn nhất ngày nào đó Phong Vu Tu bị lão thái bà mắng, ăn vạ trong phòng nàng không chịu đi, nàng cũng không thể đánh lại hần! Chẳng lẽ thật sự phải đâm hần một dao ...

Nàng muốn dùng cách không tổn thương tính mạng, không tổn hại danh dự nàng để hòa li với Phong Vu Tu. Chung quy lại, nếu nàng thật sự đâm Phong Vu Tu, làm lớn chuyện này, hai nhà trở mặt với nhau, thanh danh của toàn bộ Tô gia sẽ bị hủy trong tay nàng. Nàng không muốn như vậy, chỉ vì một mình nàng lại liên lụy đến thanh danh cả nhà.

Nên nàng chỉ có thể ở Phong gia, nháo loạn trong Ngọc Viên, dù có phóng đại cũng chỉ là phu thê bất hòa, dù người khác có khua môi múa mép thì nhiều lắm cũng chỉ nói nàng làm chủ mẫu kiểu căng bất kham, sẽ không có quá nhiều ảnh hưởng đến danh dự Tô gia.

Sau khi nghĩ thông suốt, trong lòng Tô Ngọc Dung liền khoan khoái. Nàng chuẩn bị thu dọn vài thứ, nghĩ hai ngày nữa sẽ về nhà, trốn Phong Vu Tu, tránh việc Phong Vu Tu thấy mỉa mai của nàng mà nảy sắc tâm. Nhưng A Du lại vào, chặn chừ nói: “Tiểu thư, cô gia kêu Kim Trung thu dọn mang xiêm y tới, nói từ hôm nay trở đi, cô gia sẽ nghỉ ngơi ở đây, bảo người đem xiêm y thu xếp một chút.”

“Cái gì?” Hai chân Tô Ngọc Dung như bị đóng đinh trên mặt đất, hai mắt không thể tin tưởng lớn, thanh âm cũng thay đổi: “Phong Vu Tu nói muốn mỗi ngày ngủ ở đây?”

A Du gật đầu, nhìn bộ dáng kháng cự của tiểu thư, miệng giật giật không dám nói gì.

Tô Ngọc Dung tức dậm chân, phần nộ đi đến mép giường, cầm gối đầu uyên ương hí thủy nện trên mặt đất, thống hận nghiền răng nghiền lợi: “Cầu nam nhân! Cự nhiên còn muốn mỗi ngày ngủ cùng ta, ta phi! Đồ không biết xấu hổ!”

Nói xong nhìn A Du: “A Du, đi nói với Kim Trung, cầm lấy xiêm y của Phong Vu Tu cắt! Ngọc Viên của ta không chào đón Phong Vu Tu, kêu hắn thích ngủ chỗ nào thì ngủ, miễn đừng đến chỗ ta! Đến một lần ta đánh một lần!”

Khuôn mặt nhỏ của A Du nhăn như mướp đắng, lại không dám trái lời Tô Ngọc Dung, xoay người đi ra ngoài, chỉ là cũng không dám nói lại nguyên văn, chỉ ngượng ngùng nói: “Kim Trung, người cũng biết tâm tình thiếu phu nhân hôm nay không tốt, nên đồ của công tử ta cũng không dám tùy tiện cầm vào, chỉ bằng đợi hôm khác, tâm tình thiếu phu nhân tốt hơn, ta tự mình đến lấy?”

Kim Trung không phải kẻ điếc, vừa rồi thanh âm nói chuyện phần nộ hắn đều nghe rõ ràng, cầm một tay nải lớn đựng đồ, hắn xấu hổ găt đầu: “Nếu hôm nay thiếu phu nhân không đồng ý, ta cũng chỉ có thể đem xiêm y của công tử về……”

Kim Trung mang khuôn mặt đau khổ cầm xiêm y về, quả nhiên Phong Vu Tu mắng hắn là phế vật, hắn ủy khuất vô cùng. Phu thê hai người đánh nhau, khó xử chính là hạ nhân bọn họ, hai bên đều phải lấy lòng, lại đều bị khinh bỉ, tân hôn mới bắt đầu đã như vậy, về sau phải sống như thế nào đây! Haiz!

Phong Vu Tu đương nhiên biết Kim Trung sẽ lau nước mắt mà về, hắn cũng không đi chọc Tô Ngọc Dung nữa, liền nghỉ ngơi ở tiền viện.

Hiện giờ hắn và nàng đã thành hôn năm ngày, không qua năm hay sáu ngày nữa, hắn sẽ phải vào triều, nên nhất định phải đuổi Liễu thị trong vài ngày tới. Bằng không đến lúc Tô Ngọc Dung về nhà khóc lóc sụt sùi nói hắn chưa thành hôn đã trắng trợn nạp thiếp, nạp phụ và hai cữu ca nhất định sẽ bắt mẫn với hắn. Nếu vậy, Tô Ngọc Dung hóa li cũng nắm chắc hai phần thành công.

Thế nên hắn nhất định phải nhanh chóng xử lý Liễu thị, không để Tô Ngọc Dung nắm được nhược điểm này về nhà khóc lóc.

Nhưng làm thế nào đuổi Liễu thị đi mà khiến Tô Ngọc Dung không có lời nào để nói ……

Sau cơm chiều, Tô Ngọc Dung sợ cầu nam nhân Phong Vu Tu mặt dày đến đây ngủ nên bảo người đóng cửa viện sớm. Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng rõ, A Vân đã tới gọi nàng: “Tiểu thư, Thiếu phu nhân, nên rời giường đến thỉnh an phu nhân thôi, đừng ngủ nữa, tiểu thư, còn ngủ tiếp sẽ muộn mất, …”

Tô Ngọc Dung mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhất thời còn chưa mở mắt nổi, chỉ lầm bầm nói: “Lão bà kia chết lâu rồi, ta không cần đi thỉnh an … người đừng có gọi ta …”

A Vân bị lời nàng nói dọa chết khiếp, lập tức quay đầu nhìn xem trong phòng có ai không, may là nha đầu bưng nước còn chưa tới, nếu không nghe được lời này, lại truyền đến tai Phong phu nhân, nói thiếu phu nhân trù ẻo phu nhân chết sớm, đây chính là tội lớn a!

A Vân gấp gáp, cuối cùng bất chấp Tô Ngọc Dung nổi giận, trực tiếp lên giường lật chăn: “Thiếu phu nhân, nếu còn không dậy sẽ muộn thật đấy!”

“Ai da, phiền muốn chết …” Tô Ngọc Dung bực bội mở mắt, lọt vào mắt là khuôn mặt trẻ trung của A Vân, nàng hoảng hốt một lúc mới nhớ ra mình đã trở lại khi còn trẻ, bắt đầu đi than một tiếng, đoạt lại chăn: “A Vân đừng gọi nữa, ta còn chưa ngủ đủ.”

“Tiểu thư người mau đi thỉnh an! Hai ngày trước, phu nhân săn sóc nàng dâu nên mới có ý miễn thỉnh an cho người, nếu hôm nay người lại không đi, phu nhân nhất định sẽ nói người không hiếu quy củ, không hiếu thuận với mẹ chồng.”

“Ta không đi!” Tô Ngọc Dung nhớ tới kiếp trước Phong lão bà nhốt Phong Vu Tu trong phòng nàng, ép nàng ăn mị dược, buộc nàng sinh Thanh Thanh, khiến nàng không thể hòa li, ở Phong gia chịu khổ cả đời, nàng liền nổi trận lôi đình, trừng mắt lườm A Vân: “Ta không đi thỉnh an lão bà kia! Nàng thích nói gì thì nói, quy củ của bà ta cũng không thấy có chỗ nào tốt! Tức phụ còn chưa vào cửa thì đã nạp thiếp cho nhi tử trước. Rõ ràng là bà ta muốn đánh vào mặt ta, bà ta không có tư cách để ta kính trọng! Người mau đi ra ngoài, đừng gọi ta, ta dù chết cũng không đi!”

“Tiểu thư!”

“Còn không mau đi ra, thích thì cứ đứng đó đợi!”

A Vân tức đến dậm chân, thấy Tô Ngọc Dung quả thực không dậy, cũng không có cách nào đành ra ngoài, tự mình đến Minh Viên truyền lời tới Phong phu nhân, nói Tô Ngọc Dung bị đau ngực, không rời giường nổi, ngày mai sẽ đến thỉnh an.

Phong phu nhân vừa nghe A Vân nói lý do, tức giận ném vỡ vòng ngọc trong tay: “Tô Ngọc Dung, quả thực là vô pháp vô thiên!”

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn các tiểu tiên nữ vẫn luôn ở bên ta, có các nàng ở đây, tâm ấm áp, viết mệt cũng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Đây đúng là một cơ hội tốt

Thu Diệp khiếp sợ, lập tức nhẹ nhàng khuyên giải: “phu nhân, người đừng nóng giận, Thiếu phu nhân tuổi trẻ khí thịnh, gặp chút không vừa ý liền tức giận là chuyện bình thường, người đừng tức giận hại thân. Chờ lát nữa nỏ tự mình qua đó nhắc nhở, nàng chắc chắn không dám náo loạn nữa, nhất định ngày mai sẽ ngoan ngoãn đến thỉnh an người.”

Phong phu nhân tức nghiền răng nghiền lợi: “Tô Ngọc Dung này, tốt xấu gì cũng là xuất thân danh môn, không ngờ lại không có quy củ như vậy, không có giáo dưỡng! Mấy ngày trước ta nghĩ đến nàng vừa tân hôn, đau lòng nàng dâu mới, da mặt mỏng mới có ý miễn thỉnh an cho nàng, không ngờ đến giờ, cũng đã qua năm sáu ngày, nàng ta càng được thể hất mủi lên mặt, quả thật không để mẹ chồng như ta vào mắt!”

“Đều tại lão gia! Lúc trước ta nói nữ nhi Tô gia quá mức kiêu căng, càng nói không thể cưới hắn lại càng không nghe. Giờ hay rồi, mới vào cửa có mấy ngày, nhưng ngày nào cũng cãi nhau, nháo loạn với Vu Tu, nháo đến trong phủ gà bay chó sủa! Bây giờ đến thỉnh an cũng không tới, nàng ta quả thật … Qua thật là …”

Phong phu nhân xuất thân danh môn, cái gì cũng hiểu, duy chỉ có từ ngữ mắng chửi người là quá nghèo nàn, nói vài câu quả thật là … xong thì không biết phải mắng Tô Ngọc Dung thế nào, ghen khuất khiến bản thân tức đau ngực, nằm trên giường thờ dốt.

Thu Diệp vừa thấy phu nhân tức phát bệnh, vội vã đi phái người thỉnh đại phu.

Hiện giờ Lão bá gia nhậm chức ở nơi khác, không ở nhà, một khi Phong phu nhân có việc gì, Thu Diệp chỉ có thể đi tìm Phong Vu Tu.

Phong Vu Tu đến rất nhanh, trên đường đến nơi nghe tiểu nha đầu báo lại là Tô Ngọc Dung giả bệnh không tới thỉnh an khiến mẫu thân tức phát bệnh.

Trong lòng hân không trách Tô Ngọc Dung, hân biết nàng còn nhớ rõ đời trước mẫu thân bức bách nàng, trong lòng nàng hân còn oán trách. Nên việc nàng không đến thỉnh an, hân đều có thể hiểu được.

Nhưng mẫu thân tức phát bệnh, hân không thể không đau lòng. Mắt thấy đáng về mẫu thân tức đến mức sắc mặt thay đổi, thương tâm nói chuyện với hân, trong lòng hân cũng không chịu nổi.

Trong mắt hân khê đảo, hân cảm thấy đây đúng là một cơ hội cực tốt

Phong Vu Tu chờ đại phu kê đơn thuốc, lại đợi mẫu thân uống xong thuốc, lúc này mới đứng lên: “Mẫu thân, người mau nghỉ ngơi cho tốt, nhi tử cáo từ trước.”

Phong phu nhân thấy hân đi, vội vàng hỏi: “Con muốn tới Ngọc Viên?”

Phong Vu Tu gật đầu: “Tô Ngọc Dung không hiểu quy củ, cố ý giả bệnh không tới thỉnh an, khiến mẫu thân tức giận, nhi tử đương nhiên không thể để yên chuyện này.”

Phong phu nhân nghe vậy, do dự một chút rồi gật đầu, nàng nghĩ cũng không thể cứ để Tô Ngọc Dung thích làm trời làm đất gì thì làm. không hiểu quy củ, ở nhà nàng và nhi tử có thể ít nhiều nhường nhịn nàng. Nhưng nếu tương lai phải ra ngoài, nàng vẫn giữ cái tính này, vạn nhất làm việc gì không phải, vứt đi thể diện của phủ Bá tước thì không tốt.

Nên nàng dứt khoát để nhi tử đi, cẩn thận giáo huấn lại nàng về lễ nghi quy củ, hiếu kính trưởng bối.

Bất quá nàng cũng sợ việc này nháo lớn, hai vợ chồng không hòa hợp, nên vẫn cẩn thận dặn dò Phong Vu Tu trước khi đi: “Khi con đến Ngọc Viên nói chuyện, đừng có vội vàng, uyển chuyển một chút. Nhờ đầu vì ta mà hai con lại cãi nhau lớn một trận, ta sẽ cảm thấy rất tội lỗi.”

Phong Vu Tu nghe vậy cười gật đầu: “Mẫu thân yên tâm, con có chừng mực.”

Ra khỏi cửa lớn Minh Viên, Phong Vu Tu thả nhẹ bước chân, trong đầu hân nghĩ, lát nữa đi Ngọc Viên nên nói gì, mới có thể khiến Tô Ngọc Dung chui đầu vào lưới.

Vẫn luôn tự hỏi trên đường, sau khi thấy khá ổn, Phong Vu Tu đắc ý cười cười, hân tăng nhanh bước chân, lạnh mặt bày ra khí thế vội vàng đi tới Ngọc Viên.

Tô Ngọc Dung vừa mới rời giường, sau khi rửa mặt chải đầu xong, nàng lười biếng dùng com sáng trong nhà ăn. A Du ở một bên hầu hạ, còn chưa uống xong một chén cháo, A Vân đã vội vã chạy đến: “Tiểu thư, không ổn, việc lớn rồi, nghe nói bên Minh Viên mới thỉnh đại phu, cô gia cũng qua đó, sợ là thân thể phu nhân khó chịu, người vẫn nên mau mau đến thăm một chút.”

Trong lòng A Vân nghĩ, phu nhân bị bệnh không biết thật hay giả, nhưng chắc chắn Tiểu thư không đi thỉnh an đã khiến phu nhân tức giận. Lần bị bệnh này không chừng là muốn cảnh cáo Tiểu thư! Vẫn nên mau chóng khuyên Tiểu thư đến thỉnh an, dù là ra về cũng được! Tránh mang danh không hiếu kính với mẹ chồng!

Tô Ngọc Dung như không nghe thấy, vẫn bình tĩnh không chút hoang mang uống cháo, khiến A Vân gấp đến độ dậm chân: “Tiểu thư! Nô tỳ xin người, người mau đến Minh Viên thăm đi!”

Tô Ngọc Dung bị A Vân gấp gáp thúc giục đau cả đầu, chỉ đành bất đắc dĩ đặt chén cháo xuống, ngược mắt nhìn nàng: “Người nhìn đáng về gấp gáp của mình kia, có gì phải hoảng, chẳng qua chỉ là đau đầu nhức óc thôi, có gì quan trọng chứ?”

Lão thái bà còn sống rất lâu! Nàng đúng là bất mãn không muốn đến thỉnh an, cố ý nháo loạn!

“Buổi sáng hôm nay ta không đến thỉnh an, chớp mắt bà ta liền bị bệnh phải mời đại phu. Bà ta đang muốn ra oai phủ đầu đây này, ta cứ không nhường bộ đấy!” Tô Ngọc Dung nói, đứng dậy đi tới tiểu thính, lười nhác dựa vào giường, nhìn về mặt nhăn nhúm như khổ qua của A Vân: “Huống chi hôm nay người đã nói ta bị đau không rời giường được, nếu bây giờ ta đến thăm bà ta, vậy chẳng phải trái với lời người, đến để bà ta chế nhạo ta sao?”

“Nhưng nếu so với không đi vẫn tốt hơn...”

Mắt thấy A Vân lại muốn nói, Tô Ngọc Dung lập tức xua tay: “Đừng dong dài nữa, ta nói không đi là không đi, người mau chọn cho ta xiêm y đẹp một chút, hôm nay ta phải về nhà thăm cha ta.”

Bây giờ lão cha còn không có già đến mức đi không nổi, tinh thần cũng cực tốt, về nhà thăm cha, thuận tiện làm nũng, thử nhắc đến việc hòa li, nhờ đầu cha lại đồng ý?”

Nhưng A Vân vừa nghe lời này, vành mắt liền đỏ: “Tiểu thư! không nói đến việc mới qua tân hôn năm sáu ngày người về nhà mẹ đẻ không ổn, quan trọng là hiện giờ phu nhân mới sinh bệnh, người liền về nhà mẹ đẻ, không ở lại đây hầu hạ phu nhân, việc này thực sự không ổn! Sẽ có lời đồn nói người bất hiếu, bất kính mẹ chồng!”

Tô Ngọc Dung hừ một tiếng, đầu nàng thật sự bị nha đầu này nói khiến đau muốn nứt, thanh âm cũng nghiêm khắc lên ít nhiều: “Bên ngoài thích nói gì thì nói, ta không quan tâm! Bảo người đi dọn đồ thì đi đi, đừng để ta tức giận.”

A Vân tức phát khóc, thấy nàng ương bướng hết thuốc chữa, liền lau nước mắt đi ra ngoài, nhìn thấy A Du sắp vào phòng, nước mắt lại ào ào rơi: “A Du, người mau vào khuyên tiểu thư đi, không biết vì sao, nhiều ngày nay tiểu thư quá tùy hứng, nói gì cũng không nghe. Phu nhân bị bệnh, chẳng những tiểu thư không đi thăm, còn sai ta đi thu xếp đồ đạc, nói về nhà ở. Người nói xem, nếu việc này truyền ra ngoài, thanh danh của tiểu thư còn gì để nói?”

A Du nghe vậy cũng chau mày, sau khi cãi nhau với cô gia, tiểu thư quả thật vô cùng tùy hứng. Nhưng các nàng là nô tỳ, cũng không thể ép buộc tiểu thư, nghĩ vậy, A Du liền thở dài: “Ta đã biết, chút nữa ta thử vào khuyên như tiểu thư, người thì... Người đừng vội thu xếp đồ đạc, cứ làm việc khác trước, nếu tiểu thư thật sự không nghe thì chút nữa ta sẽ đi thu xếp sau.”

A Vân gật đầu, lau nước mắt, chuẩn bị đi liền thấy Phong Vu Tu khí thế lạnh lẽo vội vàng bước vào Ngọc Viên.

Tác giả có lời muốn nói: Đề cử mấy tác phẩm của bạn tốt, có thể tìm xem một chút ha:

“ta chính là em chống độc ác”

“Nàng có một phu quân khác thế”

“Sau khi phu quân bãi quan”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Xem về sau nàng còn lấy lý do gì cãi nhau với ta

A Vân vừa thấy Phong Vu Tu tới, vội đến nước mắt cũng không dám chảy, thanh âm cũng biến đổi: “Xong rồi, cô gia đến tính sổ với tiểu thư rồi!”

A Du thấy vậy, lập tức bung trà bánh lên, ngăn đường Phong Vu Tu, cười nhẹ nhàng hành lễ: “Tham kiến công tử, người đã dùng cơm sáng chưa ạ?”

Phong Vu Tu nhìn A Du, hẳn với A Du cũng coi như quen biết mấy chục năm, nên lúc này A Du tiến lên cười hỏi thăm, hẳn cũng nể mặt mà ừ một tiếng, sau lại nhũn mày hỏi: “Thiếu phu nhân đâu?”

A Vân thấy A Du ngăn đón Phong Vu Tu, lập tức chạy vào nội thất, thấy Tô Ngọc Dung nằm nghiêng trên giường chính đọc sách, nàng vội vàng chạy tới thưa: “Tiểu thư, không hay rồi, cô gia tới! Nô tỳ thấy sắc mặt cô gia đen như mực, bây giờ phải làm sao?”

Tô Ngọc Dung nghe vậy, mặt không biến sắc, gấp sách đặt lên bàn, bây giờ mới đứng dậy, sửa sang váy áo, chuẩn bị đi ra chính sảnh. Nàng biết Phong Vu Tu sẽ tới, nên đã chuẩn bị tốt.

Nhưng nàng còn chưa ra đến cửa phòng, Phong Vu Tu đã lạnh mặt bước vào. Hắn không sốt ruột nóng nảy, chỉ lạnh mặt nhìn A Vân: “Ta có chuyện cần nói với Thiếu phu nhân, ngươi đi ra ngoài.”

A Vân do dự nhìn Tô Ngọc Dung, Tô Ngọc Dung hướng nàng gật đầu, nàng mới hành lễ lui ra, trong lòng thấp thòm đóng cửa lại.

Tô Ngọc Dung thấy hắn đến, nàng không cần ra chính sảnh nữa liền xoay người, ngồi xuống ghế cạnh bàn tròn, ánh mắt trong trẻo nhìn hắn: “Có chuyện gì, nói đi!”

Phong Vu Tu đứng ở cửa, ánh mắt dừng trên người Tô Ngọc Dung. Hôm nay nàng mặc một thân váy áo tím nhạt, bên ngoài khoác áo lụa cùng màu, trên áo thêu từng chiếc lá vàng nhỏ. Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào như quần quanh cơ thể nàng, những chiếc lá vàng đó như tỏa sáng, thật lóa mắt.

Da nàng như bạch ngọc, tóc chải cao, trên búi tóc cài trâm vàng chạm trổ hoa mai, từng sợi tua rua trên trâm nhẹ chạm bên tai nàng, nàng lại mặc một thân mị hoặc như vậy, khiến hắn nhất thời nhìn đến ngây người, có chút đỏ mặt

(Tại sao? Tại sao lại đỏ mặt? Tu ca chuẩn bị động tình sao? Hehehehehe)

Tô Ngọc Dung thực chán ghét ánh mắt của tên nam nhân thối này. Nàng chau mày, gõ gõ chén trà trên bàn, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Đồ vô sỉ, nhìn gì mà nhìn, có chuyện gì thì mau nói!”

Thanh âm nàng gõ chén trà thức tỉnh Phong Vu Tu, hắn cư nhiên ngắm nhìn mỹ mạo của nàng, nhìn đến ngây người! Rõ ràng hắn đến để cãi nhau với nàng!!! Nhất thời, Phong Vu Tu xấu hổ, sờ sờ mũi ho nhẹ một tiếng, đang định nói lại ngăn người.

Hắn phát hiện những lời mà hắn suy nghĩ chuẩn bị suốt dọc đường, giờ đều quên hơn nửa!

Trong lòng tự kiểm điểm, vạn phần nghi hoặc: Tự khi nào bản thân trở thành đồ háo sắc

nói thì lâu nhưng thực ra hắn cũng chỉ ngây người trong nháy mắt, hắn nhớ lại những lời mà mình đã chuẩn bị kĩ, liền tận lực lạnh mặt, chậm rãi bước lên hừ một tiếng: “Nghe nói sáng nay ngươi đau ngực không xuống giường nổi nên không đến thỉnh an mẫu thân. Nhưng ta thấy sắc mặt ngươi hồng nhuận, trung khí mười phần nói chuyện với ta, rõ ràng rất khỏe mạnh, ngươi chắc chắn đang giả bệnh!”

“Tô Ngọc Dung, tốt xấu gì ngươi cũng xuất thân danh môn, vì sau tính tình lại kiêu ngạo ương ngạnh như thế? Hôm qua ngươi đá ta, là một nam nhân ta không so đo với ngươi, nhưng sao hôm nay ngươi lại giả bệnh không đi thỉnh an mẫu thân? Mẫu thân có chỗ nào đối xử không tốt với ngươi mà ngươi không kính trọng người?”

Tô Ngọc Dung thấy cuối cùng Phong Vu Tu cũng nói đến vấn đề chính, khinh thường hừ một tiếng: “Sao ngươi biết ta không bị bệnh, ngươi đâu phải là đại phu? Thân thể ta khó chịu đi không nói, nên ta không thể đi thỉnh an! Ngươi không muốn nhìn thấy ta, ngươi có thể hòa li với ta, sau đó cưới một nữ nhân khác tốt hơn!”

“Ngươi!” Phong Vu Tu thấy dáng vẻ ăn vạ của nàng vô cùng đáng yêu, nhưng vẫn làm bộ bản thân bị chọc tức, chỉ vào mặt nàng kêu: “Ngươi đúng là càn quấy, không phân thị phi! Chúng ta vừa mới đại hôn, còn chưa qua mấy ngày, ngươi không những cãi vã còn nháo loạn ta đều nhịn, thế nhưng hòa li, lời này mà ngươi cũng nói ra được? Ngươi coi hôn sự là trò đùa, muốn thế nào thì sẽ như thế ư?”

“Ngươi ương ngạnh kiêu ngạo như vậy, nếu như ta và ngươi hòa li, sợ rằng đời này ngươi chẳng gặp được cho ai khác, cũng không có ai dám cưới ngươi!”

Tô Ngọc Dung hừ lạnh, dùng sức trừng mắt: “Có người cưới ta hay không, ta có gả cho ai được hay không không phải chuyện của ngươi! Nếu ngươi phiền chán khi phải nhẫn nại việc ta điêu ngoa, tùy hứng càn quấy, ngươi có thể hòa li với ta!”

“Nữ nhân như ngươi quả thực là Quả thực là người đàn bà đánh đá!” Phong Vu Tu tức giận kêu, nhưng sâu trong mắt lại xẹt qua một tia cười thầm, hắn nhìn kỹ thuật diễn vụng về muốn chọc giận để mình hòa li của Tô Ngọc Dung, trong lòng bèn hừ lạnh: Muốn hòa li, đời này nàng không có cửa đâu!

Tô Ngọc Dung nhìn thấy Phong Vu Tu liền phiền, nàng ném mạnh chum trà xuống đất oán hận nói: “Ta là loại đàn bà đánh đá thì sao, ngươi định làm gì? Ngọc Viên của ta vốn dĩ không chào đón ngươi, chính ngươi tự vác xác đến đây, một hai phải cãi nhau với ta. Tính tình ta là vậy, nếu ngươi chịu không nổi thì đi ra ngoài! Bên ngoài có rất nhiều nữ nhân ôn nhu hiền huệ, ngươi đi mà tìm các nàng, tới Ngọc Viên của ta làm gì?”

Phong Vu Tu vừa nghe nàng nói, hai mắt tức khắc sáng lên, khoe môi khẽ câu lên ý cười, nhưng chớp mắt lại khôi phục đáng vẻ cũ.

Sau đó, hắn liền dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn Tô Ngọc Dung, khẽ lắc đầu: “Ta biết ngay, biết ngay mà”

Ngược lại, Tô Ngọc Dung lại bị đáng về này của hấn làm cho mơ hồ: “Người biết cái gì mà biết?”

“Ta biết, người vẫn tức giận việc trước khi người vào cửa ta đã nạp Liễu thị, người tức giận với ta nên mới cố ý không đi thỉnh an mẫu thân, người cố ý cãi nhau với ta, cố ý nháo loạn để mọi người đều cho rằng Phong Vu Tu ta vì một thiếp thất mà cả ngày khắc khẩu với người! Người muốn để mọi người nghĩ rằng Phong Vu Tu ta là nam nhân sùng thiếp diệt thê!”

Phong Vu Tu nhìn biểu tình há hốc mồm của Tô Ngọc Dung, trong lòng cười thầm nhưng ngoài mặt lại bày ra biểu tình phẫn nộ với bất đắc dĩ: “Ta nói cho người biết, ta không trùng kế của người đâu! Ta sẽ không hủy hoại thanh danh của mình! Bây giờ ta sẽ đuổi Liễu thị đi, ta xem người bắt nhược điểm của ta, hủy thanh danh của ta bằng cách nào!”

Phong Vu Tu sau khi rống giận một hồi, liền xoay người lao ra khỏi phòng.

Tô Ngọc Dung há hốc mồm, đến giờ vẫn không hiểu tại sao cãi nhau một hồi lại chuyển đến Liễu thị, nàng thật sự không ăn dấm với Liễu thị! Nàng đang ước Phong Vu Tu với Liễu thị tiếp tục ân ái ái, tình ý triền miên. Có như thế nàng mới có cơ về nhà giải thích cho cha việc hòa li! Nàng không muốn đuổi Liễu thị đi a a a a!!!!

“Phong Vu Tu! Người đứng lại cho ta! Ta không có ý đó! Đứng lại!”

Tô Ngọc Dung vội vàng đuổi theo, nhưng sao Phong Vu Tu có thể cho nàng cơ hội này, hấn nhanh như thỏ xông ra ngoài!

Sau khi chạy ra khỏi Ngọc Viên, cuối cùng Phong Vu Tu cũng không nín được ý cười trên mặt!

Nghĩ đến đáng về ngày ngốc của Tô Ngọc Dung khi nghe thấy hấn muốn đuổi Liễu thị đi, hấn hận không thể ngựa cỏ lên trời cười to ba trăm tiếng! Ha ha ha!

Tô Ngọc Dung, nàng muốn lợi dụng Liễu thị để hòa li với ta, nằm mơ đi! Ta liền đi xử lý Liễu thị, xem về sau nàng còn lấy lý do gì cãi nhau với ta! Nháo loạn với ta!

P/s: Đạo này mình hơi bận việc làm luận văn với công việc nên chắc sẽ đăng ít hơn. Có thể là 2t 1 chương. Nhưng cũng có thể là nếu mình chán đời thì sẽ lại liên tục cây cuốc. Nên thứ bảy chủ nhật các nàng cứ lên xem nhé! Tks các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 37: Đuổi Liễu thị (1)

“Phong Vu Tu!” Tô Ngọc Dung hoảng loạn phần nộ đuổi theo, còn chưa bước ra khỏi chính sảnh đã bị hai nha đầu kéo về phòng.

“A Du, A Vân, hai các người kéo ta lại làm gì?”

Ta muốn đuổi theo căn cứ nam nhân kia đuổi Liễu thị đi! Bằng không chờ hấn đuổi Liễu thị đi, nàng làm gì còn cơ gì hay để hòa li với hấn!

A Du, A Vân gắt gao ấn nàng trên ghế, A Vân nói: “Tiểu thư, người đừng gây giữa nữa! Ta với A Du không để người ra ngoài đâu! Tuy rằng cô gia tới cãi nhau với người là không đúng, nhưng vừa rồi cô gia cũng nói nguyên ý đuổi Liễu thị đi, đây chính là chuyện tốt!”

A Du cũng hung hăng gắt đầu: “Đúng vậy, vì Liễu thị kia mà mới tan tiểu thư và cô gia đã cãi nhau. Giờ vát và lấm cô gia mới quyết định đuổi Liễu thị đi, chúng ta hấn nên cao hứng mới phải!”

Tô Ngọc Dung quả thật muốn phát điên! Nàng không muốn đuổi Liễu thị đi, nàng cầu mong Liễu thị ở lại! Cầu mong!!!!!!!!!!!!

“Hai người các người mau buông ta ra, ta đuổi theo không phải vì muốn cãi nhau với Phong Vu Tu, ta muốn đi xem”

“Tiểu thư!” A Du và A Vân đều nghiêm túc nhìn nàng, A Vân nói: “cô gia đuổi Liễu thị đi thì có gì hay để xem? Người cứ ngồi ở đây đợi tin tức tốt là được! Vát và lấm cô gia mới ra quyết định, nhờ đâu bây giờ tiểu thư đến nói gì không phải, kích thích cô gia, làm cô gia hối hận lật lọng không đuổi Liễu thị đi nữa, vậy thì lại mất nhiều hơn được!”

A Du gắt đầu: “Cho nên Tiểu thư à, người cứ an tâm ngồi đây, chờ tin cô gia thôi!” nói xong, nàng hướng A Vân nháy mắt, A Vân liền xoay người đóng cửa lại, đáng về tuyệt đối không để nàng ra ngoài gây chuyện xấu!

Tô Ngọc Dung tức hết chỗ nói, hai nha đầu này gan to bằng trời, cứ nhiên dám đóng cửa trông giữ nàng!

Nhưng cần thận ngắm lại, kiếp trước Phong Vu Tu thích Liễu thị như vậy, kiếp này sao có thể chỉ vì cãi nhau với mình mà đuổi Liễu thị đi, nói không chừng chẳng qua chỉ là hấn cố ý nói lời tàn nhẫn thôi.

Nhưng kiếp trước nàng không có không đi thỉnh an, không khiến lão thái bà đó sinh bệnh nằm trên giường, nhờ đâu Phong Vu Tu vì không muốn lão thái bà tức giận, mà thực sự đuổi Liễu thị đi, muốn xây dựng mối quan hệ phu thê hòa thuận giả dối ngoài mặt với nàng thì phải làm sao?

Mất đi Liễu thị, nàng biết lấy lý do gì về nhà khóc đòi hòa ly?

Nghĩ vậy, nàng càng thấy không ngăn Phong Vu Tu không được, kiên quyết gây giữa đứng dậy. Hai nha đầu lại dùng sức túm lấy nàng, ấn nàng ngồi trên giường: “Tiểu thư, đừng phí sức. Lần trước người từng nói chỉ cần cô gia đuổi Liễu thị đi, người có thể sống thật tốt với cô gia. Giờ cô gia đi đuổi Liễu thị, nô tỳ tuyệt đối không để người ra ngoài làm hồng việc.”

“Ta đi ra ngoài xem thôi, không nói gì cả, cũng không nháo loạn được chưa?”

“không được!”

Bên này, Phong Vu Tu vừa ra khỏi cửa Ngọc Viên liền hấp tấp tới sân của Liễu thị, Kim Trung trên mặt đầy vạch đen hỏi: “Công tử, người thật sự đuổi Liễu thị đi nương đi sao?”

Phong Vu Tu hừ lạnh một tiếng: “Bằng không, chờ đến khi Tô Ngọc Dung nàng vì Liễu thị mà mỗi ngày lại cãi nhau, nháo loạn với ta, để người toàn kinh thành biết ta với nàng chỉ vì một thiếp thất mà bất hòa sao? Cuộc sống còn dài? Đuổi Liễu thị đi có thể khiến Tô Ngọc Dung yên ổn sống cùng ta, người nói xem cái nào có lợi hơn?”

Sau đó Kim Trung chạy đầy vạch đen: “Nhưng Liễu thị cũng không làm gì sai Công tử cứ như vậy đuổi nàng đi, người khác sẽ nói người bạc tình”

“Bạc tình thì bạc tình! Ta cũng không thể vì một tiểu thiếp mà khiến chính thê tức giận.”

Hơn nữa, nữ nhân Liễu thị này, những việc kiếp trước à làm, hẳn vẫn nhớ rõ ràng. Nàng với nhi tử vì tước vị mà hạ độc Tô Ngọc Dung, hại thân thể Tô Ngọc Dung suy sụp một nữ nhân mặt ngoài dịu ngoan, nội tâm độc ác, nếu không đuổi nàng đi, chẳng lẽ chờ nàng ở lại trong phủ hại người khác sao? Đuổi nàng ta đi mà không phải giết chết nàng ta, xem như hẳn đã tận tình tận nghĩa!

Giờ người khác có nói gì hẳn cũng không để bụng, hiện giờ hẳn chỉ để ý mình Tô Ngọc Dung. Chỉ cần Tô Ngọc Dung không có cách nào hòa li với hẳn, hẳn làm gì cũng được!

Khi còn trẻ, Liễu thị cũng rất đẹp, da thịt trắng nõn, gương mặt mượt mà, đôi mắt hạnh đen lúng liếng hàm chứa nước. Lúc này nàng đang ở trong phòng làm vợ giấy cho Phong Vu Tu, nha hoàn Tiểu Hoàn giúp nàng sửa soạn bên cạnh, cười nói: “Di nương, nô tỳ nghe nói sáng nay vị ở Ngọc Viên kia không thành an phu nhân, khiến phu nhân tức giận sinh bệnh, sau đó công tử thờ phỉ phi đi đến Ngọc Viên, lúc này chắc chắn đang cãi nhau ở Ngọc Viên.”

Liễu thị mặc một thân váy hồng nhạt, ngồi bên cửa sổ, mặt tươi cười: “Vị đại tiểu thư ở Ngọc Viên kia, tính tình thật cao ngạo, hành sự cũng kiêu ngạo. Công tử thờ phỉ phi đến Ngọc Viên của nàng, nàng chịu được mới lạ, nếu ta đoán không nhầm, hẳn giờ bọn họ đang cãi nhau long trời lở đất!”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37-2: Đuổi Liễu thị (2)

Liễu thị mặc một thân váy hồng nhạt, ngồi bên cửa sổ, mặt tươi cười: “Vị đại tiểu thư ở Ngọc Viên kia, tính tình thật cao ngạo, hành sự cũng kiêu ngạo. Công tử thờ phỉ phi đến Ngọc Viên của nàng, nàng chịu được mới lạ, nếu ta đoán không nhầm, hẳn giờ bọn họ đang cãi nhau long trời lở đất!”

Nhưng như vậy mới tốt, Tô Ngọc Dung càng kiêu ngạo, ương ngạnh cãi nhau cùng công tử, công tử mới càng thấy Liễu thị nàng ôn nhu hiền huệ, nói không chừng qua mấy ngày nữa là nàng có thể thừa sủng*, công tử sẽ dễ dàng nàng trong lòng.”

**thừa sủng: chắc là kiểu được làm chuyện động phòng với Tu ca ấy mà.*

Đến lúc đó, nàng có một vị trí nhỏ trong lòng công tử, được công tử sủng ái, dù Tô Ngọc Dung có là chính thất thì sao chứ, dù nàng là thiếp cũng không phải không có năng lực chống lại nàng ta!

Nghĩ như vậy, ý cười trên khóe môi Liễu thị ngày càng sâu.

Tiểu Hoàn đứng dậy đi lấy sợi tơ, nhưng vừa mới ra liền vội vàng chạy vào kinh hi nói: “Di nương, công tử tới!”

“Cái gì?” Liễu thị kinh ngạc trong nháy mắt, lập tức buông kim chỉ đứng dậy, chỉnh trang búi tóc, liền đi ra bên ngoài nghênh đón. Còn chưa đi ra, Phong Vu Tu liền lạnh mặt đi tới.

“Thiếp thân bái kiến công tử!” nói xong vội vàng đứng dậy đi tới bên người Phong Vu Tu: “Sao người lại tới ạ?”

Phong Vu Tu không nói, vừa vào liền trực tiếp ngồi vào ghế chủ vị, ánh mắt đạm mạc nhìn Liễu thị.

Liễu thị nhìn ánh mắt hẳn, trong lòng thích một cái. Nàng nghĩ xem có phải mình đã vô tình làm gì không đúng, tại sao ánh mắt của công tử lại có gì đó không tốt?

Trong lòng Liễu thị lo lắng, đang thử thăm dò một chút, nhưng còn chưa kịp nói, Phong Vu Tu liền nhìn bên ngoài khẽ vẫy tay, Kim Trung liền cầm một hộp nhỏ tiến vào, sau khi mở ra liền đặt trên mặt bàn.

Trong hộp ngoài hai tờ ngân phiếu còn có một tờ Nàng cầm lên liền thấy là khế ước bán thân của nàng khi vào phủ làm nha đầu.

Đây là Trong nháy mắt, Liễu thị hoảng sợ trừng lớn hai mắt, thanh âm như nghẹn lại: “Công tử, người mang những thứ này tới là là”

Ánh mắt Phong Vu Tu lạnh như băng, nhìn Liễu thị trẻ tuổi, lại giống như nhìn thấy nội tâm ác độc như bọ cạp của nàng ta, không thấy gì ngoài chán ghét.

“Liễu thị, người thu dọn đồ đạc, cầm ngân phiếu và khế ước đi đi, nơi này của ta không dung được người!”

“Công tử! Tại sao muốn đuổi thiếp đi?” Liễu thị lập tức quỳ gối trên đất, hai mắt đầm lệ như hoa lê dính mưa, cảm khế ước bán thân của mình khốc lóc: “Thiếp thân làm sai điều gì? Thiếp thân có thể sửa, chỉ cầu người đừng đuổi thiếp đi!”

Liễu thị không hiểu, vừa rồi công tử còn cãi nhau với Thiếu phu nhân, sao chớp mắt lại muốn đuổi nàng ta đi? Nhất định là do à tiện nhân kiêu ngạo ương ngạnh Tô Ngọc Dung bức bách!

Nghĩ vậy, nàng ta liền khóc lóc bò đến bên chân Phong Vu Tu, đau khổ cầu khẩn một phen.

Nhưng Phong Vu Tu lại đứng lên, từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống nàng: “Người là một nô tỳ bán mình vào phủ, người không có tư cách chất vấn. Hiện giờ ta cho người hai con đường, thứ nhất, cầm ngân lượng và khế ước bán thân tự mình rời đi. Thứ hai, ta đuổi người ra ngoài, để người khác cầm khế ước bán thân của người.”

Liễu thị nhìn ánh mắt so với mùa đông còn khắc nghiệt lạnh lẽo hơn của Phong Vu Tu, thân mình run bần bật, công tử Tại sao lại làm vậy?

Phong Vu Tu nhìn ánh mắt không chịu tiếp thu hiện thực, nhàu nhĩ: “Người đừng cho rằng ta nói đùa! Nếu người không biết điều, một hai phải dây dưa không chịu rời đi, ta cũng có thể bảo người cầm khế ước bán thân của người, bán người đi Lương Châu! Đừng quên, khi vào phủ, người đã ký văn tự bán đứt!”

Văn tự bán đứt!

Chỉ bốn chữ này, đã đủ để khắp người Liễu thị phát lạnh. Nàng ta nhìn Phong Vu Tu mặt kiên nhẫn, nước mắt lưng tròng, lại không dám cầu xin.

Phong Vu Tu thấy nàng không dám cầu xin, lạnh lùng chuyển ánh mắt, dịch bước chân: “Kim Trung, đưa nàng ta ra khỏi phủ trong vòng nửa canh giờ.”

Liễu thị ngược đôi mắt mờ nước nhìn hấn từng bước rồi đi, thấy hấn ngừng chân tại ngưỡng cửa, ánh mặt trời bao trọn thân thể hấn như thần tiên trên trời, Liễu thị còn tưởng hấn hồi tâm chuyển ý, nhưng ai ngờ lại nghe từng câu lạnh thấu xương của hấn: “Người tốt nhất đi xa một chút, đừng để ta nhìn thấy người, nếu không …..”

Phong Vu Tu xoay người, ánh mắt đen tuyền như động không đáy bóp chặt nàng: “Đừng trách ta không nể tình!”

nói xong câu, hấn liền nhấc chân rồi đi.

Liễu thị trở mặt nhìn bóng dáng hấn biến mất, đau khóc thành tiếng: “Vì sao, vì sao lại đuổi ta đi …”

Kim Trung thấy công tử nhà mình quả thật không nể tình đuổi Liễu thị đi, nhất thời cảm thấy Liễu thị rất đáng thương, liền thở dài khuyên: “Liễu đi nương, người cũng đừng trách công tử, đuổi người đi cũng vì Thiếu phu nhân không dung thứ người. Trước mặt công tử và Thiếu phu nhân vừa mới tân hôn, công tử cũng không thể vì người, mà ngày ngày khắc khẩu với Thiếu phu nhân? Nên người cũng đừng khóc, nên rồi đi thôi, muốn trách thì trách vận khí của người không tốt …” không gặp được một chủ mẫu khoan dung rộng rãi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37-3: Đuổi Liễu thị (3)

Liễu thị vừa nghe Kim Trung giải thích, càng cảm thấy Phong Vu Tu thần bất do kỳ, lại càng thấy ủy khuất, nhưng, ủy khuất thì cũng có thể làm gì … Công tử cũng đã nói những lời tàn nhẫn đó, hấn không cho phép mình ở trong phủ, ảnh hưởng đến tình cảm phu thê bọn họ, nếu không đi, không chừng chọc giận công tử, người thật sự sẽ đem bán nàng đi Lương Châu.

Thực ra, nàng làm thiếp thất của Phong Vu Tu cũng không lâu, không nói đến việc không hiểu hấn, căn bản nàng cũng chưa từng hầu hạ hấn, giữa hai người càng không có tình cảm, nàng vẫn một thân trong sạch, dù ra phủ cũng không lo gả chồng, chẳng qua ….. Chẳng qua trên thế gian, liệu có mấy nam nhi, có thể phong thần tuần lã như hấn?

Nàng là một nô tỳ, dù cho được tự do, về đến nhà, cũng lắm cũng chỉ là gả cho đầy tớ nông phu, có thể có tiền đồ gì chứ?

Nhưng … thật sự không còn con đường nào khác …..

Kim Trung thấy nàng không chịu đứng lên thu dọn đồ đạc, vẫn ngồi khóc, vội giục: “Liễu thị, người mau đi thu dọn đồ đạc, người không hiểu tính tình công tử, người nói một là một, hai là hai, nếu người chần chừ chậm trễ thời gian, người thật sự sẽ đem bán người cho Lương Châu! Đến lúc đó người có muốn khóc cũng không được!”

Kim Trung khuyên nhủ một phen, cuối cùng Liễu thị cũng bỏ những thứ trong lòng xuống, khóc sụt sùi đứng dậy vào phòng thu dọn đồ đạc rồi đi.

Lúc Kim Trung trở về, Phong Vu Tu đã ở thư phòng viết mất chữ lớn.

Kim Trung đến trước bàn, thấy trên mặt bàn viết một chữ Dung. Trong lòng hấn nghĩ thầm, mỗi ngày công tử đều cãi nhau với Thiếu phu nhân, chứng tỏ người cũng không kiên nhẫn với Thiếu phu nhân, sao hôm nay lại đuổi Liễu thị, xong giờ lại ở thư phòng viết khuê danh của Thiếu phu nhân? Gần đây, công tử thật có gì đó không đúng a!

Phong Vu Tu nhìn Kim Trung vào phòng nhưng lại ngây ngốc không nói gì, vung bút lông trong tay, vài giọt mực tàu vẩy trên mặt Kim Trung, lúc này hấn mới khôi phục tinh thần, ha hả cười: “Công tử, mọi chuyện đã xong, Liễu thị đi rồi, cũng không khóc sụt sùi, nhìn rất cam tâm tình nguyện.”

Phong Vu Tu gật đầu, kiếp trước Liễu thị cũng coi như chết thê thảm, đã nhận báo ứng, kiếp này nàng ta cũng chưa làm việc gì xấu xa, hấn cũng không thực sự muốn giết nàng. Ngăn phiếu hấn cho nàng, chỉ cần nàng không tiêu xài hoang phí, thì cũng đủ để nàng sống không ỉn năm. Những nhân quả của kiếp trước coi như kết thúc, đời trước coi như hoàn toàn chấm dứt.

Kim Trung nâng tay áo lau mực nước trên mặt, thấy không sạch, đang muốn xoay người đi rửa mặt, lại nghe Phong Vu Tu nói: “đi thôi, ta đi dọn dẹp xiêm y một chút, tẹo nữa ta tự mình mang đến Ngọc Viên.”

Kim Trung nghe vậy, sùng sốt một lát vội gạt đầu, công tử muốn sống thật tốt với Thiếu phu nhân! thật tốt quá, công tử đuổi Liễu thị đi rồi, Thiếu phu nhân sẽ không có lý do tức giận nữa, hai người tốt tốt đẹp đẹp, tránh cho hạ nhân bọn họ khó xử.

Mà lúc này Tô Ngọc Dung ngồi trong phòng, đích xác là hoàn toàn há hốc mồm, vạn phần đau đầu!

Vậy mà Phong Vu Tu thật sự đuổi Liễu thị đi! Trong vòng nửa canh giờ, Liễu thị đã cầm tay nài bỏ đi?

Phong Vu Tu điên rồi?

không phải hấn thích Liễu thị sao? Vì sao lại đuổi nàng ta đi?

A Du và A Vân đứng cạnh người nàng vui đến xoa tay múa chân, bắt đầu nói tốt cho Phong Vu Tu: “cô gia nói là làm, nói đuổi Liễu thị thì thật sự đuổi, thật là nam nhi tốt một người trong vạn người. Tiểu thư, người nên vui mừng, cuối cùng người cũng có thể sống tốt với cô gia rồi!”

Đầu Tô Ngọc Dung đau đến nứt, nằm trên giường, không hiểu nói: “Phong Vu Tu có phải điên rồi hay không? Vậy mà thật sự đuổi Liễu thị đi, không phải hấn thật thích Liễu thị sao?”

A Vân nghe vậy, lắc đầu: “Tiểu thư, theo như tin tức nô tỳ hỏi thăm được, trước kia Liễu thị đều hầu hạ bên người phu nhân, mới được đề thiếp khoảng hai tháng, công tử với nàng cùng lắm chỉ xem như quen mặt. Hơn nữa nghe nói, hai tháng nàng ta làm thiếp, công tử vẫn luôn bận rộn việc hôn sự với Tiểu thư, căn bản không có chạm qua nàng ta. một nữ nhân còn chưa chạm vào, công tử sao có thể thích chứ?”

Tô Ngọc Dung không biết chuyện này, nàng chỉ biết những năm thành hôn với Phong Vu Tu, mỗi lần cãi nhau, hấn đều ngủ lại ở chỗ Liễu thị. Bất quá hấn thực sự không phải là người phong lưu, đời trước hấn cũng chưa từng chủ động đề nạp thiếp. Ngay cả Lan thị cũng là do sau khi hai người bọn họ khắc khẩu, hấn uống say mềm, trong lúc vô tình ngủ mới đề thiếp …..

Tô Ngọc Dung nghĩ đến đây, lập tức lắc đầu: “Tóm lại các người không cần nói tốt về hấn trước mặt ta, trong lòng ta, hấn chính là một tên hỗn đản!”

“Nhưng tên hỗn đản trong miệng người, chính là trượng phu của người!”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37-4: Đuổi Liễu thị (4)

Tô Ngọc Dung bị tiếng Phong Vu Tu dọa sợ, quay đầu liền thấy vẻ mặt đầy ý cười của hắn, phía sau là Kim Trung, cầm một đồng y phục của hắn tới!

Trong lòng Tô Ngọc Dung như bị bóp chặt.

Phong Vu Tu đến, mang theo xiêm y của hắn đến! Sau khi hắn đuổi Liễu thị đi, liền trắng trợn đến ở chỗ mình!

Làm sao bây giờ? Nàng không muốn ở cùng với nam nhân cầm thú này!

Nàng xinh đẹp như hoa, tên cầu nam nhân này tuyệt đối sẽ thấy sắc này lòng tham! Tuy rằng nàng mong Thanh Thanh trở về bên nàng một lần nữa. Nhưng sinh hài tử cùng nam nhân này, nàng không cần! Nàng muốn hòa li với hắn!

“Người ra ngoài!” Tô Ngọc Dung rối loạn, Phong Vu Tu hoàn toàn không ra chiều như kiếp trước, nàng căn bản không đoán được hành vi và ý đồ của hắn!

A Du và A Vân thấy Tiểu thư không cho cô gia mặt mũi, vội vàng liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau đi tới, một người nói: “Mời công tử ngồi, nô tỳ pha trà cho người.”

một người chạy đến chỗ Kim Trung, nhận lấy một đồng xiêm y lớn: “Nô tỳ sẽ đi an trí xiêm y của công tử.”

Tô Ngọc Dung phẫn nộ nhìn hai nha đầu bán ứng mình, hận không thể mắng các nàng một trận!

A Du, A Vân làm việc nhanh nhẹn, Phong Vu Tu vô vùng hưởng thụ. Ánh mắt hắn đặc ý nhìn Tô Ngọc Dung thống hận hắn lại không làm gì được. Sau khi A Du đặt chén trà lên bàn, hắn liền xua tay: “Lui xuống đi.”

“Vâng.” A Vân và A Du vui mừng lui xuống, còn vô cùng hiểu ý đóng cửa phòng lại.

Tô Ngọc Dung nhìn hành động của hai nha đầu kia, đau cả ngực, ngón tay vặn xoắn đệm giường, hung tợn trừng mắt lườm Phong Vu Tu. Nàng quyết định chỉ cần hắn động tay động chân, nhất định sẽ cào nát mặt hắn.

Tâm tình Phong Vu Tu cực tốt uống một ngụm trà, bấy giờ mới nhìn Tô Ngọc Dung, hứng thú bưng bưng trên nàng: “Người nhìn ánh mắt mình đi, hệt như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy. Ta vẫn không hiểu, người sao còn giận ta? Người giả bệnh không đi thành an mẫu thân, ta cũng không tính toán với người, người không thích Liễu thị ta cũng nhanh chóng đuổi nàng ta đi, mọi chuyện ta đều theo ý của người. Tôn nghiêm của ta đều đưa người, ta muốn sống thật tốt với nàng, cũng cho nàng thấy quyết tâm của ta, sao nàng còn không hài lòng?”

Tô Ngọc Dung tức muốn bốc khói, đúng vậy, hắn đuổi Liễu thị đi, đúng là làm rất tốt! Càng có vẻ như bụng dạ nàng hẹp hòi, vô cớ gây rối!

Việc tốt đều là hắn làm, tức giận là do nàng cố ý gây sự!

Nam nhân đáng giận! Tại sao đời này không giống đời trước? Nàng muốn chọc giận hắn, muốn hắn hòa li với nàng sao lại khó như vậy?

Phong Vu Tu nhìn Tô Ngọc Dung tức giận, lại không thể nói gì, trong lòng cười vô cùng mãn nguyện, nhưng trên mặt lại làm bộ đau đớn: “Tô Ngọc Dung, phu nhân, ta cầu xin nàng, nếu mọi việc đã qua, nàng cũng đừng tức giận, chúng ta sống thật tốt với nhau được không?”

không được! không được! Ta không muốn sống với người! Ta muốn hòa li với người! Hòa li! Hòa li! Hòa li!!!!

Tô Ngọc Dung sắp tức điên rồi! Nàng không muốn nhìn thấy tên cầu nam nhân trước mặt chút nào, nàng sợ nàng không khống chế nổi mà giết hắn!

Nhìn Tô Ngọc Dung tức giận đứng dậy định đi ra khỏi phòng, Phong Vu Tu vội vàng đứng lên ngăn đường nàng, nhưng vì quá nhanh, nên nàng và hắn va vào nhau.

“Người ngăn đường ta làm gì?” Nghĩ hắn muốn ôm nàng, Tô Ngọc Dung khiếp sợ vội lui về sau, về mặt đề phòng nhìn Phong Vu Tu.

Phong Vu Tu cười bất đắc dĩ, hạ cánh tay ngăn nàng xuống, hắn sờ mũi, ngó lơ ánh mắt giết người của nàng từ từ bước đến gần nàng, hắn bước lên một bước, Tô Ngọc Dung lui về sau một bước, hắn lại tiến lên tiếp cận nàng.

“Người tránh xa ta ra!” Tô Ngọc Dung khăn trương nắm chặt khăn, từng bước lui về sau, cho đến khi bị Phong Vu Tu ép sát từng bước ngã ngồi trên đệm giường.

Phong Vu Tu đến gần nàng, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm ánh mắt khăn trương của nàng. Nhìn lông mi nàng khẽ động như thỏ còn bị dọa sợ, người Phong Vu Tu chợt nóng lên, giọng nói cũng khan khan: “Người sợ ta làm gì? Ta là phu quân của người!”

Tô Ngọc Dung trừng mắt lườm hắn, ý đồ muốn dùng ánh mắt hung ác bức lui kẻ địch: “Ta nói người tránh xa ta ra! Bằng không đừng trách ta không khách khí!”

Giờ khắc này, nhìn cặp mắt mỉm cười của Phong Vu Tu, không hiểu sao trong đầu nàng thoáng hiện lên đêm tân hôn kiếp trước.

Khi đó, nàng vừa khăn trương lại vừa chờ mong. Đại tẩu đã dạy nàng, đêm tân hôn sẽ đau, nàng có thể khóc, nhưng không được tùy hứng, nghi thức nên làm ở đêm tân hôn đều cần phải làm cho xong.

Đêm đó, tuy rằng Phong Vu Tu lạnh lùng, nhưng vẫn quan tâm đến cảm nhận của nàng, khi cỡi y phục, nàng thẹn rớt nước mắt, không để hắn cỡi.

hắn liền cười, cười giống hệt bây giờ, từng chút đến gần nàng, bức nàng đến góc giường, sau đó cường thế đuổi tay cỡi đại lưng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 37-5: Đuổi Liễu thị (5)

Lúc đó nàng vừa thẹn vừa sợ, rót nước mắt uy hiếp hắn, sẽ bảo nhị ca nàng móc mắt hắn. Dù vậy, hắn vẫn kiên nhẫn tùy ý nàng hồ ngôn loạn ngữ.

Về sau đúng là rất đau, cả quá trình nàng đều khóc, hắn cũng ôn nhu dừng lại, hôn lên nước mắt nàng

Ba ngày đầu tân hôn, thực sự quá ngọt ngào, nhưng chỉ vì một ly trà của Liễu thị, đã hủy hoại cả đời bọn họ

Tô Ngọc Dung không hiểu, vì sao trong giờ khắc này, những việc xảy ra từ mấy chục năm trước, vẫn rõ ràng như vậy, cứ như đang xảy ra trước mắt nàng.

Nhưng những hình ảnh đó, chỉ càng khiến nàng thêm bức bối. Nàng nâng chân đá Phong Vu Tu, hắn không chỉ linh hoạt tránh được, còn thuận thế ngồi xuống cạnh nàng, vươn tay ôm vai nàng!

“Người buông ta ra!” Động tác của Phong Vu Tu khiến Tô Ngọc Dung sợ tới mức hét chói tai, nàng giống như mèo con, nâng móng vuốt điên cuồng dằm dằm vào cầu nam nhân trước mặt!

“Tô Ngọc Dung người Người đừng vô cớ gây rối, người” không nói đến việc Phong Vu Tu còn chưa kịp cảm nhận độ ấm thân thể nàng, đã bị đẩy ra, giờ trên mặt, trên vai còn nghênh đón một trận dằm dằm tui bụi, hắn chỉ có thể cúi đầu nâng tay tránh né: “Tô Ngọc Dung! Ta dễ dãi với người quá đúng không? Người động thủ với ta nhiều lần như vậy? Có tin ta đánh hỏng người không?”

“Người!” Tô Ngọc Dung vừa nghe vậy, càng tức điên, nâng móng vuốt cào mặt hắn: “Ta giết người!”

(Quả là công phu kinh điển của tí muội chúng ta!)

“Nữ nhân điên này Ai da mặt ta!” Phong Vu Tu vốn định trốn, chung quy cũng không thể để mặt bị thương được, nhưng trong nháy mắt, trong đầu hắn chợt lóe, cao kiến thoáng hiện trong trí não, hắn dứt khoát đưa mặt để nàng cào, miệng càng nói lời kích bác nàng: “Người sợ cái gì? Vì sao ta tới gần một chút cũng không được?”

“Chúng ta là phu thê danh chính ngôn thuận, đừng nói đến việc ta đến gần người, dù ta có làm việc gì với người đi nữa, cũng đều là việc thiên kinh địa nghĩa! Người không được phép đánh ta Ai da, cổ ta! Tô Ngọc Dung, đừng có hành xử như người đàn bà đánh đập thế nữa! rõ ràng đêm tân hôn người rất ôn nhu, sao giờ lại như vậy Ngang ngược! A! Mũi ta chảy máu rồi!”

“Người cầm miệng, cầm miệng cho ta! Ta ghét người, người cút xa ta ra!” Tô Ngọc Dung điên cuồng cào hắn, vành mắt tức đến đỏ!

Đêm tân hôn! Đêm tân hôn!

Nàng vô cùng thống hận! Trong sạch của nàng, cả đời nàng, lại một lần nữa dính líu đến tên cầu nam nhân này, nàng hận! Ông trời không có mắt!

“Ta đánh chết người! Đánh chết người!”

trên mặt, trên cổ Phong Vu Tu nóng rất, tùy tiện sờ cũng thấy vết máu, vết thương trên mặt nhiều như vậy, rất thuận mắt đây. hắn cười âm hiểm, bắt lấy đôi tay đang múa may của Tô Ngọc Dung, dưới ánh mắt hoảng sợ của nàng, hung hăng áp nàng trên nệm giường, cực kì bá đạo hôn môi!

(Hú hú! I'm so hot! So so so hot hot hot)

Nháy mắt đó, hô hấp Tô Ngọc Dung như dừng lại, người nàng cứng đờ như tảng đá, trên người tựa như bị một ngọn núi lớn đè ép, nàng không cử động, không thốt lên lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn ánh mắt đầy ý cười xấu xa của cầu nam nhân trước mặt!

Còn trên miệng thì như bị bông!

Phong Vu Tu mỉm cười nhìn biểu tình kinh ngạc của nàng. Nàng kinh hách đến mức khuôn mặt hàm xuân đỏ ửng, cặp mắt mở lớn, làn thu thủy* gọn sóng, tựa như bầu trời hạ đầy sao long lẫy phản chiếu trên mặt hồ sóng nước lấp lánh.

*(Vâng *làn thu thủy thực ra chỉ là ánh mắt chị! anh Tu liên tưởng ghé trời ghé!)*

Ánh mắt rung động đó chiếu vào đáy mắt Phong Vu Tu, thâm nhập lòng hắn, hắn chỉ cảm thấy trong lòng như có gì đó ngo ngoe rục rịch, rất muốn nghĩ đó là thứ gì, nhưng đều bị cảm xúc ấm áp mềm mại trên môi thiêu rụi!

Hô hấp đan xen, tim đập cuồng loạn! Giờ khắc này không khí xung quanh phảng phất như ngưng lại!

Tô Ngọc Dung trừng mắt, nhìn khuôn mặt hắn đan xen đầy vết máu, hận ý trong lòng nháy mắt dâng lên tận trời, nàng dùng toàn bộ sức lực nâng tay tát hắn!

“Bang!” một tiếng giòn vang, Phong Vu Tu hứng trọn cái tát của nàng, cơ hồ trong nháy mắt, nửa khuôn mặt hắn sưng đỏ, có thể thấy, Tô Ngọc Dung quả thực vô cùng tức giận!

Phong Vu Tu vui đến ngốc, bị Tô Ngọc Dung tức giận đá văng xuống đất, vẫn còn cười liệt miệng!

“Súc sinh! Vô si!” Tô Ngọc Dung tức điên, hoảng loạn đứng dậy, tóc tai tán loạn, vạt áo hơi mở cũng không thèm quan tâm, đôi mắt đỏ bừng của nàng chỉ vội vàng tìm vũ khí để giết chết tên nam nhân xấu xa này!

Nhìn một vòng quanh phòng, không thấy vũ khí nào sắc bén, nàng chỉ có thể cầm bình hoa trên bàn ném Phong Vu Tu: “Ta giết người!”

Tiếng sứ vỡ vụn, bình hoa vỡ nát trên mặt đất, Phong Vu Tu vội né tránh, nhìn bộ dáng tức giận rơi nước mắt của nàng, cũng không dám chọc nàng thêm nữa, liền vội kêu: “Tô Ngọc Dung! Người đừng quên phu thê chúng ta đã động phòng hoa chúc, ta hôn người một chút thì sao? Người lại dám mưu sát phu quân? Người quá độc ác!”

“Người cầm miệng!” Tô Ngọc Dung tức giận khóc, không ngờ tên nam nhân cầm thú này dám động chân động tay với nàng, nhưng nàng đánh không lại hắn, ông trời ơi, tại sao phải hại nàng? Để nàng chết luôn không phải là xong chuyện sao?

Chương 37-6: Đuổi Liễu thị(6)

Phong Vu Tu thấy nàng khóc, có chút ngại ngùng, nhưng hôn nàng một chút, hấn bị tát cũng không hối hận, chẳng những không hối hận, nếu có cơ hội, hấn còn muốn hôn thêm lần nữa! Nhiều lần nữa!

Nhưng lúc này, không thể tiếp tục chọc tức nàng. Thế nên nhân lúc Tô Ngọc Dung không ngừng ném đồ về phía hấn, hấn từng bước lui đến cửa phòng, trước khi đi còn vron cổ nói: “Tô Ngọc Dung, người đừng có quá phận! Chúng ta đã viên phòng, ta hôn người một chút thì đã sao? Người nhìn xem người đánh ta thành gì rồi? Chẳng qua ta vẫn nói câu đó, nam nhân rộng lượng như ta không so đo với người, bây giờ xiêm y của ta để ở chỗ người, người tự mình thu xếp cho thỏa đáng, ta bắt đầu nghỉ ở phòng người từ đêm nay!”

“Người rút ngay cho ta!”

Tô Ngọc Dung phần nộ hết lớn, cuối cùng nàng dùng sức ném lư hương đồng ra ngoài, thiếu chút nữa ném trúng đầu Phong Vu Tu, vậy mà tên gia hỏa đó linh hoạt né được, trước khi đi còn đắc ý nhìn nàng cười cười!

Tô Ngọc Dung bị ánh mắt đó kích thích đến tí hộc máu! Nàng té ngã trên mặt đất, ghé vào nệm giường khóc lớn!

“Ô ô Vì sao, vì sao muốn tra tấn ta Trời cao không có mắt”

Còn tên súc sinh Phong Vu Tu kia, vì sao đời này lại vô si như vậy? Vì sao hấn lại giống chó ghê đánh không đi mắng không đi chứ?

Sao hấn không ghét mình như kiếp trước, vì sao lại thay đổi? Nàng hận!

A Vân và A Du ở bên ngoài, nghe tiếng cãi nhau, nháo loạn, tiếng đánh đấm trong phòng, sợ đến mức muốn xông vào, nhưng không dám tùy ý đi vào, giờ thấy trên mặt Phong Vu Tu đầy vết cào, vết máu, cùng nửa mặt sưng đỏ đi ra, hai nàng mới hiểu, đây quả là chuyện lớn! Đúng là đánh nhau rồi! Còn cào khắp mặt cô gia nữa!

Trời ơi, tiểu thư nhà mình, từ khi nào trở thành cọp mẹ vậy?

A Du với A Vân không thể tin tất cả là sự thật, mắt thấy Phong Vu Tu chặt vật đi ra ngoài, bây giờ hai người mới vội vàng chạy vào phòng. Thấy Tô Ngọc Dung ghé vào nệm giường khóc, trên sàn nhà tán loạn mảnh vỡ đồ sứ, bã trà, gối dựa, ... Thế mới thấy vừa rồi tiểu thư đã tức giận thế nào mới có thể thất thố, mất khống chế như vậy!

Hai nha đầu chạy đến bên người Tô Ngọc Dung, nâng nàng đang khóc dậy, hầu hạ nàng nằm trên nệm giường, lúc này A Du mới cẩn thận hỏi: “Tiểu thư Rốt cuộc có việc gì vậy? Mặt cô gia sao lại ra như vậy?”

A Vân cũng vô cùng khó hiểu: “Đúng vậy, tiểu thư, sao ngài lại cãi nhau với cô gia, hôm nay cô gia không nói hai lời liền đuổi Liễu thị đi, còn tự mình cảm xiêm y đến là muốn sinh sống với tiểu thư, sao giờ lại đánh nhau ... Tiểu thư còn cào đây mặt cô gia, nếu phu nhân thấy mặt cô gia như vậy, chúng ta phải làm gì bây giờ”

A Vân đỏ hốc mắt nói, khề đầy bờ vai Tô Ngọc Dung: “Tiểu thư, người nói gì đi, người có biết nô tỳ với A Du suýt chút nữa bị gương mặt vừa rồi của cô gia hù chết!”

A Du cũng lo lắng, khề lắc lắc Tô Ngọc Dung đang che mặt khóc thút thít: “Tiểu thư, người mau nói cho bọn nô tỳ biết, rốt cuộc cô gia đã làm gì người, khiến người tức giận như vậy?”

Tô Ngọc Dung nức nở khóc, bị hai nha đầu truy hỏi càng ủy khuất, liền che mặt khóc nói: “Tên khốn đó, hấn vô si, hấn động tay động chân với ta, ta hận không thể giết hấn”

A Du nghe thế, khề lắc đầu nhìn A Vân, sau mới khuyên Tô Ngọc Dung: “Tiểu thư, người quên là người đã thành thân với cô gia sao, phu thê thân mật cái đó ... không phải rất bình thường sao?”

“Hon nữa, kể cả người không muốn làm chuyện đó với cô gia, thì người cũng không thể cào mặt cô gia như vậy được, nếu đáng vẽ của cô gia truyền ra ngoài, thanh danh của Tiểu thư sẽ ra sao?”

“Ta bất chấp, dù sao ta hận không thể giết hấn!” Tô Ngọc Dung đứng dậy, hai mắt sưng đỏ, oán hận cắn răng: “đi, mau thu dọn xiêm y của ta, ta phải về nhà! Ta không muốn gặp tên súc sinh đó nữa!”

không thể trêu vào người đúng không? Vậy ta trốn là được chứ gì!

Vừa thấy Phong Vu Tu từ Ngọc Viên đi ra, Kim Trung không tin nổi nam nhân mặt đầy vết cào chính là công tử nhà mình.

Trời ơi, công tử lại đánh nhau với Thiếu phu nhân sao? Lại còn bị Thiếu phu nhân cào như vậy? Quan trọng là, thoát nhìn công tử không có chút nào tức giận, ngược lại rất vui vẻ, về mặt như là Về mặt này có thể coi là hơi dễ tiện không?

Kim Trung trợn mắt! thật không còn gì để nói! Công tử nhà mình đầu óc đúng là có vấn đề rồi!

Phong Vu Tu hứng không ít ánh mắt quý dị của nha hoàn sai vặt trên đường. Về đến tiền viện, hấn soi gương mới phát hiện trên mặt mình có hơn mười vết cào, máu chảy đầm đìa, chưa kể đến những vết trên cổ, đúng là thảm không nỡ nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-7: Đuổi Liễu thị (7)

Chẳng qua hẳn không có chút nào không vui hết, ngược lại nhìn gương cười âm hiểm. Kim Trung mang thuốc trị thương tới, vừa lúc nhìn thấy nụ cười âm hiểm của Phong Vu Tu, hẳn rộn cả người: “Công tử, người không sao chứ?”

Phong Vu Tu ngừng cười, liếc mắt nhìn thuốc trong tay hắn: “Mang đi, ai cần dùng thuốc chứ?” Đương nhiên không cần bôi thuốc rồi, vết thương càng lâu lành càng tốt!

Trong lúc Kim Trung trầm nghĩ đầu óc công tử quả nhiên có vấn đề, thì Kim Hữu trầm khuôn mặt đi vào: “Công tử, Thiếu phu nhân gọi xe ngựa ra khỏi phủ.”

Phong Vu Tu vừa nghe, sững sốt một lát, sau đó hồi phục tinh thần hí híp mắt cười: “Trò hay sắp bắt đầu”

Phong phu nhân biết việc xảy ra ở Ngọc Viên của nhị tử, nhất thời không thể ngồi yên, vội vàng ra tiền viện, vừa thấy khuôn mặt nhị tử đầy vết cào của nữ nhân đánh đá, nàng đau lòng rơi lệ: “Nhị tử của ta! Mặt con Mặt con”

Phong phu nhân nước mắt lưng tròng, kéo nhị tử đến gần nhìn kĩ, thấy trên mặt trên cổ hẳn không dưới 30 vết máu, muốn đuổi tay chạm vào, nhưng lại sợ chạm vào làm đau nhị tử, cuối cùng chỉ có thể đau lòng rơi lệ, nắn Tô Ngọc Dung: “Nữ nhân đánh đá này, nàng ta sao có thể hạ thủ cào mặt con như thế! Nàng ta muốn con sau này ra cửa kiểu gì đây?”

Phong Vu Tu thấy mẫu thân tức giận như vậy, vội vàng cười đi tới, đỡ Phong phu nhân vào nhà ngồi: “Mẫu thân, người đừng nóng giận, tức giận hại thân.”

“Ta sao có thể không giận! Tốt xấu gì Tô Ngọc Dung cũng xuất thân danh môn, sao có thể kiêu ngạo, ương ngạnh như vậy, không thành an mẹ chồng thì cũng thôi đi, giờ còn dám đánh cả con Nhìn khắp kinh thành, có nữ tử thế gia nào dám làm vậy? Sợ là phụ nhân ở nông thôn cũng không khác nghiệt phu quân của mình như vậy! Nàng ta thật quá đáng!”

Phong phu nhân càng nói càng tức, nàng đứng dậy: “không được, ta thật sự nuốt không trôi con tức này, nếu không giáo huấn Tô Ngọc Dung một trận, sợ là đời này nàng ta cũng không hiểu thế nào là tam tòng tứ đức, cái gì gọi là coi phụ như trời! Thu Diệp, mau chuẩn xe, ta muốn đến Tô gia hỏi một chút, bọn họ dạy nữ nhi thế nào, để nàng hung hãn như thế!”

“Mẫu thân!” Phong Vu Tu thấy mẫu thân tức giận đến mức muốn đến Tô gia nháo, đành sống chết giữ tay nàng, nói phải trái: “Mẫu thân không thể đi được, chưa nói đến đây là việc xấu trong nhà, không thể truyền ra ngoài. Hơn nữa việc này, kỳ thật cũng là do con sai, là con chọc nàng, nàng mới không cần thận làm con bị thương”

Phong phu nhân thấy nhị tử nói giúp đưa con đầu hỗn láo, hận sắt không thành thép, chọc cánh tay hắn: “Phong Vu Tu! Con có còn chút cốt khí nam tử không? Thế tử mới vào cửa đã buộc con đuổi thiếp thất, còn không hiểu chuyện đánh con, vậy mà con có thể nhẫn nhịn nói vậy? Con cư nhiên còn nghĩ giáo biện giúp nàng ta? Từ lúc nào con hèn nhát như vậy? Trước đây con đâu có như thế!”

Từ trước đến nay, nhị tử nhà mình dù làm gì cũng đều nói một không hai, không khom lưng uốn gối. Thân là trưởng tử của phủ bá tước, hẳn chẳng những tương mạo đường đường, văn võ song toàn, mà còn giống cha hẳn là người kiên cường sắt đá, huyết khí phương cương. Vậy mà giờ lấy phải cộp mẹ, hẳn phải nhẫn nhịn áp chế tính tình lại, sẽ uất ức đến mức nào!

Lão gia ơi lão gia, người đúng là đã định ra mối hôn nhân tốt cho nhị tử.

Phong Vu Tu ngượng ngừng cười, sau đó mặt không đổi, tâm không loạn nói: “Mẫu thân, hôm nay không phải con biện giải cho Tô Ngọc Dung, lỗi sai ... lỗi sai thật sự là của con ...”

hắn nói, biểu tình khó nói nên lời, khiến Phong phu nhân tò mò, nỗ lực áp chế sự phẫn nộ trong lòng, nàng cắn răng hỏi: “Có gì thì con mau nói ra!”

Phong Vu Tu sờ sờ mũi, xấu hổ cười: “Con muốn chạm vào nàng, nàng không muốn nên cào con vài cái ...”

“Đây gọi là cào vài cái sao? Sợ là không dưới 30 vết đâu! Hơn nữa, phu thê thân mật, nũng nịu mật ý không tốt sao? Ta đúng là không thể hiểu nha đầu chết tiết đó! Nàng không muốn thì thôi, hà tất gì phải đánh con?”

Phong phu nhân không có cách nào, dùng sức gì đầu nhĩ tử: “Con đó con đó, ban ngày ban mặt còn muốn làm chuyện gì. Bao nhiêu sách đọc đều bị chó ăn rồi sao, con không biết là ban ngày không thể tuyên dâm ư? Nếu cha con ở nhà, xem hẳn có lấy roi đánh con không?”

Phong Vu Tu cười mĩa, thấy mẫu thân không nháo loạn muốn đi Tô gia nữa, bèn đảo mắt nói: “Mẫu thân, dù sao hôm nay coi như con đã nhận giáo huấn, chủ yếu là con sai, nên mẫu thân đừng tức giận, cũng đừng trách nàng, nàng thích về nhà mẹ vài ngày thì vài ngày, lâu chưa được về thăm nhà nên nàng cũng có vẻ dễ nóng giận.”

Phong phu nhân thở dài, suy tư một lát mới hừ một tiếng: “Dù con có giáo biện thay nàng, thì trong lòng ta cũng hiểu rõ, Tô Ngọc Dung chính là nữ nhân kiêu ngạo ương ngạnh, cưới một nàng dâu như vậy, đúng là gia môn bất hạnh.”

“Thôi, mẫu thân đừng tức giận, nàng còn nhỏ tuổi, sau này từ từ dạy dỗ sẽ tốt hơn ...”

“Mười bảy tuổi mà vẫn còn nhỏ? Phong Vu Tu, con có nửa điểm cốt khí nào không?”

“Dạ dạ dạ, xin mẫu thân bớt giận”

Trong khi đó, Tô Ngọc Dung đang lao đảo lắc lư trong xe ngựa, vẻ mặt khổ sở. Nàng đang nghĩ sẽ dùng lý do gì để nói chuyện hòa li với phụ thân. Huống chi hôm nay nàng mới cào nát mặt Phong Vu Tu xong. Nhờ đâu vì chuyện nàng hòa li, phụ thân gọi Phong Vu Tu đến nhà nói chuyện. Đến lúc đó phụ thân nhìn thấy khuôn mặt đầy vết cào của hắn, đừng nói đến việc hòa li, chắc chắn nàng sẽ không có quả ngọt mà ăn!

A Du và A Vân ngồi bên người nàng, cũng mang vẻ mặt đau khổ. Các nàng lo lắng, không biết ngày tháng sau này của Tiểu thư và cô gia sẽ ra sao?

Giờ hai người mới thành hôn không đến mười ngày, nhưng đã cãi nhau rất nhiều lần, thậm chí Tiểu thư không đến thỉnh an phu nhân, buộc cô gia phải đuổi thiếp thất, bây giờ lại còn đánh nhau nữa! Tiểu thư cào mặt cô gia thành ra như thế, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của tiểu thư coi như hoàn toàn bị phá hỏng.

Hơn nữa phu nhân cũng không phải cục bột mặc cho người khác nhào lặn, tiểu thư đánh cô gia, sau đó lại chạy về nhà mẹ, phu nhân không biết sẽ tức giận đến mức nào. Nhờ phu nhân mang theo cô gia đến Tô gia đòi công đạo, thì phải làm sao bây giờ?

Vậy nên, A Du thử mở miệng thăm dò Tô Ngọc Dung: “Tiểu thư, việc hôm nay người xử sự hơi quá mức, người thật sự không nên đánh cô gia. Nhưng mọi sự đã rồi, hối cũng vô dụng, nên nô tỳ nghĩ, hay là chúng ta trở về Phong gia, nô tỳ theo ngài đến nhận sai với cô gia Như vậy thì sẽ không khiến sự việc trở nên nghiêm trọng.”

A Vân cũng gắng sức gật đầu: “Đúng vậy Tiểu thư, trước không nói đến việc người đánh cô gia sẽ khiến phu nhân tức giận thế nào, chỉ nói đến việc giờ người về nhà, nếu lão gia biết việc này, chắc chắn sẽ không tha cho người. không bằng bây giờ người trở về Phong gia, nói vài lời mềm mỏng với cô gia, chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không.”

Tô Ngọc Dung rất phiền. Nàng không biết tại sao nàng lại thiếu kiên nhẫn như vậy? rõ ràng kiếp trước chịu nhiều ủy khuất nhưng nàng vẫn có thể nhẫn nhịn được, nàng đều có thể bình tâm tĩnh khí đối diện. Tại sao kiếp này nàng lại không nhịn được mà bộc phát?

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là do tên Phong Vu Tu đáng chết kia. Nếu không phải hấn mặt dày mày dạn, từng bước ép sát có ý đồ háo sắc, nàng cũng không mất bình tĩnh cào mặt hấn, khiến bản thân mình rơi vào thế bị động!

Chẳng những không thể lấy có Liễu thị để hòa li, mà còn mang tội danh ấu dâm với phu quân.

Nàng cũng biết nếu về gặp cha sợ là không có quả ngọt mà ăn, nhưng muốn nàng về Phong gia xin lỗi Phong Vu Tu? Cùng chung phòng với hấn? Chờ hấn ngênh ngang đến phòng nàng, tìm mọi cách giờ trò háo sắc với nàng?

Phi! Nằm mơ! Nàng bị điên mới đưa dê vào miệng cạp!

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn một biện pháp!

“Chuyển đường khác! Chúng ta ra khỏi thành! Còn Phong Vu Tu, chỉ cần hấn không sợ mất mặt thì cứ làm to chuyện lên.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Mang mặt bị cào đứng gác Thái Hòa điện (1)

Ở thư phòng tiền viện, Phong Vu Tu đang hứng thú tự xử lý quân phục của mình. Hấn đã hết hạn nghỉ thành hôn, mai sẽ bắt đầu phải vào cung. Nghĩ đến mọi việc đều diễn ra theo ý của hấn, trong lòng vô cùng đắc ý.

Kim Trung bụng chầu nước vào, nhìn thấy Phong Vu Tu mặt đầy vết thương đang xử lý quân phục, bèn tiến lên hỏi: “Công tử, ngài xử lý quân phục làm gì vậy?”

Chẳng lẽ người định mang về mặt đầy vết cào này tiến cung canh gác sao? Người tới người lui nhiều như vậy, chỉ cần không mù đều có thể nhìn ra vết thương trên mặt công tử là chuyện gì? Đến lúc đó, chẳng phải khắp phố lớn ngõ nhỏ đều sẽ đồn đãi công tử cưới phải cạp mẹ sao?

Công tử, ngài không có vấn đề gì về đầu óc chứ, việc này liên quan đến thể diện của ngài đó, công tử!!!!

“Vô nghĩa. Xử lý quân phục đương nhiên là vì ta phải vào cung canh gác.” Phong Vu Tu không thèm ngẩng đầu nói: “Pha một ly trà đến đây!”

Kim Trung im lặng xem thường xoay người. Công tử hành sự không sợ lời đồn, thực là quyết đoán Đòi cách nói khác chính là 250 (đồ ngốc)!

Lát sau, Kim Hữu tiến vào: “Công tử, xe ngựa của Thiếu phu nhân không về Tô gia, mà ra khỏi thành đi nông trang.”

Phong Vu Tu nghe vậy, xử lý xiêm y càng thông thả, lát sau mới cười, nhỏ giọng nói thầm: “Biết ngay nàng sợ ăn mắng không dám về nhà” Nói xong, hấn xua tay với Kim Hữu: “Phải vài người âm thầm bảo hộ Thiếu phu nhân, đừng kinh động đến nàng. Còn có không được tiết lộ tin tức này với mẫu thân ta.”

“Vâng!”

Phong Vu Tu vô cùng hứng thú, xử lý xong xiêm y tướng quân bèn treo lên, nhìn quân phục hiện ngang hip mắt cười: Thân mặc xiêm y này, lại trưng về mặt đầy vết cào đứng ở điện Thái Hòa, liệu hai vị cửu ca có thể nhận ra hấn chăng?

Hắc hắc, Tô Ngọc Dung, nàng cứ ở thôn trang giải sầu đi. không đến mấy ngày nữa, nàng sẽ phải ngoan ngoãn trở lại!

Vậy nên, cố gắng quý trọng mấy ngày nhàn tản này đi!

Tô Ngọc Dung không báo trước mà đột xuất đến đây, nên quân sự trông coi thôn trang đành gấp gấp huy động người làm xử lý chỗ ở, chuẩn bị đồ ăn.

Đã nhiều năm, Tô Ngọc Dung không đi đến thôn trang. Thôn trang này vốn là của hồi môn của nàng, gồm mấy trăm mẫu đất và vài tòa nhà. Ngắm nhìn cây cối trên núi xanh um tươi tốt, tâm tình nàng cũng thoải mái hơn.

Nàng nhớ, trên núi trồng rất nhiều loại cây ăn quả mà nàng yêu cầu. Mỗi lần đến mùa hạ, mùa thu, nàng đều không ăn hết các loại trái cây mà thôn trang đưa tới. Giúp nàng xử lý thôn trang chính là gia nô đặc lực trong nhà. Bọn họ còn quay một mảnh đất trống chuyên để nuôi dê, bò, gà, vịt. một năm bốn mùa, thịt dùng trong nhà đều trực tiếp từ thôn trang chuyển đến.

Kiếp trước, từ khi Thanh Thanh xuất giá, nàng không còn ra khỏi cửa nữa, tính ra cũng đã mấy chục năm rồi nàng chưa tới thôn trang này Bây giờ nhìn cây cỏ nơi đây, nàng chợt cảm thấy vô cùng thân thiết.

Thê tử quân sự, Lưu nương tử vội vàng xách ấm nước vừa đun sôi tới, vừa pha trà hoa quế cho nàng, vừa cười nói: “Sau khi đính hôn, đại tiểu thư cũng không có qua đây. Lần này người đến, đúng lúc xuân tới, hoa dại trên núi đang nở rộ, người ở lại chơi vài ngày cho vui.”

Lưu nương tử biết Tô Ngọc Dung mới thành hôn chưa lâu, nhất định là có lý do gì đó mới đến thôn trang ở. Nhưng là hạ nhân, nàng chỉ có thể hoan nghênh, không được phép hỏi nhiều? Lưu nương tử thức thời không đề cập đến việc thành hôn với Tô Ngọc Dung cũng làm Tô Ngọc Dung đỡ xấu hổ.

Tô Ngọc Dung nhìn Lưu nương tử còn trẻ cũng cảm thấy vô cùng thân thiết, nàng bảo A Du nhận ấm trà, sau đó kéo Lưu nương tử ngồi bên cạnh nàng: “Lưu thăm, lâu rồi ta không được ăn bánh thom thăm làm, hôm nay thăm phải làm thật nhiều để ta ăn cho đỡ thèm.”

Lưu nương tử gạt đầu cười: “Được, vậy ta đi làm bánh thom, đại tiểu thư đi đường cũng mệt mỏi rồi, người mau vào trong nhà nghỉ ngơi ạ!”

Tô Ngọc Dung gạt đầu, chờ sau Lưu nương tử ra ngoài, nàng mới đứng dậy đi vào phòng.

Nàng nhớ khi nàng chưa đính hôn, mẫu thân vẫn còn sống, mỗi năm nàng đều cùng mẫu thân đến thôn trang ở hai lần. Kể từ khi mẫu thân qua đời, nàng liền ít đến đây. Tuy vậy bài trí trong phòng vẫn như vậy, vẫn luôn có người quét tước dọn dẹp nơi này.

A Du nhìn Tô Ngọc Dung đi quanh phòng, sờ cái này, nhìn cái kia, trong lòng phiền não: “Tiểu thư, người thật sự muốn ở đây sao?”

Tô Ngọc Dung gật đầu: “Đúng vậy, người không có việc gì thì sắp xếp xiêm y đi, đừng nghĩ khuyên ta, ta sẽ không về đâu.”

A Du thật sự không có biện pháp nào, chỉ có thể xoa người đi sắp xếp lại xiêm y, A Vân vừa cầm kéo với rổ ra ngoài một vòng, khi trở về trong rổ đã đầy hoa dại, nàng khéo tay cắm vào bình hoa cạnh cửa sổ, hoa dại đầy màu sắc tản ra hương thơm nhẹ nhàng, trong phòng liền tràn đầy sức sống.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-2: Mang mặt bị cào đúng gác Thái Hòa điện (2)

Tô Ngọc Dung thấy A Vân hái hoa về, liền cười: “A Vân, sao người lại không nghĩ khuyên ta trở về, mà còn có tinh thần đi hái hoa thế kia?”

A Vân bĩu môi, nghịch nghịch bình hoa, nói thầm: “Tiểu thư, người bây giờ cứ như tảng đá vậy, nô tỳ nói gì người cũng không nghe, nên dứt khoát không nói đến mấy chuyện phiền não đó. Nếu đã tới thì cứ vui vẻ chơi đi, dù sao chúng ta cũng không ở thôn trang được mấy ngày.”

Tô Ngọc Dung nghe thế, bèn liếc mắt xem thường, nàng nằm trên ghế bập bênh cạnh cửa sổ, lòng chợt hoảng hốt, nàng biết, dù mình trốn qua mòng một cũng không thoát khỏi đêm rằm, không nói đến việc Phong Vu Tu nghĩ gì, nếu Phong lão thái bà biết được nàng cào mặt con trai bà ta, nhất định tức đến bốc khói, sẽ không để nàng tùy ý ở nhà mẹ đẻ. Chắc chắn đêm ba ngày nữa sẽ phải người đến nhà nàng thúc giục.

Đến khi đó, cha biết nàng trốn tới đây, nhất định sẽ đến giáo huấn nàng.

Haiz ... thật phiền a không thể có biện pháp hòa li vện cả đôi đường sao?

Sáng sớm hai ngày sau, trời còn chưa sáng, Phong Vu Tu liền đứng dậy rửa mặt, chuẩn bị vào cung làm việc.

Kim Trung pha một ấm trà, nhìn công tử thần thanh khí爽, nhưng gương mặt đầy vết cào, nhíu mày hỏi: “Công tử, người thật lòng muốn vào cung làm việc sao? Người chắc chắn không cần hoàn mấy ngày ư?”

Phong Vu Tu một hơi uống sạch chén trà, xoa người lấy trường kiếm treo trên tường, bấy giờ mới câu môi cười: “Quy củ của Vũ Lâm Quân người không phải không biết, không được tùy ý xin nghỉ, chẳng qua trong lúc phu thê thân mật ta bị cào hai nhát, cũng không có gì, hà tất phải xin nghỉ.” nói xong liền bước nhanh ra cửa phòng.

Kim Trung trong lòng âm thầm hừ mũi xem thường, tuy rằng hắn không biết công tử có chủ ý gì, nhưng hắn biết, sau hôm nay, Thiếu phu nhân nhất định nổi danh khắp kinh thành.

Tô gia, hai ca ca của Tô Ngọc Dung cũng ra cửa tiễn cung, bọn họ là quan văn, phải vào điện Thái Hòa nghị sự. Phong Vu Tu là Vũ Lâm Quân vệ, canh gác bên ngoài điện Thái Hòa, nên rời nhà sớm hơn hai vị ca ca Tô gia một chút.

Tô Trường Lộc và Tô Trường Phúc đi qua vại cửa cung, tới bên ngoài điện Thái Hòa, ánh mắt không tự chủ tìm xem muội phu ở đâu.

Tô Trường Lộc là trưởng tử, tính tình lão luyện thành thục, không hay nói nhiều, là một nam nhân tương đối nghiêm túc. Tô Trường Phúc hiền hòa hơn chút, hai người sống vai đi tới, lúc sắp đến đại điện, rốt cuộc hai huynh đệ rốt cuộc thấy muội phu.

Nhưng trong nháy mắt nhìn thấy muội phu, bước chân hai huynh đệ đồng thời dừng lại.

Tô Trường Phúc trừng lớn mắt, không thể tin nhìn mặt muội phu, đầu on gong vang lên: Trời ơi! Mặt muội phu bị sao vậy? Chẳng lẽ bị mèo cào sao?

Mà giờ khắc này, Phong Vu Tu ỳ ịc khuất liếc mắt nhìn hai vị cữu ca, làm bộ đáng vận phần xấu hổ, quần bách chậm rãi cúi đầu. Bộ đáng kia phảng phất như muốn cáo trạng: Hai vị cữu ca, các huynh xem, muội muội tốt của các huynh đánh ta thành dạng gì? Ta thật sự vô cùng ỳ ịc khuất!

Toàn bộ thời gian làm triều, hai huynh đệ Tô gia đều mang bộ dáng chau mày thất thần, thật vất vả mới đợi đến khi bãi triều, hai người đều vội vã rời đi.

Đồng liêu đều hiểu rõ họ phiền điều gì, vừa mới tan triều, nhìn huynh đệ Tô gia nhanh như thỏ lẩn mất, bèn nhỏ giọng nói thầm: “Đã sớm nghe danh tiểu nữ Tô gia kiêu căng bất kham, hóa ra đều là sự thật, mới gả ra ngoài có bảy tám ngày đã cào phu quân thành ra như vậy. Tính tình danh đá như thế, đúng là hiếm thấy.”

“Sáng sớm nay ta nhìn thấy trên mặt Phong tiểu tử đầy dấu tay, ta còn tưởng mình hoa mắt, đến khi nhìn kĩ lại mới thấy đó là vết cào. Tô Ngọc Dung này cũng quá ương ngạnh, năm trước phu nhân nhà ta còn muốn tới cửa cầu thân giúp nhi tử, giờ mới thấy, may mà không thành a!”

“Chắc chắn chắc, phóng mắt khắp kinh thành, có cô nương xuất giá nhà ai dám vung tay đánh nhau với phu quân? Nàng đúng là người đầu tiên.” nói xong, vị quan viên này còn nghĩ trong lòng, nhất định phải về nhà nói với nữ nhi và phu nhân, ngàn vạn lần không được học Tô Ngọc Dung kiêu căng ương ngạnh, bằng không sẽ bị người chê cười đến chết!

Lực chú ý của mọi người cơ hồ đều tập trung trên khuôn mặt bị cào của phu quân Tô Ngọc Dung, ngược lại, người bị hại như Phong Vu Tu lại nhận được không ít sự đồng tình. Mọi người đều cho rằng hắn cưới phải cộp mẹ, ánh mắt nhìn Phong Vu Tu đều vận phần thương hại.

Đợi đến lúc thay ca, Phong Vu Tu sốt ruột ra khỏi cung, vừa rồi khi hạ triều, Tô Trường Phúc đi đến cạnh hắn, ra hiệu bảo hắn sau khi ra khỏi cung đi trà lâu nói chuyện, nhưng chân hắn còn chưa bước ra khỏi trung môn*, một bóng người liền ngăn trước mặt hắn. Người đó là Tề Yến, con trai thứ tư của đương kim hoàng thượng, Khang Vương.

* Trung môn: Cửa ở giữa. Vào cung phải đi qua rất nhiều cửa nên đoán là anh này mới qua được cái cửa ở giữa đã bị chặn lại.

P/s: Hôm nay post mấy phần cho chị em luôn.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-3: Mang mặt bị cào đứng gác Thái Hòa điện (3)

hiện giờ Tề Yến cũng vừa mới hai mươi, xuất thân là hoàng gia nên đương nhiên dung mạo hán cũng không tầm thường. Thân mặc áo gấm thêu mềnh văn màu đen, tóc đen được kim quan giữ trên đỉnh đầu, một thân tỏa ra khí chất quý tộc, giữa lẳng thiên kiết ngạo lộ ra chút tùy ý tiêu sái.

Đôi tay hán để phía sau người, đứng ở trước mặt Phong Vu Tu, híp mắt thú vị nhìn nam nhân sáng sớm đã đến canh gác trước điện Thái Hòa, ôn nhuận tiếng nói mang theo ý cười: “Chắc chắc chắc, nhìn tiểu tử người mặt đầy vết cào, thật thảm a! Nhìn không ra nha đầu nhu nhu nhược nhược như Tô Ngọc Dung còn có một đôi tay cào lợi hại như vậy!”

Phong Vu Tu nhìn vị Khang Vương trước mắt tương lai sẽ trở thành thiên tử, một chút cũng không khách khí châm chọc ngược lại: “Cái này gọi là thú vui khuê phòng. Đầu giống điện hạ thân phận tôn quý, đời này sợ rằng không thể cảm nhận được lạc thú như vậy!”

“Ha ha ha …..” Khang Vương vừa nghe tức khắc cười ha ha, bắt đầu đi lắc đầu, chỉ vào Phong Vu Tu: “Người nói xem, mặt bị cào ra như vậy còn giáo biện thú vui khuê phòng, đúng là không sợ mất mặt, có muốn ta nói một tiếng với Hứa thống lĩnh, cho người thêm nửa tháng nghỉ kết hôn?”

“không cần.” Phong Vu Tu vừa nói vừa bước tới, hai nam nhân không phân cao thấp, đều mang một thân oai hùng hiên ngang, cao quý tận trời, sống vai ở cửa trung môn, xung quanh tràn ngập khí lạnh như hàn băng, khiến không ai dám lại gần họ trong vòng một trượng.

“Điện hạ hôm nay quả là nhân rồi?”

Khang Vương hừ hừ nói: “Gần đây cuộc sống quả thật có chút nhàm chán, vất vả lắm mới có chuyện náo nhiệt để xem, đương nhiên không thể nào bỏ lỡ.”

Phong Vu Tu khẽ cau khóe môi, liếc nhìn hán: “Sao ta nghe nói nhiều ngày nay Thái tử điện hạ bắt được không ít người ở Hộ Bộ ăn hối lộ, không nhốt ngục thì cũng lưu đày, trong đó không thiếu người do điện hạ tiến cử, Thái tử điện hạ xử sự kiểu ngạo như vậy, điện hạ không tính toán gì sao?”

Tề Yến nghe vậy hừ lạnh một tiếng: “Kê hán đi, chẳng qua phụ hoàng chỉ nhiệm chức phong hàn, nằm trên giường hai ngày, hán đã không đợi được mà xếp nhân thủ vào, diệt trừ người của ta, nóng vội muốn bỏ lên cao như vậy, sớm muộn cũng có ngày ngã gãy xương cốt!”

Phong Vu Tu cười cười, nhìn sắc trời không còn sớm, sợ hai cừu ca chờ sốt ruột, liền nói với Tề Yến: “Hai ngày này ta muốn xử lý việc trong nhà, không rảnh uống rượu với điện hạ, chờ thêm hai ngày nữa, chúng ta đi uống vài chén. Giờ ta đi trước.”

Tề Yến bắt đầu đi xua tay: “đi thôi, người mới cưới vợ đã quên huynh đệ, ta cũng lười uống rượu với người.”

Phong Vu Tu cười cười, chấp tay cúi chào, xoay người nhanh chóng rời đi.

Tề Yến nhìn bóng dáng rời đi của Phong Vu Tu, lắc đầu thờ dài: “Thương cho một trang hảo hán mình cao bảy thước, sau khi thành hôn lại bị thê tử đánh ra như vậy, thật thảm, thảm a!!!!!!”

Sau khi hạ triều, hai huynh đệ Tô gia trở về nha môn, cả ngày đều tâm phiền ý loạn xử lý công vụ, họ đều biết từ hôm nay trở đi, muội muội chắc chắn sẽ mang thanh danh người đàn bà đánh đá!

Tô Trường Lộc suy nghĩ sâu xa, hán biết Phong Vu Tu mang khuôn mặt bị thương canh gác ngoài điện Thái Hòa chính là để bọn họ nhìn thấy, muội muội của bọn họ điều ngoa tùy hứng như thế nào. Nhưng hán cũng biết, Phong Vu Tu làm vậy là cố ý muốn hủy hoại thanh danh của muội muội, bằng không hán hoàn toàn có thể lên lút đi cáo trạng, hà tất phải công khai đứng ở cửa điện Thái Hòa, để văn võ bá quan chế cười?

Nhưng tại sao hán phải làm vậy, hiện giờ hán và muội muội là phu thê một thể, nhất vinh câu vinh, nhất tôn câu tôn*, muội muội trở thành người đàn bà đánh đá, hán cũng thành kẻ sợ vợ bất lực, rốt cuộc hán vì cái gì, mà một hai phải hành xử xúc động như vậy?

không, thân là đích trưởng tử của phủ bá tước, từ nhỏ hán đã ra vào hoàng cung, cũng đọc sách tập võ với các hoàng tử, tâm tính ôn trọng cứng cỏi, hành sự cẩn thận quả quyết, nhìn thế nào cũng không thấy là người sẽ hành xử xúc động.

Dù nghĩ thế nào thì Tô Trường Lộc cũng không hiểu Phong Vu Tu làm vậy là muốn chơi trò gì.

Nhưng lúc này, hán và Tô Trường Phúc ngồi nhả gian trên lầu, nghe thanh âm nghị luận từ lầu một, đều thấy đầu mình như to ra.

Tô Trường Phúc thờ dài liên tục: “Đại ca, huynh nói xem sao muội muội lại làm vậy, mới tân hôn mấy ngày đã làm ra việc đánh tướng công, giờ khắp kinh thành đều là mấy lời đồn đãi vô văn đó, người khác chế cười Tô gia ta đã đành, ai bảo Tô Ngọc Dung là cô nương Tô gia chúng ta, nhưng còn cha ở nhà, sợ rằng muốn giấu cũng không giấu được! Cha mà biết chuyện, không biết sẽ tức giận đến mức độ nào, lại còn phụ nhân thông gia, không biết trong lòng Phong phu nhân sẽ nghĩ gì nữa!”

P/s: Càng edit càng phải quý với trình độ vô sỉ của ông Tu ca. Đến phần sau mới thật là bội phục.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38-4: Mang mặt bị cào đứng gác Thái Hòa điện (4)

Tô Trường Lộc nghe vậy, bắt đầu đi xoa án đường: “Đừng gấp, sốt ruột cũng vô dụng. Việc này, nhìn qua có vẻ như muội muội không đúng. Nhưng đệ cũng hiểu tính tình muội muội, tuy rằng kiêu căng nhưng từ trước đến nay đều phân rõ phải trái, muội ấy sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, nhất định là tên Phong Vu Tu khiến muội muội chịu ủy khuất.”

Tô Trường Phúc nghe vậy thì liếc mắt xem thường huynh trưởng: “Huynh suốt ngày nói ta chỉ biết chiều chuộng muội ấy, không phải huynh cũng thế sao?”

Biểu tình nghiêm túc của Tô Trường Lộc xẹt qua mặt tia vẩn vơ, đang muốn mở miệng giáo biện thì Phong Vu Tu đẩy cửa bước vào. hán đã thay thường phục, sắc mặt vững vàng như có như không mang theo cảm xúc bị thương: “Gặp qua đại ca, nhị ca.”

Tô Trường Lộc và Tô Trường Phúc nhìn thấy Phong Vu Tu đi vào, không hẹn mà cùng ngồi bất động, sắc mặt không tốt nhìn hần: “Ngồi đi.”

Phong Vu Tu ngồi xuống, nhận trà Tô Trường Phúc pha, không uống cũng không sốt ruột mở miệng, hần hơi cúi đầu, trầm mặc, mang bộ dáng ta thật ỳ khuất.

Tô Trường Phúc thoáng nhìn đại ca, lặng lẽ gửi cho Tô Trường Lộc một ánh mắt, lúc này Tô Trường Lộc mới trầm giọng mở miệng: “Muội phu, người cần thận nói rõ cho bọn ta biết, vết thương trên mặt người rốt cuộc là việc gì, chẳng lẽ thật sự là Ngọc Dung cào sao?”

Sống lưng Phong Vu Tu thẳng tắp, đôi tay đặt trên đầu gối, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hai vị cữu ca, ánh mắt rồi rầm thờ dài: “Kỳ thật việc này, cũng là do đệ sai ...”

Hoàng hôn tại thôn trang là cảnh đẹp tĩnh lặng mà mỹ lệ.

Phía xa xa núi rừng là cỏ xanh mơn mơn, gió thổi tới lay động lá cây phát ra những âm thanh xào xạc. Ánh nắng chiều cam hồng ở phía chân trời, khiến lòng người như rộng lớn hơn, những ưu sầu phiền não cũng tựa như bị lãng quên.

Tô Ngọc Dung ngồi trên ghế trúc trong rừng cây, nhìn A Vân và A Du đang tìm rau dại cách đây không xa. Lư nướng tử tự tay làm nhiều món ăn thôn quê, trong đó rau dại chưng là món nàng thích ăn nhất. Rau dại tươi đặt phía trên thịt dừ, sau đó rưới dầu mè và tỏi được gĩa nhuyễn lên trên, quả thật là mỹ vị.

Đỉnh đầu nàng có một con chim gỗ kiến gỗ thân cây ‘bang bang bang’, nàng ngửa đầu xem đáng về con chim nỗ lực kiếm ăn, ánh mắt mông lung cũng dần hoàn hồn: Hai ngày, không biết trong thành thế nào, liệu cha ở nhà có nghe được tin tức gì không

Còn có Phong lão bà, không biết bà ta có nuốt trôi cục tức này không, cũng không biết đã nháo loạn đến đâu rồi.

Còn Phong Vu Tu Nhớ đến hần, nàng lại thấy phiền lòng, việc hòa ly, sợ là gánh thì nặng mà đường thì xa*.

**gánh thì nặng đường thì xa: ý chỉ sự việc rất khó khăn.*

không quan hệ, cùng lắm thì không hòa ly, nàng cả đời đều ở thôn trang không trở về, ai cũng không thể trách nàng lại bắt nàng quay về. Hừ!!!!

Kinh thành trà lâu, Phong Vu Tu kể rõ những sự việc phát sinh sau khi thành hôn, biểu tình thập phần ỳ khuất: “Đại ca, Nhị ca, đệ biết trước khi thành hôn nạp thiếp là đệ không đúng, bởi vậy khiến Dung Dung không vui, nên đệ ngay lập tức đuổi thiếp thất kia đi. Hôn nữa việc nàng giả bệnh không đi thỉnh an mẫu thân, đệ cũng không so đo với nàng. Đệ nghĩ, chỉ cần sau này hai bọn đệ sống thật tốt, không cãi nhau, không nháo loạn, thì nàng tùy hứng, kiêu căng một chút cũng được, đệ đều có thể chịu đựng.”

“Những gì có thể làm theo ý nàng đệ đều đã làm, nhưng Dung Dung vẫn không vui, đệ nghĩ muốn dỗ dành nàng để nàng tha thứ cho đệ, nhưng đệ vừa mới ôm nàng một chút, nàng liền đem mặt đệ Bất quá đệ cũng không trách nàng, là đệ không tốt, đệ không nên đi chọc nàng lúc nàng vẫn còn tức giận”

Hai huynh đệ Tô gia giờ phút này không biết nên nói gì cho tốt, chỉ cảm thấy muội muội của mình thật sự quá mức kiêu căng, quá mức ương ngạnh.

Tuy rằng trước khi thành hôn, Phong Vu Tu nạp thiếp là không đúng, nhưng nhìn khắp các thế gia trong kinh thành, kỳ thật việc như thế nhiều không kể xiết. Việc này cũng không tính là việc lớn, quan trọng là muội muội lại dám giả bệnh không đi thỉnh an mẹ chồng. Hôn nữa chỉ vì phu quân muốn gần gũi một chút mà vùng tay đánh nhau!

Ôi, việc này đúng là Đúng là vô cớ gây rối đến cực điểm rồi.

Hôn nữa, nhìn Phong Vu Tu xử sự thế nào?

Dung Dung không uống trà thiếp thất, hần nhin, chán ghét thiếp thất, hần đuổi đi, không đi thỉnh an mẫu thân hần, hần cũng tha thứ, cào mặt hần, hần cũng không nói gì!

Phu quân tốt như vậy, một muội phu xử sự rộng rãi, lòng dạ rộng lớn thế này, quả thật là thế gian khó tìm!

Ánh mắt Phong Vu Tu nhìn về mặt vô ngữ xấu hổ, không biết nói gì cho tốt của hai cữu ca, bắt đầu dĩ cười: “Sự tình đại khái là như vậy, cũng không phải chuyện gì lớn, hôn nữa đệ cũng đã đuổi thiếp thất đi rồi. Thế nên đại ca, nhị ca, có thể nhờ hai huynh trở về, giúp đệ khuyên nhủ Dung Dung, đừng tức giận với đệ, về sau đệ không bao giờ nạp thiếp, không chọc nàng tức giận, chỉ cần nàng tha thứ cho đệ, nàng muốn làm gì đệ cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-5: Mang mặt bị cào đứng gác Thái Hòa điện (5)

Ánh mắt Phong Vu Tu nhìn về mặt vô ngữ xấu hổ, không biết nói gì cho tốt của hai cữu ca, bắt đầu dĩ cười: “Sự tình đại khái là như vậy, cũng không phải chuyện gì lớn, hôn nữa đệ cũng đã đuổi thiếp thất đi rồi. Thế nên đại ca, nhị ca, có thể nhờ hai huynh trở về, giúp đệ khuyên nhủ Dung Dung, đừng tức giận với đệ, về sau đệ không bao giờ nạp thiếp, không chọc nàng tức giận, chỉ cần nàng tha thứ cho đệ, nàng muốn làm gì đệ cũng được.”

Tô Trường Lộc và Tô Trường Phúc liếc nhau, trong lòng thật sự không còn lời nào để nói. Muội phu đã hạ mình như vậy, rõ ràng là muội muội mình kiêu căng ngang ngược, hần lại ôm hết mọi sai lầm lên người, thái độ cầu toàn của hần, khiến bọn họ cảm thấy thật xấu hổ.

Nhưng chớp mắt, Tô Trường Lộc đã nhận ra có gì đó không đúng, bèn nghi hoặc hỏi: “Vu Tu, đệ vừa nói nhờ chúng ta khuyên nhủ Ngọc Dung?”

Đáy mắt Phong Vu Tu xẹt qua tia hưng phấn khi thực hiện được mưu kế, muốn cười nhưng cố gắng chịu đựng, ra vẻ rồi rầm gật đầu: “Đừng vậy, đại ca, hai ngày nay Dung Dung ở chỗ hai huynh, đệ không gặp được nàng, ngoài hai huynh có thể khuyên nàng, thật sự đệ không còn cách nào khác”

Hai huynh đệ Tô gia nghe vậy, hít một hơi, vội vàng nhìn nhau, lén trao đổi ánh mắt.

Lão đại Tô Trường Lộc: Hai ngày nay muội muội ở nhà?

Lão nhị Tô Trường Phúc: không có! Đến bóng người đệ cũng không thấy!

Tìm Tô Trường Lộc đập nhanh hơn, chau mày: Xong rồi! Nhất định muội muội biết bản thân đã phạm sai lầm nghiêm trọng nên bỏ trốn!

Khóc miệng Tô Trường Phúc giạt giạt: Việc muội muội không ở nhà mẹ đẻ, lên chạy trốn, nhất định không được để muội phu biết!

Hai huynh đệ giao lưu ánh mắt trong nháy mắt, đều đạt được nhận thức chung.

Phong Vu Tu cúi đầu, bưng chén trà sắp lạnh trên bàn uống một ngụm, hương trà đã biến mất, trong miệng chỉ còn lại vị hơi hơi đắng, hẳn nghĩ hẳn là nên để hai bị cữu ca ném thư ly trà này, hương vị chắc hẳn sẽ phù hợp với tâm tình của hai người họ.

Lạnh đến đáy lòng, đắng nuốt vào bụng.

Phong Vu Tu thoáng ngược mắt, nhìn sắc mặt hai cữu ca thay đổi, trong lòng từ từ cười, trên mặt là trung ra biểu tình ủy khuất: “Đại ca, nhị ca, việc này liền nhờ hai huynh, mong hai huynh khuyên bảo Dung Dung, bảo nàng không cần lo lắng mẫu thân tức giận, chỉ cần nàng chịu trở về, dù sau này nàng không muốn đi thỉnh an mẫu thân cũng đều có thể thương lượng.”

Ngực Tô Trường Lộc phát đau, giờ này khắc này hận không thể lập tức lôi muội muội chạy trốn về ra sức đánh một trận!

Muội phu tốt như vậy! Tính cách ôn hòa hiền hậu như vậy, lại rộng lượng, trí tuệ, đổi thành cô nương khác, sợ là vui vẻ muốn chết, vạn phần thấy đủ. Vì sao muội muội lại ngốc như vậy, một hai phải làm trời làm đất!

Tô Trường Phúc hít một hơi thật sâu, lúc này mới rặn ra một nụ cười gượng ép: “Muội phu yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm người khuyên bảo Dung Dung, bất quá tính tình Dung Dung đệ cũng hiểu, vừa quật cường vừa tùy hứng, thuyết phục nàng sợ không dễ như vậy...” Cái nha đầu chết tiết kia, cư nhiên dám bỏ trốn, chờ tìm được nàng về, nhất định phải hung hăng giáo huấn! Quả thật là vô pháp vô thiên!

Phong Vu Tu nghe vậy, lập tức vui vẻ xoa tay, biểu tình như trút được gánh nặng: “Nhị ca không cần nóng nảy, chỉ cần Dung Dung không tức giận, ta chờ mấy ngày cũng không sao! Với lại lúc Đại ca Nhị ca khuyên Dung Dung, cũng đừng quá nghiêm khắc với nàng.....”

Tô Trường Lộc nghe xong lời này, cả tinh thần và thể xác đều mệt mỏi, đầu đầu xoa bóp ấn đường, mới miễn cưỡng hướng Phong Vu Tu cười: “Đệ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ khuyên bảo Dung Dung về sau hiểu chuyện hơn, sắc trời cũng không còn sớm nữa, đệ cũng mau trở về, khuyên giải an ủi lệnh đường, nói rằng việc này chúng ta đã biết, chắc chắn sẽ tự mình dẫn Dung Dung về nhận lỗi với lệnh đường!”

Phong Vu Tu lập tức xoa tay: “Đệ sẽ khuyên nhủ mẫu thân, Đại ca Nhị ca không cần lo lắng.”

Tô Trường Lộc gật đầu cười khổ, nhìn Phong Vu Tu đi ra khỏi nhĩ gian, lúc này mới run rẩy chỉ bên ngoài, ngẩng khi cấp bách: “Nhị đệ, chúng ta mau trở về, nhanh chóng đi đến thôn trang, nha đầu chết tiết kia nhất định trốn ở đó.”

Tác giả có lời muốn nói: Về nữ chủ, mong mọi người tin tưởng ta, nàng không phải sẽ mãi là bà điên, chờ nàng bình tĩnh một ít, chỉ số thông minh sẽ trở về.

Về nam heo, ngược hẳn ta là cần thiết, chẳng qua sẽ theo tình tiết đẩy mạnh, tương đối dựa vào thôi, ta không thể để kịch đấu quá nhiều.

Cho nên, những gì có thể nói cho mọi người ta đều nói rồi, nữ chủ có thể kiên nhẫn hay không đều do mọi người quyết định.

Cuối cùng, sẽ có một tin tốt, một tin xấu —— tin tức tốt: Hòa ly, chắc chắn sẽ có.

*tin tức xấu: Nam chủ không thay đổi.

Những chương sau sẽ là 3000 hoặc 6000, mỗi ngày 1 vạn chữ ta không nói ngoa đâu hahahahahahaha.

Cơ bản buổi sáng 6 giờ sẽ gõ, sau đó 6 giờ tối mới dừng, hehehe.

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hai ca ca đuổi tới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tô Ngọc Dung dùng com tời. Cháo gạo kê táo đỏ thơm mềm, gạo kê mềm mại, táo đỏ thơm ngọt, ăn vào cảm giác lòng ấm áp như muốn tan ra, lại thêm rau đại chủng, cá chiên cùng củ cải viên, nàng ăn no mới mở mắt buồn ngủ. Nàng nằm trên ghế bập bênh, tay xoa xoa bụng hơi phồng lên vì ăn no.

A Du và A Vân cũng ăn no, một người ở dưới đèn thêu hoa, một người nhẹ nhàng ấn đầu vai cho Tô Ngọc Dung.

A Du cảm châm tuyến thêu hoa, sau khi hạ được mấy châm thì ngược mắt cười tủm tỉm nhìn Tô Ngọc Dung: “Tiểu thư đừng nằm vội, người nên đi dạo một chút cho tiêu thực, bằng không mấy ngày nữa sẽ bị béo bụng đó.”

Tô Ngọc Dung ăn no thoải mái híp mắt nằm trên ghế bập bênh, đương nhiên sẽ không muốn đứng dậy đi lại, nên hừ hừ nói: “Béo thì cứ béo, ta ăn no quá rồi không muốn động...” Tốt nhất là béo đến 200 cân, khi đó Phong Vu Tu nhất định sẽ ghét bỏ nàng, cãi nhau hòa li với nàng.

Tô Ngọc Dung nghĩ, đây cũng là biện pháp hay, nhưng trong nháy mắt lại bị ý tưởng ấu trĩ của mình làm tức cười. A Vân nhìn nàng cười, nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư cười gì vậy?”

Tô Ngọc Dung cười cười, giờ tay che mi mắt: “Ta đang nghĩ nếu mỗi ngày đều ở đây ăn ngủ ngủ ăn, có thể béo thành heo hay không?”

Hai nha đầu phì cười: “Có khi tiểu thư thật sự biến thành heo...”

Trong khi chủ tớ ba người nói nói cười cười trong phòng, thì một chiếc xe ngựa đã dừng ở cổng lớn ngoài thôn trang.

Hai huynh đệ Tô gia sốt ruột, cơm chiều cũng không ăn, vội vàng về nhà kêu xe ngựa ra khỏi thành, đến khi trời tối đen mới tới nơi. Xa phu xuống gỗ gỗ cổng lớn thôn trang, chỉ lát sau quân sự thôn trang đã tới mở cửa. Sau khi giờ cao đèn lồng, quân sự nhận ra là hai vị thiếu đông gia. Ngay lập tức hấn liền đoán, phòng chừng là hai vị thiếu đông gia tới tìm đại tiểu thư nên ngay lập tức đi dẫn đường.

Tô Trường Lộc và Tô Trường Phúc con chưa đến cửa hậu viện đã nghe thấy tiếng cười nói trong phòng. Tô Trường Phúc tức khắc nổi giận ùng ùng bước nhanh đến, dùng sức gõ cửa, hô lớn: “Tô Ngọc Dung, muội ra đây cho ta!”

Tô Trường Phúc hô to một tiếng, tiếng nói giòn bên trong đột nhiên im bật.

A Vân với A Du ngơ ngẩn nhìn ta, ta nhìn người, đều bỏ việc đang làm, ngoan ngoãn đứng một bên nhìn Tô Ngọc Dung.

Tô Ngọc Dung bị giọng nói của Tô Trường Phúc dọa sợ, lập tức đứng dậy khỏi ghế bập bênh, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía cửa. Nàng đứng tại chỗ nước mắt đọng đầy, sau khi hít mũi mới tự mình ra mở cửa. Lọt vào mắt nàng chính là gương mặt trẻ tuổi của nhị ca, còn có ánh mắt nghiêm túc của đại ca, nàng liền không cầm được nước mắt.

“Đại ca Nhị ca ...”

Tô Ngọc Dung ô ô khóc lên, hai tay che mặt, thương tâm khóc lớn. Tiếng khóc như nàng đã phải chịu cực đại ủy khuất, nhưng chỉ có chính nàng mới biết, nàng khóc vì quá vui mừng.

Đời trước, khi nàng chết, nhị ca vẫn còn sống, nhưng đại ca đã mất nhiều năm. Một lần nữa được nhìn thấy người thân yêu khi còn trẻ, nàng vui vẻ, nàng kích động, chỉ có thể dùng nước mắt để biểu lộ tâm tình của mình. Nàng có chút cảm tạ ông trời, nếu không sống lại thì sao nàng có thể nhìn thấy các ca ca nàng sinh long hoạt hổ như vậy?

Cho nên dù đời này nàng xui xẻo lấy phải Phong Vu Tu, nàng cũng không chết tâm, không tuyệt vọng, bởi nàng còn người thân của nàng.

Tô Trường Lộc và Tô Trường Phúc bị bộ dạng khóc lớn của nàng hù dọa. Tô Trường Phúc định thần lại trước, hừ một tiếng gì trán nàng, hận sắt không thành thép trách nói: “Tô Ngọc Dung ơi Tô Ngọc Dung, muội còn mặt mũi khóc ư? Chính muội sai ở đâu muội không biết sao? Muội có tư cách gì mà ủy khuất chứ?”

“Đại ca ...” Tô Ngọc Dung khóc lớn, lệ rơi đầy mặt, nước mắt cũng không thềm lau, đi lên ôm cánh tay của Tô Trường Lộc, dựa vào đầu vai hấn cọ nước mắt: “Muội đã lâu không gặp các huynh, huynh nhìn nhị ca, mới gặp liền mắng muội, huynh mau giáo huấn nhị ca giúp muội ...”

Đây đều là kỷ xảo Tô Ngọc Dung quen dùng. Đứng nhìn ngày thường Tô Trường Lộc nghiêm túc, kỷ thật hấn không chịu nổi Tô Ngọc Dung làm nũng nhất, dễ dàng mềm lòng thay đổi lập trường nhất. Hấn lớn hơn Tô Ngọc Dung hai mươi tuổi, cả nhà đều sùng nàng, tự nhiên hấn cũng không ngoại lệ.

Nhưng chuyện hôm nay không giống bình thường, hấn không thể vì nàng rơi vài giọt nước mắt, liền dung túng nàng lần nữa. Bây giờ nàng đã gả chồng, là con dâu nhà người khác. Nếu còn dung túng cho nàng, sẽ chỉ khiến sau này nàng chịu khổ ở nhà chồng, cho nên Tô Trường Lộc đành phải lạnh mặt đẩy nàng ra: “Đừng ủy khuất với ta, nhị ca muội giáo huấn rất đúng, muội đừng là không biết trời cao đất dày!”

Tô Ngọc Dung thấy đại ca cũng giáo huấn mình, thì hừ nhẹ một tiếng, lau nước mắt nhìn bọn họ: “Sao các huynh lại tới đây? Phong Vu Tu cáo trạng với các huynh đúng không?”

Chương 39: Hai ca ca đuổi tới (Hạ)

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/tranngoc.hoa.12327608>

Mấy người vào trong phòng ngồi, A Du rót trà xong, Tô Ngọc Dung mới nhớ ra, vội vàng hỏi: “Đại ca Nhị ca, các huynh đã ăn cơm chiều chưa?”

Tô Trường Phúc hừ một tiếng: “Ăn cái gì mà ăn, tức cũng no luôn rồi!”

Tô Ngọc Dung nghe thế cười ngọt ngào, vội vàng bảo A Vân và A Du: “Mau đi phòng bếp bưng điểm tâm lên.”

Hai nha đầu vừa đi, ba huynh muội lúc này mới bắt đầu uống trà nói chuyện.

Tô Trường Lộc mở miệng trước, nhú mồm, nhìn nàng mà hao tổn tinh thần: “Muội muội, huynh không muốn mắng muội, nhưng muội xem mới thành hôn được mấy ngày mà muội đã gây ra bao nhiêu chuyện. Ghen ghét vô lý đuổi thiếp thất đi, sớm chiều không đi thỉnh an bà mẫu*, còn đánh trượng phu, cào mặt hấn khiến mặt hấn đầy ấn kí, muội nói xem, ta phải nói gì mới tốt đây?”

**bà mẫu: mẹ chồng. Mị nghĩ để hấn viết cho sang nên từ giờ mẹ chồng sẽ để bà mẫu vậy.*

Tô Trường Phúc cũng tức giận gõ gõ bàn:

“Quan trọng hơn là bây giờ người toàn kinh thành đều biết, Tô Ngọc Dung muội mới

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/tranngoc.hoa.12327608>

Editor
Trần
Ngọc
Hồng
Facebook
Editor
Trần
Ngọc
Hồng

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/trannqoc.hoa.12327608>

vào cửa có mấy ngày đã đánh phu quân rồi!
Rất tốt, giờ muối nổi danh toàn kinh thành
rồi! Không quá hai ngày nữa, cha nhất định sẽ
biết. Nếu lúc cha tức giận có mệnh hệ gì, muối
khóc cũng không kịp!”

Tô Ngọc Dung nghe vậy liền há hốc miệng.
Không phải chứ? Người toàn kinh thành đều
đã biết.

Rốt cuộc tên Phong Vu Tu này bị sao vậy? Bị
nữ nhân cào đây mất, chuyện mất mặt như
vậy mà hắn cũng dám nháo lớn lên sao?

Rốt cuộc hắn muốn làm gì!

Tô Trường Phúc nhìn muối muối há hốc mồm,
hừ một tiếng: “Bị dọa ngu rồi? Không thể tin
được đúng không?”

Tô Ngọc Dung hít một hơi thật sâu, biểu tình
vận vẹo, cắn giận nói: “Phong Vu Tu có bệnh
sao? Việc gièm pha như vậy không giấu đi thì
thôi, một hai phải làm lớn chuyện khiến người
khác chế giễu làm gì chứ? Hắn đúng là không
sợ mất mặt?”

Tại sao lại thế? Từ khi nào mà Phong Vu Tu
không chú trọng thể diện như vậy?

Kiếp trước hắn không phải vậy, khi đó hắn
thân là đích trưởng tử phủ bá tước, lại là Vũ
lâm trọng vệ phong quang vô tận. Hắn vốn

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/trannqoc.hoa.12327608>

Editor
Trần
Ngọc
Hào
Facebook
Editor
Trần
Ngọc
Hào

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/trannqoc.hoa.12327608>

cực chú trọng thể diện, bằng không hắn đã
sớm hưu thê hoặc hòa li, sao còn để nàng tùy
ý ở Phong gia kiêu ngạo áp chế mẫu tử Liễu
thị mấy chục năm?

Nhưng kiếp này, vì sao tính cách hắn lại thay
đổi nhiều đến vậy?

Đang lúc Tô Ngọc Dung trầm ngâm suy nghĩ,
tựa hồ trong đầu nàng có thứ gì đó chợt lóe,
lúc nàng muốn nắm bắt thì Tô Trường Phúc lại
lấy chén trà dẫn mạnh xuống bàn: “Muội
muội ngốc, sao hắn lại không sợ mất mặt?
Chẳng qua Vũ Lâm Quân quy củ nghiêm minh,
không thể tùy ý xin nghỉ, bằng không ai lại
nguyện ý mang khuôn mặt đầy vết cào đứng
gác ngoài viện Thái Hòa để người khác chế
giễu.”

Tô Ngọc Dung nghe vậy liền ngẩng người ‘đúng
vậy’, quy củ của Vũ Lâm Quân cực kì nghiêm
minh, không thể dễ dàng xin nghỉ, dựa theo
tính tình thẳng thắn của Phong Vu Tu, sao hắn
chịu già bệnh ở nhà? Huống hồ vết cào trên
mặt hắn, sợ là dù có nửa tháng cũng không
hết được, hắn già bệnh cũng không thể nghỉ
được lâu như thế.....

Sau khi nghĩ thông, sắc mặt Tô Ngọc Dung
trầm xuống: Hay rồi, hắn mang cái mặt đầy
vết cào đó đứng gác bên ngoài Thái Hòa điện,

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/trannqoc.hoa.12327608>

Editor
Trần
Ngọc
Hào
Facebook
Editor
Trần
Ngọc
Hào

chỉ cần không phải người mù, không phải ngốc tử, thì đều biết Tô Ngọc Dung nàng ngang ngược, còn Phong Vu Tu hẳn bị úy khuất!

Tên khốn, chẳng trách ngày đó rõ ràng hẳn có thể giữ tay nàng, nhưng hẳn lại cứ để nàng cào cấu hẳn, ra là khi đó hẳn đã bày mưu tính kế. Tên cấu nam nhân đáng chết này, dám bầy nàng.

Hắn cố ý bị thương, rồi cố ý đi vào cung để Đại ca, Nhị ca và mọi người nhìn thấy Phong Vu Tu hẳn cưới phải cạp mẹ! Hắn cố ý làm hỏng thanh danh của Tô Ngọc Dung nàng, như vậy tất cả mọi người sẽ mắng nàng, đồng tình với hẳn!

Nhưng hẳn làm vậy thì hẳn có lợi gì? Những người đó cũng sẽ chê cười hẳn là một kẻ bất lực bị nữ nhân đánh! Ruột cuộc vì sao hẳn làm vậy?

Không chờ nàng nghĩ kĩ, nhị ca liền mở miệng nói: “Ngọc Dung, nhị ca không muốn mắng muối, nhưng huynh cũng muốn nói rõ ràng với muối, Phong Vu Tu là một phu quân tốt. Muội xem, hẳn với muối tân hôn có mấy ngày, muối không thích hẳn có thiệp thất, hẳn vì muối đuổi thiệp thất đi, muối không đi thỉnh an bà mẫu, hẳn còn nói với chúng ta chỉ cần muối trở về, không muốn thỉnh an cũng có thể.”

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/trannngoc.hoa.12327608>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
https://cungquanghang.com/ và
https://www.facebook.com/trannngoc.hoa.12327608

thương lượng. Phong Vu Tu còn nói nếu sau này muối không đồng ý, hẳn có thể cả đời không nạp thiệp.”

Tô Trường Phúc khuyên giải Tô Ngọc Dung: “Muội muội ngoan, muội mở to mắt ra xem, nhìn khắp các đại gia tộc trong kinh thành, có nam nhân nào dám nói cả đời không nạp thiệp? Dù là hai ca thì bên người cũng có hai thiệp thất hợp ý! Vậy mà hẳn ép dạ cầu toàn làm hết thầy, cũng chỉ vì mong sống tốt với muội, chả lẽ muội không nhìn ra ai là người thành tâm hay sao?”

Tô Ngọc Dung ngốc hoàn toàn, Phong Vu Tu nói gì Hẳn có thể cả đời không nạp thiệp? Tại sao hẳn lại nói vậy? Tuy rằng hẳn không phải loại người háo sắc, nhưng Nhưng không nạp thiệp ... Tại sao hẳn lại nói hẳn không nạp thiệp?

Tô Trường Lộc cũng bất đắc dĩ thở dài, nhìn Tô Ngọc Dung đang há hốc mồm nói: “Ngọc Dung, đại ca biết muối là người phân rõ phải trái, không phải nữ tử chỉ biết càn quấy điều ngoa. Có lẽ những việc muối làm sai cũng là do xúc động, nhưng Phong Vu Tu nói, mọi việc đều không tính toán với muối, sau này cũng sẽ bao dung tiểu tính tình của muối. Muội muối, đều là nam nhân, ta thật sự cảm thấy,

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/trannngoc.hoa.12327608>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
https://cungquanghang.com/ và
https://www.facebook.com/trannngoc.hoa.12327608

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/trannhoc.hoa.12327608>

Phong Vu Tu có thể làm được những điều như vậy quả thật không tồi!"

Nghe hai vị ca ca khuyên răn, trong lòng Tô Ngọc Dung ngày càng kinh hoàng, gương mặt cũng kích động nóng lên, đầu óc như bị đánh hồ bị người khác châm lửa đốt, đốt đến nỗi đôi mắt nàng cũng không nhìn rõ.

Nàng dùng sức lắc đầu, miệng thở phì phò, tay che ngực đau đớn, sắc mặt trắng bệch dọa người.

Vì sao?

Vì sao Phong Vu Tu lại thay đổi lớn như vậy?

Vì sao hắn lại nói hắn sẽ bao dung nàng?

Rốt cuộc là vì sao mọi việc lại thay đổi? Ông trời ơi, tại sao lại khiến mọi việc thay đổi đến vậy!

Tô Trường Lộc phát hiện Tô Ngọc Dung không ổn, vội vàng đứng lên đỡ nàng, nâng tay sờ thử trán nàng: "Ngọc Dung, muội làm sao vậy?"

Tô Trường Phúc cũng luống cuống: "Ngọc Dung, muội không thoải mái ở đâu? A Du A Văn mau mau tới đây!"

Tác giả có lời muốn nói: Nữ chủ muốn điên rồi, nam chủ biến hóa quá lớn, nàng bị biểu hiện giả dối dán chặt đầu óc khiến nàng không thể suy nghĩ được.

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/trannhoc.hoa.12327608>

Editor
Tác
Ngoc
Hoc
Facebook
E Tru
Ngoc
Hoc

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đại ca, Phong Vu Tu hắn ... Cái kia ... Có bệnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 40: Đại ca, Phong Vu Tu, hắn ... cái kia ... có bệnh(Thượng)

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/trannhoc.hoa.12327608>

Lúc Tô Ngọc Dung tỉnh lại, đã là đêm khuya.

Trong phòng chỉ có ánh nến mờ mờ, nàng mê man mở mắt nhìn, thấy mình vẫn còn ở thôn trang, A Du thì nằm bò ngủ cạnh đầu giường.

Nàng chuyển ánh mắt nhìn ánh nền mờ nhạt, ánh mắt ngơ ngẩn nhìn đỉnh màn màu xanh, mặt trên màn không thêu hoa, nhưng có rất nhiều nếp uốn, giống như tâm tình nàng lúc này. Nhấp nhô không thẳng, gồ ghề lồi lõm.

Ngủ một giấc, đầu óc cũng không tỉnh táo hơn chút nào, tất cả đều hỗn loạn, nàng hung hăng nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới lại mở ra. Hiện tại nàng hơi hoài nghi, có phải Phong Vu Tu nhớ rõ sự tình kiếp trước.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, lại cảm thấy không hiểu rõ.

Ở kiếp trước, Phong Vu Tu chán ghét nàng như vậy, khi hắn nằm trên giường không thể động đậy, mỗi ngày nàng đều nghĩ cách tra tấn hắn, thậm chí cuối cùng nàng còn khiến hai nhi tử của hắn bị dày đến Lương Châu, á thiếp Liễu thị chết trong nhà giam. Ngay cả tiểu tôn tử mà hắn thích cũng thành phế nhân.

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/trannhoc.hoa.12327608>

Editor
Tác
Ngoc
Hoc
Facebook
E Tru
Ngoc
Hoc

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/trannqoc.hoa.12327608>

Con cháu của hần với Liễu thị, bị nàng hại hơn phân nửa. Khi đó, nhất định Phong Vu Tu hận nàng đến thấu xương, nếu hần nhớ rõ mọi việc, khi tỉnh lại chắc chắn hần sẽ hận không thể xách kiếm đến đâm chết nàng. Giống như khi nàng tỉnh lại, cũng hận không thể giết Phong Vu Tu, hận không thể ngay lập tức hòa li với hần, không muốn nhìn thấy gương mặt hần thêm một giây phút nào.

Như vậy Phong Vu Tu không nhớ rõ những việc đó, bởi nếu hận một người dù bên ngoài có biểu hiện thế nào thì ánh mắt cũng không thể lừa gạt được.

Nàng nháo loạn như vậy, Phong Vu Tu nhiều lắm cũng chỉ là phần nộ, bất đắc dĩ, đau đầu nhìn nàng. Trong ánh mắt hần, chưa từng xuất hiện qua tia căm hận.

Nhưng nếu hần không nhớ rõ những việc đó, thì tính tình hần nên giống kiếp trước cao ngạo lạnh băng, chứ không thể như bây giờ, giống như một kẻ bất lực, giống một nam nhân tốt

Tô Ngọc Dung không ngốc, nghĩ tới nghĩ lui nàng hiểu rõ tất cả hành động của Phong Vu Tu đều vì muốn nghiêm túc sống với nàng.

Nhưng đây cũng là điều khiến nàng khó hiểu nhất. Nàng tùy hứng, hồ nháo, đố kỵ Liễu thị,

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/trannqoc.hoa.12327608>

Truyện
Tô
Ngọc
Dung
Facebook
Đón đọc
sớm nhất
tại
facebook
editor

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/trannqoc.hoa.12327608>

Con cháu của hần với Liễu thị, bị nàng hại hơn phân nửa. Khi đó, nhất định Phong Vu Tu hận nàng đến thấu xương, nếu hần nhớ rõ mọi việc, khi tỉnh lại chắc chắn hần sẽ hận không thể xách kiếm đến đâm chết nàng. Giống như khi nàng tỉnh lại, cũng hận không thể giết Phong Vu Tu, hận không thể ngay lập tức hòa li với hần, không muốn nhìn thấy gương mặt hần thêm một giây phút nào.

Như vậy Phong Vu Tu không nhớ rõ những việc đó, bởi nếu hận một người dù bên ngoài có biểu hiện thế nào thì ánh mắt cũng không thể lừa gạt được.

Nàng nháo loạn như vậy, Phong Vu Tu nhiều lắm cũng chỉ là phần nộ, bất đắc dĩ, đau đầu nhìn nàng. Trong ánh mắt hần, chưa từng xuất hiện qua tia căm hận.

Nhưng nếu hần không nhớ rõ những việc đó, thì tính tình hần nên giống kiếp trước cao ngạo lạnh băng, chứ không thể như bây giờ, giống như một kẻ bất lực, giống một nam nhân tốt

Tô Ngọc Dung không ngốc, nghĩ tới nghĩ lui nàng hiểu rõ tất cả hành động của Phong Vu Tu đều vì muốn nghiêm túc sống với nàng.

Nhưng đây cũng là điều khiến nàng khó hiểu nhất. Nàng tùy hứng, hồ nháo, đố kỵ Liễu thị,

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/trannqoc.hoa.12327608>

Truyện
Tô
Ngọc
Dung
Facebook
Đón đọc
sớm nhất
tại
facebook
editor

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/trannhoc.hoa.12327608>

tóc hay là vì nguyên nhân nào khác mà muốn sống tốt cùng nàng, thì đối với nàng cũng đều là gánh nặng.

Khi chân trời mới hừng sáng, Tô Trường Lộc lại tới thôn trang.

Tô Ngọc Dung nửa ngủ nửa tỉnh, thấy động tĩnh bèn mở mắt nhìn, vừa nhìn thấy đại ca, nàng liền ôm chần ngồi dậy, sắc mặt rất kém cười cười: “Đại ca, sao huynh dậy sớm vậy?”

“Không ngủ được.” Tô Trường Lộc ngồi ở mép giường, lấy gối đầu lót ở sau lưng nàng, để nàng ngồi dựa vào đầu giường, bấy giờ mới nói: “Muội sao rồi? Tối qua tự dưng ngất xỉu, thiếu chút nữa hù chết ta và nhị ca muội, bọn ta còn tưởng muội làm sao.”

Tô Ngọc Dung hé môi tái nhợt cười cười: “Muội không sao, chẳng qua là quá tức giận.”

“Muội tức cái gì?” Tô Trường Lộc bất đắc dĩ nhìn nàng thờ dãi: “Muội đó, đúng là không biết đủ. Một phu quân rộng lượng sẵn sàng như Phong Vu Tu vậy, nhìn khắp kinh thành không có mấy ai.”

Nói đến đây, Tô Trường Lộc lại nhin không nổi mà nhiều lời hai câu: “Nghe ý tứ của hần, thì trên mặt hần bị thương bất quá là do ôm muội một chút thì thành như vậy. Việc này đã

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/trannhoc.hoa.12327608>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/trannhoc.hoa.12327608>

ca cũng phải nói cẩn thận với muội. nếu thành hôn, thì nên hiểu rõ những chuyện giữa phu thê với nhau. Thú vui khuê phòng đều là vì bồi dưỡng tình cảm, muội dù không vui, cũng không cần hạ thủ tàn nhẫn như vậy, khiến nam nhân thật mất mặt.”

Tô Ngọc Dung nghĩ, đại ca thật đúng là dám nói. Việc trong khuê phòng cũng đến dạy bảo nàng. Nếu là nàng của kiếp trước đơn giản, nhất định xấu hổ đỏ bừng mặt gơ tay đánh đại ca, kêu huynh ấy im miệng. Nhưng hiện tại, bên trong thân thể trẻ trung của nàng, là một lão thái thái trải qua nhiều sóng gió, nói những chuyện nam nữ với nàng, cũng không tính là gì.

Tô Trường Lộc không thấy muội muội nói chuyện, còn tưởng do mình nói chuyện này khiến muội muội xấu hổ. Nhưng nhìn cẩn thận lại thấy khóe miệng Tô Ngọc Dung ngậm trào phúng. Hần tức khắc nhíu mày: “Ngọc Dung, muội đã thành hôn, là thê tử của hần, phải hiểu tiến thoái, không được tùy hứng nữa!”

Tô Ngọc Dung muốn khóc, trong lòng buồn đau ghen khuất, nước mắt ứa khuất rớt xuống: “Đại ca, ta muốn hòa li.”

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/trannhoc.hoa.12327608>

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 40-2: Đại ca, Phong Vu Tu hần ... Cái kia ... Có bệnh (Hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 40: Đại ca, Phong Vu Tu, hần ... cái kia ... có bệnh (Hạ)

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Tô Trường Lộc giận đến nổi nhếch lông mày, đứng dậy đi đi lại lại trước giường, hơn nửa ngày mới bắt đầu đi chỉ vào Tô Ngọc Dung: “Chớ hồ ngôn loạn ngữ! Hòa li có thể tùy ý nói sao?”

Tô Ngọc Dung càng khóc lớn hơn, túm tay áo hần lay lay: “Cầu đại ca, muội thật sự không có cách nào sống với hần ...”

Tô Trường Lộc tức đến ngực phát đau, khóe miệng vằn vện: “Tại sao không có cách nào sống với hần? Phong Vu Tu có điểm nào không tốt khiến lời như hòa li mà muội cũng có thể nói ra?”

Hai mắt Tô Ngọc Dung đỏ bừng nhìn đại ca tức giận trừng mắt, nước nờ hơn nửa ngày, một ý niệm vờ vẩn xuất hiện, nàng âm ỉ nói: “Kỳ thật ... Kỳ thật ... Hần có bệnh ...”

“Bệnh gì? Chỗ nào có bệnh?” Tô Trường Lộc không ngốc, nhìn ánh mắt muội muội liên đoán được đáp án, tâm hần tức khắc run lên.

Tô Ngọc Dung thấy đại ca có vẻ tin liền vội vàng làm bộ làm tịch cúi đầu ủy khuất, giả vờ gian nan ấp úng nói: “Là ... cái kia, có bệnh ...”

Đón đọc sớm nhất tại facebook group
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

“Không ... Không thể nào?” Tô Trường Lộc không tin nổi, nơi đó của Phong Vu Tu có bệnh? Nhìn hần cao to khỏe mạnh như vậy, sao lại ...?”

Tức khắc, Tô Trường Lộc trừng mắt tức giận lườm Tô Ngọc Dung, thanh âm nghiêm khắc: “Muội chớ nói bậy! Lừa gạt ta!”

Bà vai Tô Ngọc Dung run lên, tay trong chân dùng sức véo đùi, tức khắc nước mắt ào ào rơi, nàng vô cùng ủy khuất khóc: “Đại ca, muội không lừa huynh, hần thật sự có bệnh ...”

Sau khi Tô Trường Lộc hoảng sợ, đầu óc đã kịp thanh tỉnh trở lại, hần trừng mắt lườm Tô Ngọc Dung: “Ta hỏi muội, bọn muội đã viên phòng chưa?”

Tô Ngọc Dung còn chưa kịp mở miệng, Tô Trường Lộc đã nói: “Việc này muội không có cách gạt ta đâu, ta chỉ cần hỏi A Du thì có thể biết sự thật.”

Tô Ngọc Dung nghe vậy, dùng khóc, chep miệng cúi đầu không hé răng, đêm tân hôn đã qua, chắc chắn đã viên phòng ...

Tô Trường Lộc nhìn bộ dáng cam chịu của nàng, vung tay áo rống giận: “Xem ra là ngày thường bọn ta quá dùng túng muội, việc như vậy mà cũng có thể lừa gạt người khác!”

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Tô Trường Lộc tức giận đi đi lại lại vài vòng, mới hung hăng trừng mắt: “Nếu tình rồi thì ngay lập tức thu dọn tư trang về nhà. Muội, nha đầu chết tiệt này ngày càng không ra thể thống gì, ta quản không nổi muội, về nhà để cha dạy dỗ muội.”

“Đại ca, muội không về nhà! Huynh đừng nói cho cha biết!”

“Không được! Phải về! Nếu muội không về, ta sẽ cho người trói muội mang về!” Tô Trường Lộc tức giận nói, phất tay áo rời đi.

Lần này Tô Ngọc Dung đứng là khóe thật. Cha tính tình bảo thủ, nhất định sẽ trói gò nàng lại rồi đưa về Phong gia! Lần này xong thật rồi!

Quả nhiên, dùng xong cơm sáng, Tô Trường Lộc và Tô Trường Phúc bắt đầu thúc giục A Du thu dọn đồ đạc, thúc giục Tô Ngọc Dung lên đường. Tô Ngọc Dung thấy không đi không được, chỉ có thể thành thật lên xe ngựa, trên đường bất đắc dĩ nghĩ: Thôi, trước về nhà thăm cha, mấy chục năm chưa gặp người, thực ra nàng cũng rất nhớ cha.

Lung lay dọc đường, tinh thần Tô Ngọc Dung không tốt, cho đến khi xe ngựa vào thành, gần tới cửa nhà Tô Ngọc Dung mới tỉnh táo một chút, nàng bảo A Du xem tóc nàng có rối không?

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Chẳng bao lâu, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Tô Ngọc Dung có chút khần trương, nàng thở sâu đỡ tay A Du bước xuống xe ngựa, theo các ca ca vào nhà.

Mọi thứ trong nhà không có gì thay đổi, vẫn giống trước kia, mỗi một cây cỏ nơi đây đều có bóng dáng nàng.

Phụ thân Tô Thiếu Liêm đang ở tiền viện, không bao lâu huynh muội mấy người liền tới.

Tô Ngọc Dung đột nhiên khần trương, lòng bàn tay dính nhớt mồ hôi. Cho đến khi vào thư phòng của phụ thân, nhìn phụ thân sáu mươi tuổi đang xem sách, nàng liền hoảng hốt.

Tô Thiếu Liêm đã từ quan ở ẩn, từ sau khi mấy đứa con trai vào triều làm quan, vững bước thăng tiến, hần liền lấy cớ từ quan về nhà dưỡng lão. Không có việc gì thì đọc sách vẽ tranh, dạy bảo tôn tử tôn nữ. Mỗi ngày đều nhẹ nhàng trôi qua, tiếc nuối duy nhất là phụ nhân ra đi sớm, không thể cùng hần từ từ già đi.

Nghe tiếng bước chân từ cửa tiến vào, hần ngẩng đầu nhìn, thấy tiểu nữ nhi mới xuất giá chưa lâu, hai mắt hồng hồng trở về, hần hơi kinh ngạc, tức khắc để sách xuống, vẫy Tô Ngọc Dung: “Dung nhi, sao giờ lại về? Mắt lại

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

đỏ? Có phải tên hỗn trướng Phong Vu Tu khi dễ con không?”

Tô Ngọc Dung rơi nước mắt, chậm rãi đi đến cạnh phụ thân, túm tay phụ thân khẽ lay: “Cha, hần khi dễ ta.”

Tô Trường Lộc và Tô Trường Phúc vừa nghe, tức khắc trợn mắt, nhìn phụ thân sắp sửa tức giận, vội tiến lên giúp Phong Vu Tu rửa sạch tội danh.

“Cha, đừng nghe muội muội nói bậy, muội phu không khi dễ muội ấy.”

“Muội phu chẳng những không khi dễ muội ấy mà còn bị muội ấy đánh đó!”

Hai câu ngắn ngủi, Tô Thiếu Liêm liền hiểu rõ, ánh mắt mang theo trách cứ nhìn Tô Ngọc Dung: “Mau nói thật cho ta, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tô Ngọc Dung ủy khuất khóc: “Cha, ta muốn hòa li ...”

Kết quả ... Kết quả đương nhiên là Tô Ngọc Dung bị lão già ngoan cố thóa mạ một hồi, bàn tay còn bị đánh ba cái, lòng bàn tay bị sưng lên.

Tô Ngọc Dung khóc, nhưng khi nhìn thấy cha vẫn khỏe mạnh như vậy, nàng bị đánh cũng cam tâm tình nguyện.

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Chỉ là lần này, dù nàng làm nũng nhận sai xin tha muốn ở lại nhà vài ngày thế nào, cha cũng sống chết không đồng ý. Một hai bắt Tô Trường Lộc phải mang theo lễ vật đưa nàng về Phong gia nhận sai với bà mẫu, còn nói nếu nàng không chịu nhận sai, thì hần sẽ thất cố

Tô Ngọc Dung khóc lóc bị cha ruột đuổi ra khỏi nhà mẹ đẻ, đại ca để nàng lên xe ngựa đến Phong gia. Lúc đến Phong gia, Tô Ngọc Dung bắt Tô Trường Lộc phải trở về: “Đại ca, nếu huynh không về hôm nay muội sẽ không xuống xe. Ta và huynh cứ ở đây.”

Tô Trường Lộc tức trợn mắt, chỉ vào nàng: “Tô Ngọc Dung, muội uy hiếp huynh?”

Tô Ngọc Dung không muốn để đại ca đi xin lỗi lão bà kia: “Dù sao huynh không về nhà muội liền không xuống xe.”

“Muội có tin ta đánh muội không?” “Huynh đánh chết ta ta cũng không xuống xe.”

Trong lúc hai huynh muội còn mãi tranh luận, thì Phong Vu Tu đang ở trong nhà ôm cây đợi thỏ. Biết xe ngựa của Tô Ngọc Dung cách cửa không xa, hần đắc ý âm hiểm cười, kêu Kim Trùng: “Đi, mau đi đón Thiếu phu nhân về nhà.”

Tác giả có lời muốn nói: Khu vực bình luận thật đáng sợ, giống như là đang viết tội ác tày trời Nhưng nam chủ không làm cho người thiện là sự thật, haiz... Ai kêu ta đập nặn tình tiết như vậy làm chi

P/s: Thật sự chỉ cảm thấy.... Nam chủ cũng đủ phúc hắc

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phụ Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Trở lại Phong gia (Thượng)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 41: Trở lại Phong gia (Thượng)

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Trên xe ngựa, hai huynh muội không ngừng tranh luận.

Tô Trường Lộc sợ mình vừa xuống xe, muội muội không dám vào cửa sẽ chạy trốn lần nữa, nên nhất định phải tự mình dẫn muội ấy vào mới yên tâm.

Tô Ngọc Dung đúng là có chủ ý này. Hiện tại nàng trở về Phong gia như để vào miệng cọp. Thế nên nàng định trước tiên lừa đại ca xuống xe sau đó nàng sẽ đến thôn trang khác ở một thời gian. Có thể trốn Phong Vu Tu được ngày nào hay ngày ấy.

Nhưng Tô Trường Lộc không dễ bị lừa gạt như vậy, nhưng cũng không có cách nào đối co với nàng bèn dứt khoát nói: “Huynh xuống xe, nhưng huynh muốn tận mắt nhìn thấy muội đi vào, huynh mới có thể đi.”

Về mặt Tô Ngọc Dung đau khổ, oán trách nói: “Đại ca, chà lẽ huynh không tin muội sao?”

Tô Trường Lộc gật đầu: “Đúng là huynh không tin muội.”

Tô Ngọc Dung nghe vậy bất đắc dĩ bĩu môi.

Nàng đang định nói thì màn xe ngựa bị đẩy ra. Gương mặt tươi cười như tắm gió xuân

Đón đọc sớm nhất tại facebook group

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Editor
Tân
Ngọc
Hương
Facebook
E.Tran
Ngọc
Hương

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

của Phong Vu Tu lọt vào mắt hai người: “Đại ca, Dung Dung.”

Dung Dung ... Thời khắc Tô Ngọc Dung nghe Phong Vu Tu gọi nàng như vậy, trong nháy mắt cả người nàng nổi da gà, lông tơ đều dựng thẳng. Trái tim hoảng loạn, đầu óc nàng trống rỗng chỉ dư lại một ý niệm: “Xong rồi, bây giờ chạy cũng không thoát!”

Đôi mắt thâm thúy của Phong Vu Tu nhìn Tô Ngọc Dung. Hôm nay nàng ăn mặc vô cùng lịch sự, tao nhã. Một thân váy lụa vàng nhạt tầng tầng lớp lớp dừng ở bên chân, trên làn váy có thêu hoa nhỏ màu vàng nhạt, trầm bạc được gắn hai viên đá quý ánh vàng, khuyên tai là hai hồ lô nhỏ màu vàng. Một thân trang dung vừa hoạt bát lại mềm mại, dù thế nào hẳn cũng không nhìn ra đến khi về già nàng sẽ trở thành một lão thái hung hãn đánh đá như vậy.

Tô Ngọc Dung bị ánh mắt nhìn chằm chằm của tên cầu nam nhân làm cả người không thoải mái. Nhưng ở trước mặt ca ca, nàng cũng không thể làm càn khiến ca ca khó xử đành phải cố nén sự khó chịu trong lòng, lặng lẽ trừng mắt nhìn Phong Vu Tu: Nhìn gì mà nhìn, có tin ta móc cặp mắt chó của nhà ngươi không?

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Editor
Tân
Ngọc
Hương
Facebook
E.Tran
Ngọc
Hương

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Phong Vu Tu đương nhiên hiểu rõ ánh mắt ngầm uy hiếp của Tô Ngọc Dung có ý gì, nhưng chỉ cần nàng trở về hẳn liền vui vẻ. Ý cười trong mắt không có cách nào giấu được.

Tô Trường Lộc thấy Phong Vu Tu ra đón, đôi mắt không lúc nào rời khỏi muội muội lại tươi cười ảm áp thì biết hẳn không tức giận muội muội làm việc tùy hứng. Trong lòng ngày càng thích vị muội phu khoan dung độ lượng này, liền cười cười nói: “Vu Tu, ta đưa Ngọc Dung về Phong gia.”

Phong Vu Tu cười chân thành, vui sướng tha thiết: “Đa tạ đại ca.” Dứt lời ánh mắt hẳn lại dừng trên người Tô Ngọc Dung, vươn tay về phía nàng: “Đi thôi, cùng ta trở về.”

Tô Ngọc Dung mới không đưa tay cho hắn đâu, nàng lạnh nhạt rời mắt, nhìn Tô Trường Lộc: “Đại ca, bây giờ hẳn đến rồi, huynh cũng nên yên tâm về phủ đi.”

Tô Trường Lộc xấu hổ nhìn Phong Vu Tu, nhỏ giọng nói với Tô Ngọc Dung: “Muội đã quên cha dặn gì rồi sao?”

Đương nhiên Tô Ngọc Dung sẽ không để đại ca hạ mình xin lỗi lão thái bà kia, nàng nhún mày nói: “Vẫn là câu nói kia, nếu đại ca không chịu xuống xe, muội cũng sẽ không xuống.”

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Editor
Tân
Ngọc
Hương
Facebook
E.Tran
Ngọc
Hương

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Tô Trường Lộc không còn cách nào, cũng không thể để bộ dáng kiêu căng tùy hứng của muội muội quá rõ ràng trước mắt muội phu, chỉ có thể oán hận trừng mắt lườm nàng, bất đắc dĩ xuống xe.

Phong Vu Tu thấy vậy, hướng đại cữu ca chấp tay thi lễ: “Vậy đại ca, đệ dẫn Dung Dung về phủ.”

Tô Trường Lộc thấy Phong Vu Tu vì muội muội mà không mời mình uống trà, trong lòng càng yên tâm về vị muội phu này, liền cười ảm áp xoa tay: “Trở về đi!” Nói xong còn đẩy màn xe, nghiêm túc nhìn Tô Ngọc Dung nhỏ giọng dặn dò: “Trở về cho tốt, đừng có làm gì mù quáng, nếu không huynh không tha cho muội!”

Vành mắt Tô Ngọc Dung tức khắc đỏ, nàng không muốn về Phong gia! Nàng không muốn đối mặt với Phong Vu Tu! Nàng muốn tự do!

Tô Trường Lộc thấy nàng ủy khuất, những lời răn dạy đã chuẩn bị kĩ cũng không nói nên lời, đành cau mày nhìn Phong Vu Tu lên xe. Bấy giờ mới an tâm đẹp đường hồi phủ.

Trên xe ngựa, Tô Ngọc Dung lau nước mắt, cúi đầu không nói lời nào.

Phong Vu Tu mỉm cười, ánh mắt ôn nhu nhìn bộ dáng trẻ con của nàng, đầu ngón tay ở đầu

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Editor
Tân
Ngọc
Hương
Facebook
E.Tran
Ngọc
Hương

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

gối khẽ nắm y phục, trong lòng ngứa ngáy, muốn chọc gương mặt tức giận của nàng. Nhưng nhìn mắt nàng đỏ bừng, vẫn là nhìn xuống không có động tay, chỉ nói: “Tô Ngọc Dung, người đã biết sai chưa?”

Tô Ngọc Dung nghe vậy ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt: “Ta biết sai cái gì?”

Phong Vu Tu vừa thấy bộ dáng hung hăng đáng yêu của nàng, trong lòng liền vui sướng rạo rức như được ăn mật, nhưng biểu tình lại kinh ngạc như bị chọc tức: “Tô Ngọc Dung! Ta quá dễ dãi với người đúng không? Người đánh ta thành bộ dạng này, còn không nói một tiếng đã tự mình về nhà mẹ đẻ, hiện tại còn không biết sai mà cãi bướng. Người phải bị đánh một lần mới thành thật được!”

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Editor
Tân
Ngọc
Hương
Facebook
E.Tran
Ngọc
Hương

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 41-2: Trở lại Phong gia (Hạ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 41: Trở lại Phong gia (Hạ)

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Thật nhàm chán! Tiệm nam nhân này phiền chết nàng! Chẳng qua là vài bước chân, còn cần thận đến nỗi một hai phải lên xe nhìn chăm chăm nàng, sợ nàng chạy trốn, đúng là miếng cao da chó!

Phong Vu Tu thấy nàng không thềm để ý mình, cảm thấy rất mất mặt.

Tô Ngọc Dung liếc nhìn Phong Vu Tu, khuôn mặt trẻ tuổi tuấn lãng, tinh thần phấn chấn bông bột, cặp mắt vừa thâm thúy vừa lấp lánh, đáy mắt rực rỡ lung linh như vô số ngôi sao trên bầu trời đêm. Ánh mắt khi nhìn nàng có bất đắc dĩ, có tức giận nhưng càng nhiều hơn là chịu đựng.

Hắn nói với đại ca muốn sống thật tốt với nàng, nên hắn mới chịu đựng tính tình của nàng. Dù nàng cào mặt hắn, tát hắn, hắn cũng nhịn, hắn đều nhịn. Tô Ngọc Dung thật sự không biết phải làm gì mới bức hắn trở nên điên cuồng, tiện đà hòa li với hắn.

Quá khó, tên cậu nam nhân này hoàn toàn khác kiếp trước. Thật khiến nàng tâm muốn mà lực không đủ, không thể xuống tay được.

Haiz ~~~~~

Đón đọc sớm nhất tại facebook group

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Đi theo
Tâm
Ngọc
Dung
Tô Ngọc
Dung

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Xe ngựa dừng lại, Phong Vu Tu xuống xe trước. Hắn đứng ở ngoài xe duỗi tay hướng nàng, tức giận hừ: “Xuống xe!”

Tâm tình Tô Ngọc Dung vốn không tốt, không thềm để ý đến hắn, tự nhắc vầy xuống xe, lạnh mặt đi vào đại môn phủ bá tước.

Đứng bên cạnh bị bỏ qua, Phong Vu Tu bất đắc dĩ cười. Đi theo sau Tô Ngọc Dung, nhìn vòng eo nàng tinh tế, dáng người là lướt, ý cười trong đáy mắt càng sâu: Nàng trở về thì tốt ... Quãng đời còn lại dài như vậy, không sợ nàng nghĩ không thông chuyện quá khứ, ta có kiên nhẫn, chúng ta có rất nhiều rất nhiều thời gian để làm lại từ đầu.

Những thứ thiếu nàng, ta nhất định sẽ bù đắp cho nàng!

Trở lại Ngọc Viên, Tô Ngọc Dung nhìn cậu nam nhân đi cùng nàng tới đây, tâm tình vô cùng kém.

A Du và A Vân cũng không dám hé răng, tận lực nhỏ giọng thu xếp xiêm y. Lễ vật trên xe ngựa của Tô gia cũng mang đến góc đại sảnh chờ chủ nhân ra lệnh.

Phong Vu Tu đi theo Tô Ngọc Dung vào buồng trong, nhìn Tô Ngọc Dung vừa vào cửa đã như đưa trẻ không xương nằm oải trên giường

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Đi theo
Tâm
Ngọc
Dung
Tô Ngọc
Dung

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

nhìn cửa sổ. Hắn do dự thử thăm dò tới gần, ngồi ở bên người nàng. Tô Ngọc Dung thấy ý đồ của hắn bèn phồng tới một ánh mắt sắc bén, Phong Vu Tu suy xét một hồi, cuối cùng quyết định vẫn ngồi cạnh bàn tròn, hai người cách nhau rất xa.

Ngồi một lát, A Vân bưng trà và bánh tới.

Phong Vu Tu uống ngụm trà, nhìn sắc trời bên ngoài, ánh mắt dừng trên người Tô Ngọc

Dung: “Nếu ngươi đã trở về, đêm nay hãy cùng ta đi thỉnh an mẫu thân. Vì chuyện ngươi tự ý rời nhà, mẫu thân vô cùng tức giận.”

“Ta đau đầu, không đi nổi.” Tô Ngọc Dung cự tuyệt không chút nghĩ ngợi. Nàng không thêm đi xin lỗi lão thái bà cường thế kia, không cần nghĩ cũng biết nếu đến nhất định sẽ bị bà ta châm chọc mỉa mai, chịu đủ loại giáo huấn trong sáng ngoài tối. Dù sao sớm hay muộn gì cũng hòa li với Phong Vu Tu, những việc ngoài mặt như vậy, nàng cũng lười làm.

Phong Vu Tu thấy nàng quả thật cự tuyệt, tức giận nhú mày: “Tô Ngọc Dung, sao nàng không hiểu chuyện như vậy? Đi xin lỗi mẫu thân một lần, nếu mẫu thân tha thứ cho nàng thì về sau nàng lâu lâu không thỉnh an, ta cũng có thể nói vài lời hay giúp nàng trước mặt người. Sao nàng không hiểu ý tốt của người?”

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

khác vậy?”

“Người thích nói gì thì nói, ta đau đầu không đi nổi!” Tô Ngọc Dung bực bội nhắm mắt lại, gầm nhẹ: “Không có việc gì thì rút đi, đừng ở chỗ này làm phiền ta.”

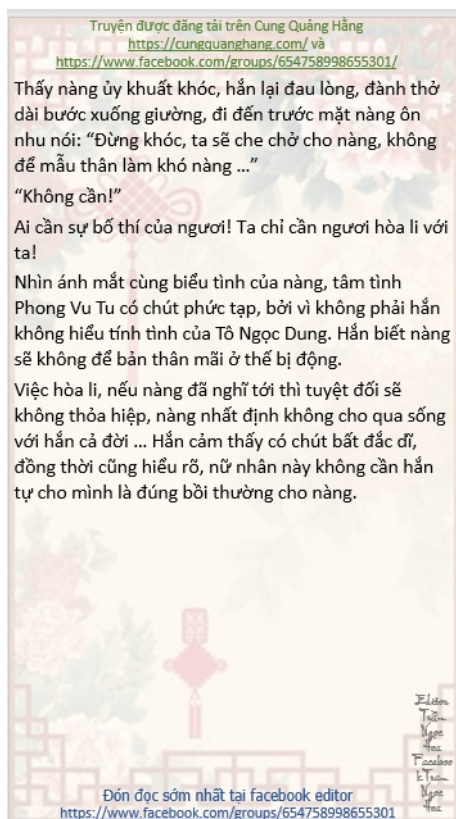
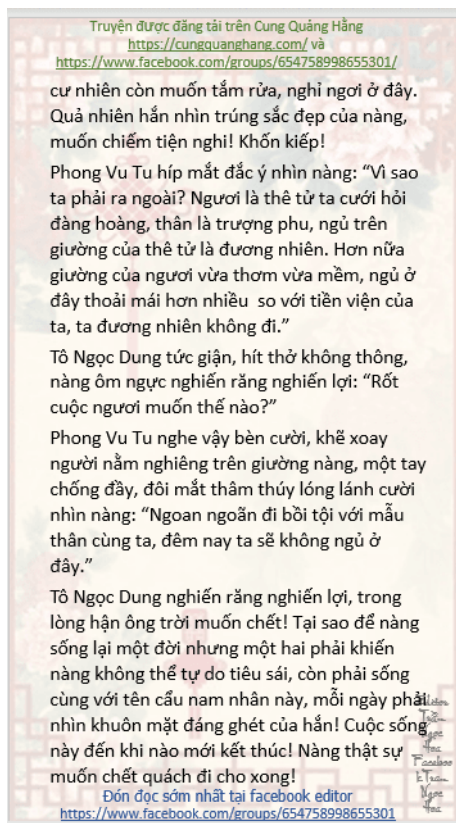
Phiền muốn chết! Nếu hắn còn tiếp tục dong dài, nàng thật sự muốn cầm dao đâm cho hắn một nhát! Vẫn là lão già nằm liệt giường không thể động, không thể nói khiến nàng thoả mái! Phong Vu Tu bây giờ đầu óc linh hoạt, thân thể cường tráng, hơn nữa còn thay đổi quá nhiều so với kiếp trước khiến nàng đoán không được. Sống cùng nhà với hắn, Tô Ngọc Dung luôn có cảm giác nguy hiểm rằng bất cứ lúc nào hắn cũng có thể vô si nhào tới nàng.

Phong Vu Tu thấy nàng làm vậy, khuôn mặt đầy vết cào vừa bắt đắc dĩ lại vừa mang theo ý cười sùng nịnh. Hắn đứng dậy đi đến mép giường, dang hai tay nằm trên giường, bắt đầu lớn tiếng kêu: “A Du, kêu phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, thuận tiện pha nước tắm, gia hôm nay hơi mệt, muốn nghỉ ngơi sớm.”

Tô Ngọc Dung đang nằm trên giường, nghe vậy tức khắc bật dậy, ánh mắt sắc lẹm như dao găm:

“Người đứng dậy, ra ngoài cho ta!” Đồ vô si, Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 42: Thỉnh an lão thái bà (Thượng)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 42: Thịnh an lão thái bà (Thượng)

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Sắc trời gần hoàng hôn, nắng chiều phía chân trời thật đẹp, đám mây màu đỏ cam mỹ lệ vô cùng. Ánh nắng diễm lệ dừng lại trên cơ thể Tô Ngọc Dung, khiến nàng như được bao phủ với một vầng hào quang.

Phong Vu Tu dù keo kiệt cũng phải công nhận nàng rất đẹp. Nàng an tĩnh thanh nhã ôn nhu, nàng hoạt bát đáng yêu hồn dỗi, nàng tức giận mặt mày sắc bén, nàng thương tâm bi bi thương thương. Những vẻ mặt ấy ở mấy chục năm trước hẳn chưa từng thấy cho đến tận những ngày trước khi chết hẳn mới biết nữ nhân này còn có nhiều dáng vẻ như vậy! Đến kiếp này, hẳn đã có thể nghiệm túc, từ từ phát hiện các dáng vẻ khác nhau của nàng.

Hắn phát hiện hẳn không hề chán ghét bất cứ dáng vẻ nào của nàng. Sau khi tỉnh ngộ, trong lòng hẳn bây giờ ngoại trừ áy náy với nàng, còn lại là ý muốn chiếm hữu mà chính hắn cũng không hiểu nổi.

“Lát nữa, mặc kệ mẫu thân nói gì khó nghe, nàng chỉ cần làm bộ không nghe thấy là được. Ta sẽ đợi đến lúc thỏa đáng sẽ mang nàng rời khỏi.”

Đón đọc sớm nhất tại facebook group
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện
Tô
Ngọc
Dung
Facebook
E.Tuấn
Ngọc
Hào

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

“Không cần người dạy ta phải làm gì.”

Ánh mắt Tô Ngọc Dung lãnh đạm, nàng quá rõ lão thái bà đó là hạng người gì, nghiêm khắc cao ngạo, ở trong mắt bà ta, chỉ có nhi tử bà ta là quan trọng nhất, người khác phải chịu tra tấn thống khổ thế nào, bà ta đều không thèm quan tâm.

Phong phu nhân đang ở ngồi cạnh cửa sổ vẽ tranh, nghe thấy Thu Diệp nói nhi tử dẫn con dâu mới về đến đây, ánh mắt hiện lên ý cười trào phúng: “Hừ, từ lúc vào cửa đã bắt đầu nháo loạn cãi nhau, còn đánh nhi tử của ta thành ra như vậy, còn rời nhà trốn đi, có bản lĩnh thì đừng có trở về? Nếu ghét ta đến mức không muốn thịnh an, thì cần gì phải ủy khuất bản thân tới Minh Viên của ta? Nghĩ đến những lời đồn đãi bên ngoài, ta liền hận không thể lập tức hưu nàng ta!”

Thu Diệp nghe vậy lập tức cười khuyên giải:

“Phu nhân, người cũng đừng tức giận nữa, chắc Thiếu phu nhân đã biết sai rồi nên vừa trở về đã lập tức đến đây nhận sai, người cũng nên rộng lượng tha thứ, bằng không công tử bị kẹp ở giữa sẽ rất khó xử?”

Nghĩ đến nhi tử bất lực, Phong phu nhân càng thêm tức giận, lạnh mặt buông bút, hừ một tiếng: “Cái loại có thể từ liền quên nường,

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện
Tô
Ngọc
Dung
Facebook
E.Tuấn
Ngọc
Hào

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

bị Tô Ngọc Dung đánh cho như vậy mà còn không tức giận, đúng là một chút cốt khí cũng không có! Thê tử của nó không hiểu chuyện vừa về, chỉ là đến thỉnh an ta mà hẳn còn muốn đến cùng, sợ ta ăn thịt Tô Ngọc Dung chắc, đúng là không biết phải nói hẳn thế nào cho tốt!”

Nói thì nói vậy, nhưng chung quy lại vẫn không nỡ để nhi tử phải ở ngoài chờ lâu, Phong phu nhân đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc Phong phu nhân đi ra, thì thấy con dâu và nhi tử ngồi ở cạnh bàn uống trà, chỗ ngồi hai người cạnh nhau, trong lòng nàng trợn trắng mắt, biểu tình trên mặt đương nhiên cũng không tốt đi tới, sau khi ngồi xuống liền lạnh mặt không thêm hế răng.

Tô Ngọc Dung không thèm nâng mí mắt, một thân lạnh lẽo hơi cúi đầu ngồi trên ghế, hai tay nắm chặt đặt trên đầu gối.

Phong Vu Tu ... Nhìn mẫu thân lạnh mặt, nhìn thê tử trầm mặc, còn có thể làm gì đây?

Thôi, vẫn là hẳn phải đứng ra hòa giải. Nghĩ vậy, Phong Vu Tu liền mang bản mặt dày dầy vết cào cười cười nhìn Phong phu nhân: “Mẫu thân, con dẫn Ngọc Dung đến thỉnh an người.”

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Phong phu nhân nhìn bản mặt cao ngạo của Tô Ngọc Dung đang ngồi ngay ngắn bên kia liền tức đau rằng? Thỉnh an? Nhìn như vậy là tới thỉnh an? Là tới nhận sai? Nhìn nàng ta cao ngạo ngồi kia có khác gì chủ nhân Minh Viên không?

Phong phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Sao ta nhìn không ra, có người đến để thỉnh an ta hay là đến để chọc tức ta vậy?”

Phong Vu Tu xấu hổ cười, nghe mẫu thân nén giận nói vậy, hẳn bèn khẽ chọc chọc Tô Ngọc Dung.

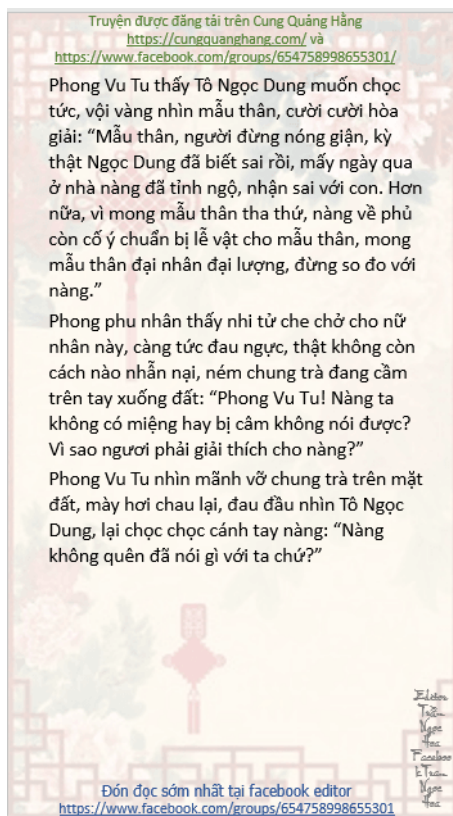
Lúc này Tô Ngọc Dung mới chậm rãi nâng mí mắt, từ ghế dựa đứng lên, hướng Phong phu nhân hành lễ: “Con dâu gặp qua mẫu thân, đã nhiều ngày con dâu không ở nhà, thân mình mẫu thân vẫn tốt chứ?”

Một câu, chỉ một câu đã khiến Phong phu nhân thiếu chút đập bàn tức giận.

Nàng hận ngứa răng, Tô Ngọc Dung có ý gì? Dám chủ động đề cập đến việc nhiều ngày không ở nhà, chẳng lẽ nàng ta không biết trong kinh thành đã đồn đãi những gì sao? Phong gia nàng, nhi tử nàng vì Tô Ngọc Dung điều ngoa tùy hứng, kiêu căng ngạo mạn mà mặt trong mặt ngoài đều mất hết! Nàng có thể tốt được sao? Không bị tức chết là do mạng nàng lớn!

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

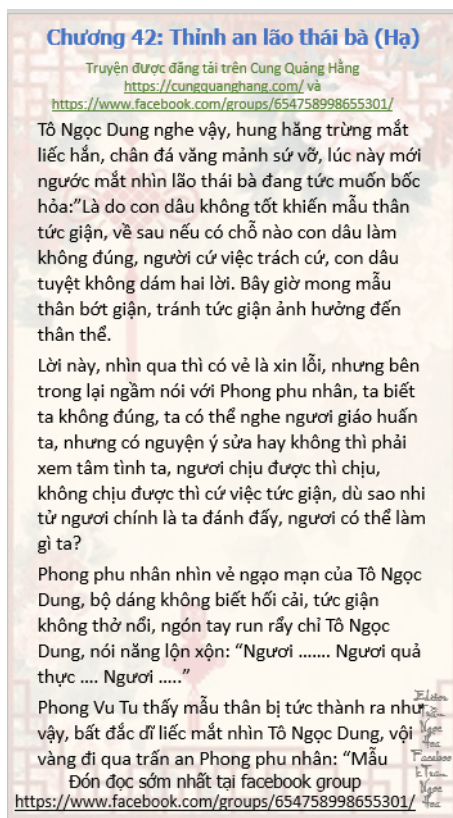

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trùng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 42-2: Thịnh an lão thái bà (Hạ)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>
thân đừng tức giận, đều tại con không tốt.”

Tô Ngọc Dung lười xem một màn mẩu tử tử
hiếu của hai người bọn họ, liếc mắt xem
thường xoay người không khác khí nhắc váy rời
đi.

Bộ dáng ‘ta khinh thường lão thái bà người’
của Tô Ngọc Dung càng khiến Phong phu nhân
tức đến học máu, hung hăng đập bàn khóc:
“Phong Vu Tu! Nếu người còn muốn nương
người sống lâu thêm vài ngày, thì ngay lập tức
hưu nường cho ta.”

Phong Vu Tu tức khắc nhíu mày, ngữ khí trầm
thấp mang theo ý không vui: “Mẫu thân!”

Mà Tô Ngọc Dung vừa mới bước khỏi cửa
phòng, nghe được lời nói đó liền vui mừng rạo
rực xoay người trở lại. Nàng trực tiếp ngồi lên
ghế dựa, nhìn lão thái bà cười cười: “Nếu mẫu
thân không quen nhìn ta như vậy, vừa hay con
với mẫu thân có chung suy nghĩ, người mau
bảo nhi tử của người viết thư hòa li, ta nhanh
chóng kí tên, nhưng vậy về sau người cũng
không cần nhìn ta mà tức giận nữa!”

Phong phu nhân ghen một cục tức trong
ngực, tay run run chỉ vào Tô Ngọc Dung: “Người
cái đồ Người cái đồ” Ngón từ của lão
thái bà quá nghèo nàn, ghen nửa ngày vẫn
mắc không ra một câu hoàn chỉnh.

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng
<https://cungquanghang.com/> và
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Phong Vu Tu thấy hôm nay mọi việc bung bét
đến mức này, trong lòng gấp như có lửa đốt,
bèn nhảy mắt với Thu Diệp, xoay người túm
tay Tô Ngọc Dung: “Tô Ngọc Dung, người đứng
là được một tắc lại tiến một thước! Nếu hôm
nay ta không cẩn thận giáo huấn người, người
đúng là muốn lật cả trời!” Nói xong, cả người
phần nộ lòi Tô Ngọc Dung đi.

Phong phu nhân thấy vậy, tức giận giơ tay đập
nát bình hoa, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Đúng là
nghịch chướng tám đời, bằng không sao có
thể cưới một người con dâu oan nghiệt như
thế vào cửa.”

Thu Diệp khuyên: “phu nhân, người đừng
quan tâm chuyện của bọn họ, nô tỳ đã nhìn
ra, công tử đối xử với Thiếu phu nhân là thật
tâm!”

Phong phu nhân nghe vậy, vành mắt liền đỏ,
ủy khuất khóc: “Nhi tử của ta, từ nhỏ đến lớn
nào phải chịu ủy khuất nào như vậy, bị một
nữ nhân đánh, mặt mũi đều mất hết, còn thật
tâm che chở cho nàng ta như vậy, chẳng lẽ
hắn không nhìn ra Tô Ngọc Dung là người vô
lương tâm? Hắn thật tâm đối đãi, đều là mang
ra cho chó ăn!”

Phong Vu Tu tức giận túm Tô Ngọc Dung ra
khỏi của Minh Viên, Tô Ngọc Dung hung hăng

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor
<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Truyện được đăng tải trên Cung Quảng Hằng

<https://cungquanghang.com/> và

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

hất tay hẳn, lãnh đạm lại trào phúng nhìn hẳn:

“Nếu giận ta chọc tức nương người, người cứ dứt khoát viết một tờ thư hòa li ném cho ta, như vậy không phải là sẽ không có ai chọc tức nương người sao?”

Phong Vu Tu thấy không có lúc nào là nàng không tìm cơ hội hòa li, trừng mắt liếc nàng, hừ lạnh một tiếng: “Với thanh danh hiện giờ của người, dù có hòa li cũng chẳng có ai thèm lấy người!”

Tô Ngọc Dung nghe thế, đang muốn phản bác thì hẳn lại vung tay áo xoay người rời đi. Cứ việc trở về an ủi nương người đi, nàng bực bội thờ dài, nhắc váy về Ngọc Viên.

Sau khi Tô Ngọc Dung dẫn theo A Du trở về, A Vân vào thấy nàng mới về đã híp mắt nằm trên giường, bèn lỏ A Du ra ngoài nhỏ giọng hỏi: “Thế nào rồi? Phu nhân tha thứ cho tiểu thư rồi sao?”

A Du đúng là muốn khóc, vẻ mặt đưa đám lắc đầu, bất đắc dĩ thờ dài: “Mọi việc không có gì thay đổi, tiểu thư chúng ta thiếu chút thì khiến Phong phu nhân tức đến ngất xỉu.”

“A?” A Vân cũng bất đắc dĩ, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng đành xua tay: “Thôi thôi, về sau chúng ta cũng đừng khuyên tiểu thư đi thỉnh an nữa, đi nữa cũng là nháo loạn thôi!”

Đón đọc sớm nhất tại facebook editor

<https://www.facebook.com/groups/654758998655301/>

Editor:
T.Đ.
Ngọc
Viên
Facebook:
E. Tuân
Ngọc
Viên

Bạn đang đọc truyện *Sau Khi Phu Quân Bị Trúng Gió* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).